

Så ble jeg ledet

Skrevet av Sayyid Muhammed Tijani Smaoui

Innhold:	Sideantall
Tilegnelse:	3-3
Forord:	3-4
Et kort blikk på mitt liv:	4-7
Pilegrimsreisen til Allahs hus:	7-13
I Egypt:	13-15
Et møte om bord på skipet:	15-19
Mitt første besøk av Irak:	19-20
Abdul Kadir al-Jilani og Musa al-Kazim:	20-25
Skeptisisme og spørsmål:	25-29
Al-Najaf besøket:	29-30
Et møte med al-Ulema (lærde):	30-36
Et møte med al-Sayyid Muhammed Bakir al-Sadr:	36-43
Tvil og forvirring:	43-48
Reisen til Hijaz:	48-56
Begynnelsen på den detaljerte forskningen:	56-58
• Følgesvennene (til profeten) ifølge sjiamuslimenes og sunnimuslimenes syn:	58-61
1. Følgesvennene ved fredsavtalen i al-Hudaybiyah:	61-63
2. Følgesvennene og Raziyat Yam al-Khamis (torsdag katastrofen):	63-67
3. Følgesvennene i den militære hæravdelingen under Usamahs ledelse:	67-77
• Koranens syn på følgesvennene:	77-78
1. Verset om å vende seg om:	78-79
2. Verset om Den Hellige krig (Jihad):	79-80

3. Verset om ydmykelse:	80-81
• Sendebudets syn på følgesvennene:	81-81
1. Hadithen om bassengen:	81-82
2. Hadithen om konkurransen i denne verden:	82-83
3. Hadithen om å følge jøder og kristne:	83-86
4. Hadithen om de to rådgiverne:	86-87
• Synet til følgesvennene på seg selv:	87-87
1. Deres vitnesbyrd om deres forandring av sedvanen til Profeten:	87-91
2. Følgesvennene gjorde også forandringer i bønnene:	91-92
3. Følgesvennene vitner mot seg selv:	92-93
4. Vitnesbyrdet til Shaykhan mot seg selv:	93-104
• Begynnelsen på forandringen:	104-105
• En dialog med en teolog:	105-114
• Grunnene bak innsikten:	115-115
1. Teksten om kalifatet:	115-117
2. Uenigheten mellom Fatima og Abu Bakr:	117-120
3. Ali var mer skikket til lederskapet:	120-125
4. Profetens beretning som hentyder at Ali skulle bli fulgt...	125-125
• Profetens beretning: Jeg er byen til kunnskap og Ali er dens port:	125-127
• Profetens beretning: Ali! Du er i forholdet til meg det samme som Harun var i forholdet til Moses, men det kommer ingen profeter etter meg:	127-127
• Profetens beretning: Den som aksepterer meg som sin mester, må akseptere Ali som sin mester. Allah, elsk den som elsker ham og hat den som hater ham, hjelp den som hjelper ham og forlat den som forlater ham, og la sannheten gå rundt ham:	127-128

- Profetens beretning: Ali er av meg og jeg er av Ali. Ingen kan utføre mine oppgaver unntatt meg selv og Ali: 128-129
- Profetens beretning om huset på advarselsdagen: 129-130
- Profetens sanne beretninger som hentyder at det er obligatorsik å følge Ahlulbayt: 130-130
  1. Profetens beretning om de to dyrebare tingene: 130-139
  2. Profetens beretning om skipet: 139-141
  3. Profetens beretning: Den som ønsker å leve som meg: 141-144
- Vår motgang – Ijtihad mot teksten: 144-151
- En invitasjon til venner for å slutte seg til forskningen: 151-154
- Sannhetens ledelse: 154-162
- Kilder: 162-164

Tilegnelse

Min bok er et beskjedent verk. Det er en reise historie... en ny oppdagelses historie, ikke en teknologisk eller naturlig oppdagelse, men en oppdagelse innenfor religiøse og filosofiske skoler. Siden en oppdagelse er hovedsakelig grunnlagt på sunn fornuft og klar forståelse, som skiller mennesker fra alle andre skapninger, vil jeg tilegne denne boken til enhver sunn fornuft.

En fornuft som setter sannheten på prøve og gjenkjenner den når den er blandet med falskheten. En fornuft som veier alt som har blitt sagt i rettferdighetskalaen og alltid holder seg til det logiske.

En fornuft som sammenligner ord og utsagn, og har evnen til å skille mellom det logiske og det ulogiske, og mellom det sterke og det svake. Allah, Den Opphøyde, sa:

”De som lytter til utsagnet og følger det beste av det, er ledet og de er de fornuftige.”

Til alle de som jeg tilegner denne boken: Jeg håper at Allah, priset være Ham, Den Opphøyde, gir oss forståelse før Han gir oss evnen til å se, og å lede oss, å opplyse våre hjerter og å vise oss klart den rette veien, så vi følger den, og å vise oss klart den falske veien, så vi holder oss unna den, og aksepterer oss med Hans gode tjenere, for Han hører og Han svarer.

Muhammed al-Tijani al-Samawi

Forord

I Allahs navn, Den Barmhjertige, Den Nåderike

Priset være Allah, all verdens Herre. Han skapte mennesket fra leiret og formet det på den beste måten. Han ga det fortrinn fremfor alle andre skapninger og lot Hans nærmeste engler bøye seg for det. Han hedret det med fornuften som forandret menneskets tvil til en absolutt tro. Han ga det to øyner, en tunge, to lepper og viste det de to veiene. Han sendte til det sendebud for å gi det gode nyheter, advare det, påminne det og hindre det fra å fare vill med den forbannede djevelen. Han beordret det om å ikke dyrke djevelen, for djevelen er dets fiende, og å dyrke Allah alene og følge Hans rette vei, med forståelse og en overbevisende tro, og ikke å etterligne troen til sine forfedre og venner og slektninger som fulgte de som var før dem uten en klar begrunnelse. Hvem kan si bedre ting enn han som kalte for Allah og gjorde gode gjerninger og sa at han var en av muslimene, måtte Herrens velsignelse, fred og hilsener være over sendebudet som brakte nåden til hele menneskeheten... støttet alle undertrykte og svake... frelste alle mennesker fra uvitenhetens mørkhet... han som ledet dem til den opplyste veien, veien til de troende og de gode.

Vår mester Muhammed ibn Abdullah.. profeten til muslimene og lederen til de som har tegn på bøying for Allah på deres panner. Måtte disse velsignelsene og hilsenene være over hans gode og rensede familie som Allah har utvalgt fremfor alle mennesker. Han gjorde det obligatorisk i Koranen å elske dem, etter at han hadde rensede dem og gjort dem feilfrie. Han lovet at alle som gikk om bord på deres skip vil bli frelst, og alle som ikke vil gjøre det vil drukne. Måtte disse velsignelse og hilsenene være over hans hederlige følgesvenner som støttet ham, hedret ham og ofret seg selv for ham og for Islam. De visste sannheten, så de sverget troskap til ham overbeviste og holdte seg til den rette veien uten å forandre på den og var takknemlige. Måtte Allah belønne dem for deres tjeneste for Islam og muslimene. Måtte disse velsignelsene og hilsenene være over deres

tilhengere og over de som holdte seg til deres vei og var ledet av deres lys... til dommensdag.

Herre, aksepter min bønn, for du er den hørende og den allvitende. Min Herre, åpn mitt hjerte, for du er den som leder oss til den absolutte sannheten.

Min Herre, hjelp meg til å uttrykke meg selv, for du bevilger visdom til enhver som du ønsker fra dine troende tilbedere. Min Herre, bevilg meg mer kunnskap og la meg være med de rettskafne.

Et kort blikk på mitt liv

Jeg husker fremdeles hvordan min far tok meg for første gang til den lokale moskeen hvor al-Tarawih bønnene ble forrettet i løpet av måneden Ramadan.

Jeg var 10 år gammel på denne tiden. Han presenterte meg for mennene som ikke kunne skjule sin forbauselse.

Jeg visste tidligere at læremesteren hadde gjort tingene klart for meg, så jeg kan forrette al-Ishfa bønnene i to eller tre netter. Det var en vane for meg å be bak mennene med noen barn fra mitt sted, og vente at imamen kommer ved den andre delen av Koranen, det vil si surat Meriam. Min far forsikret seg at vi lærte Koranen i en koranisk skole og hjemme igjennom private lekser gitt oss av en blind mann, som var i slekt med oss og som resiterte Koranen uten at. Fordi jeg lærte å resitere Koranen ved en tidlig alder, forsøkte min læremester å vise hans gode innflytelse på meg ved å lære meg bøyingspunktene i opplesningen (av Koranen). Han testet meg gjentatte ganger for å være sikker på at jeg hadde forstått veiledningene.

Etter at jeg passerte testen og ble ferdig med å forrette bønnen og å resitere Koranen, som det var forventet at jeg skulle gjøre, kom alle mennene og gratulerte meg og min far takket min læremester for hans gode anstrengelse og velsignelse, og priset Allah for nåden Islam kom med.

Minnene til disse dagene er fremdeles med meg i dag... Jeg fikk så mye beundring og mitt rykte gikk til den andre sida av vår landsby til hele byen. Nettene til Ramadan har forlatt sine religiøse merker på meg til denne dagen i dag, og hver gang jeg går igjennom en episode av forvirring, føler jeg at det er en rar styrke som dytter meg og setter meg tilbake på veien. Hver gang jeg følte svakheten til sjelen og meningsløsheten til livet, kom disse minnene til meg for å opphøye meg til det høyeste åndelige nivået og lyset i min samvittighet flammene til troen, så jeg kan bære ansvaret. Ansvaret som var gitt meg av min

far, eller rettere sagt min læremester, til å lede gruppen i bønnene ved en ung alder. Dette var årsaken til at jeg følte at jeg ikke har gjort nok, eller i det minste ikke har kommet til det nivået som var forventet av meg.

Derfor tilbrakte jeg min barndom og min oppvekst i en relativt rett linje, men ikke uten uskyldig spill og en ivrighet til å vite og å etterligne. I denne perioden var jeg omgitt av den guddommelige omsorgen som gjorde meg utmerket blant mine brødre for min rolighet og fredelighet og for å være på den rette veien og unna alle umoralske handlinger.

Jeg skal ikke glemme å nevne at min mor – måtte Allah velsigne hennes sjel – hadde en stor innflytelse på meg.

Hun hjalp meg med å komme til veien da hun lærte meg de korte kapitlene (suraher) i den hellige Koranen, bønnene og lovene om renhet i Islam. Hun viste meg spesiell bryksomhet, fordi jeg var hennes første sønn, og kanskje hun fant behag i å oppdra meg, for hun delte huset med min fars første kone og hennes sønner.

Navnet Tijani, som var gitt meg av min mor, har en spesiell mening i al-Samawi familien som hadde adoptert Tijani sufi tariqa (troen) fra siden de ble besøkt av sønnen til Shaykh Sidi Ahmed al-Tijani som kom fra Algeria. Mange mennesker fra Gafsa – min families hjemmeby – adopterte Tijani sufi troen, spesielt de rike og utdannede familiene som hjalp med å spre troen.

På grunn av mitt navn, ble jeg veldig kjent i Samawi familien og utenfor den, spesielt av de som holdte seg til Tijani troen. Derfor, mange av de eldre som var tilstede ved den ovennevnte natten i løpet av Ramadan kom for å gratulere min far og så kysset mitt hode og hånd, og sa: ”Dette er velsignelsene til vår mester Shaykh Ahmad al-Tijani.” Det er verdt å nevne at Tijani sufi troen er vidt spredd i Marokko, Algeria, Tunisia, Libya, Sudan og Egypt, og de som tror på det er fanatiske på en eller annen måte. De besøker ikke gravene til andre helgener enn sine egne fordi, i følge deres tro, ervervet de deres kunnskap fra hverandre, mens Shaykh Ahmed al-Tijani ervervet hans kunnskap direkte fra Allahs sendebud Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie), tross for at han kom tretten århundrer etter Profeten (måtte Allah velsigne han og hans familie).

Det har blitt sagt at Shaykh Ahmed al-Tijani pleide å kommunisere med den store Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) ved å snakke til ham, mens han var våken og ikke i hans søvn. Det antas også at de komplette bønnene som ble oppfunnet av Shaykh er bedre enn å lese den Hellige Koranen førti ganger.

For å være kort skal jeg slutte å snakke om Tijani sufi tariqia i denne delen av boken, og hvis Allah vil det, vil jeg snakke om det et annet sted.

Jeg vokste opp med denne troen, lik de andre unge i vår by. Vi var alle – priset være Allah – sunni muslimer, fulgte læren til imam Malik ibn Anas, Imamen til Dar al-Hijra. Men vi, i Nord Afrika, er delt i vår sufi troer. For eksempel i Gafsa alene er det al-Tijaniyya, al-Qadiriyya, al-Rahmaniyya, al-Salamiyya og al-Isawiyya.

For hver av de nevnte trosretninger, er det tilhengere og supportere som kan resitere trosretningens dikt og Dhikr (dhikr betyr påkalling av Allah) i alle spesielle seremonier slik som brylluper, omskjæringsfeiringer og Nudr (Nudr kommer av ordet Nidr er å love Allah å gjøre noe hvis du får denne tingen du ønsker) feiringer. I tillegg til noen negative aspekter, spilte disse sufi Tariqaene en viktig rolle i å bevare religiøse ritualer og i å beholde respekten for de hellige.

Pilegrimsreisen til Allahs hus

Jeg var atten år gammel da den tunisiske nasjonale foreningen for forskning godtok å sende meg som en av de seks tunisiske representanter til den første Islamske og arabiske forskning konferansen, som fant sted i Mekka. Jeg var den yngste av misjonens medlemmer, og sikkert den minste utdannede, for det var med meg to rektorer, en lærer fra byen, en journalist og den femte visste jeg ikke jobben til, men senere fikk jeg vite at han var en slektning av utdanningsministeren. Reisen var ganske indirekte, vårt første stopp var Athen, der hvor vi var for to dager, neste var Amman, hovedstaden til Jordan, der oppholdte vi oss i fire dager, og så reiste vi til Saudia Arabia og deltok i konferansen og utførte pilegrimsferdsskikken og Umra.

Jeg kan ikke beskrive mine følelser, da jeg gikk inn i Allahs hus for første gang. Mitt hjerte var dypt rørt. Jeg følte som om mine innvoller kom ut av mitt bryst, for å se med sine egne øyner det gamle huset, og tårer holdt seg utenfor mine øyner endeløst. Jeg innbilte meg at englene løftet meg over pilegrimene helt opp i taket til den hellige Kaba og jeg svarte kallet til Allah der: ”Allah... Her er jeg. Din tjener har kommet til deg. Han står til tjeneste. Labbayka Allahumma Labbayk.” Etter å ha lyttet til andre pilegrimer, fikk jeg med meg at de har ventet for en evighet og brukt hele sitt liv for å komme til Mekka.

For meg var reisen brå og jeg var ikke forberedt til den. Jeg husker fremdeles hvordan min far tok et tårefullt farvel med meg, da han så flybilletten og visste at jeg ville reise for å utføre Pilegrimsritualet. Han sa til meg:

”Gratulerer, min sønn! Allah har bestemt at du skal reise for å utføre pilegrimsritualet før meg på denne alderen, for du er sønnen til Sidi Ahmed al-Tijani... be for meg i Allahs hus om å tilgi meg og bevilge meg å reise til Hans Hus...” Jeg følte at selve Allah kalte på meg og brydde seg om meg og brakte meg til plassen som alle lengtet etter å besøke, selv om det var noen som ikke kunne gjøre det.

Jeg satt pris på denne muligheten, så jeg ba innstendig og gjorde tawaf (å gå rundt Kaba) grundig ... til og med å drikke av vannet til Zamzam og gå opp til fjellet, hvor folk konkurrerte om å komme opp til Hara, en grotte i Al-Nur fjellet, gjorde jeg innstendig.

Jeg ble bare slått av en sudansk pilegrim... så jeg var ”den andre”. Da jeg kom der, rullet jeg meg selv på bakken som om jeg rullet på den Store Profetens arm og luktet hans pust... store minner... de forlot veldig dype inntrykk på meg at jeg aldri vil glemme dem.

Allah har brydde seg om meg på mange måter, for jeg var bare lik alle andre. Jeg møtte opp i konferansen, og mange spurte om min adresse for å skrive om meg i fremtiden. Mine tunisiske følgesvenner så ned på meg fra første møte vi hadde i den Tunisiske hovedstaden, da vi forberedt oss for reisen. Jeg sanset deres følelser, men jeg var tålmodig, for jeg visste at folket fra nord så ned på folk fra sør og ansett dem for å være tilbakestående, og etter hvert forandret de sitt syn om meg.

I løpet av reisen og i løpet av konferansen og pilegrimsreisen viste jeg meg selv verdt for å få tildelt deres respekt på grunn av min poesi kunnskap og min vinning av mange pris. Jeg vendte tilbake til mitt hjem med mer enn 20 adresser fra forskjellige nasjonaliteter.

Vi oppholdte oss 25 dager i Saudi Arabia, i løpet av denne tiden møtte vi mange muslimske lærde (Ulama) og lyttet til deres foredrag. Jeg var påvirket av noen som trodde på Wahabi ideologien og ønsket at alle muslimene skulle følge dem. Jeg tenkte at de var utvalgt av Allah fremfor alle Hans tilbedere for å beskytte Hans hus, for de var de reneste og mest kunnskapsrik folk på jorden, og Allah har gitt dem olje, så de kunne tjene og passe på pilegrimmere, gjestene til Den Nåderike.

Da jeg kom tilbake fra pilegrimsreisen til mitt land, tok jeg på meg den Saudi Arabiske klesdrakten og var overasket av mottagelsen min far hadde forberedt. Mange mennesker samlet seg ved stasjonen, ledet av Shayker av Isawiyyya, Tijaniyya og Qadiriyya Sufi,

De tok meg imot igjennom gatene av vår by, priset Allah og opphøyet Ham, og hver gang vi passerte en moske stoppet de meg en kort tid, imens folk, spesielt eldre folk, kom for å gratulere meg med tårer i øynene deres lengtende etter å se Allahs hus og å besøke Profetens grav. Folket så på meg som om de aldri hadde sett en ung pilegrim (Haj) på min alder i Gafsa før.

Jeg levde de fine dagene av mitt liv, i løpet av denne perioden, og mange folk, inkludert eldre folk, kom for å besøke og gratulere meg, og ofte spurte meg om å lese al-Fatihah (Åpningsverset i Koranen) med noen bønner i tilstedeværelsen til min far.

Noen ganger var jeg flau og andre ganger var jeg modig. Hver gang en gruppe av gjester forlot huset, kom moren min og satt på stedet for å brenne røyk og lese noen amuletter i håp om å beskytte meg fra dårlig trolldom.

Min far holdte selskap i tre netter i moskeen til Tijani Sufi, hver natt slaktet han en får for en bankett. Folk spurte meg om alle slags spørsmål, og mine svar var hovedsakelig å rose Saudi Arabere for deres anstrengelse for å støtte og å spre Islam.

Folket begynte å kalle meg Haj (en pilegrimer), og hver gang noen utbrøt ordet Haj, var det bare meg de ropte til. Etter hvert ble jeg kjent blant forskjellige religiøse grupper, spesielt Muslim Brorskap, og jeg gikk rundt moskene, holdte religiøse foredrag, fortalte folk at de ikke skulle kysse gravene eller røre treverk for å velsigne seg, fordi det var tegn på polyteisme. Mine aktiviteter begynte å utvide seg og jeg ga religiøse undervisningstimer på fredager før imamen talte. Jeg reiste fra Abi Yakub moskeen til Den store moskeen, fordi fredag bønnene var holdt i forskjellige tider i disse moskene, en av dem pleide å forrette den i løpet av Dhor-bønntiden og den andre pleide å forrette den i Asr-bønntiden .

På søndager var mange av mine studenter, som jeg lærte teknologi, på videregående skole i undervisningene jeg ga. De likte meg og satt pris på min anstrengelse, fordi jeg ga dem en del av min tid i håp om å hjelpe dem i å fjerne fra deres sinn skyen av den ateistiske og kommunistiske læren av filosofi... og det var mange slike lærer på denne tiden! Mine studenter pleide å vente ivrige på å følge med disse religiøse undervisningene og noen av dem kom til mitt hus. Jeg kjøpte mange Islamske bøker og leste dem for å være i stand til å svare på spørsmålene som blir stilt meg. I løpet av året som jeg gjorde i pilegrimsferden til Mekka, kompletterte jeg den andre delen av min religiøse plikt igjennom ekteskap. Det var ønsket til min mor å se meg gift, før hun dør. Hun har sett alle bryllupene til mine halvbrødre... og Allah ga henne det hun ville og jeg giftet meg med en ung kvinne som jeg aldri hadde møtt før. Min mor døde etter at hun hadde vært til stede under fødselen til mitt første og mitt andre barn, og min far

døde før henne i to år. Før hans død gjorde han pilegrimsferd til Mekka, og to år senere før hans død, vendte han seg botferdig til Allah.

Den Libyske revolusjonen lyktes i løpet av perioden da araberne og muslimene følte seg ydmyket beseiret av Israelerne, og vi så lederen til de unge revolusjonære tale på vegne av Islam og be blant folk, og oppfordre dem til å befri Al-Qudus.

Jeg ble tiltrekket av hans ideer, som mange unge muslimer og arabere, og som et resultat av det organiserte vi et lærerikt besøk til Libya av en gruppe bestående av førti mennesker av Undervisnings departementet. Vi besøkte landet i begynnelsen av revolusjonen, og da vi kom tilbake hjem var vi veldig optimistiske og håpefulle for en bedre fremtid for muslimer og arabere i hele verden.

I løpet av tidligere år hadde jeg kontakt med noen venner, og min vennskap med noen få av dem ble veldig nært, så de spurte meg om å besøke dem. Jeg forberedte alt for en reise i løpet av sommerferien, som varte tre måneder. Jeg planla å reise til Libya og så til Egypt, og derfra tvers over sjøen til Libanon, Syria, Jordan og så til Saudi Arabia. Jeg ville gjøre Umrah der og besøke på nytt Wahabiyya, som jeg reklamerte for blant studenter og i moskeer, som var fylt med muslimske brødre.

Mitt ry passerte fra min hjemby til andre nabobyer igjennom besøkende som ba Fredag-bønnen og hørte på undervisningene, så tilbake til vår egen by. Mitt ry nådde Shayk Ismail al-Hadifi, lederen av Sufi i Tuzer, hovedstaden til Al-Jarid og fødselsstedet til den kjente poeten Abu Al-Qasim al-Shabbi. Denne Shaykhen har mange tilhengere i Tunisia og utenlands, spesielt blant arbeidsklasser i Frankrike og Tyskland.

Jeg mottok en invitasjon fra ham igjennom hans arbeidere i Gafsa, som skrev til meg et langt brev og takket meg for å ha tjent Islam og muslimer. I brevet ble det hevdet at tingene jeg gjorde ikke ville bringe meg nærmere til Allah, fordi jeg ikke var en lærde Shaykh: ”Han som har ingen Shaykh. Hans Shaykh vil være en djevel,” og du trenger en Shaykh til å vise deg veien, med andre ord er ikke halv kunnskap fullstendig.” De informerte meg at Shayk Ismail ”shaib al-zaman (mesteren til denne tiden)” har utvalgt meg blant alle folk til å være en av hans nærmeste private krets av tilhengere.

Jeg var absolutt glad da jeg hørte nyheten. I virkeligheten gråt jeg på grunn av den guddommelige omsorgen som har opphøyd meg til den høyeste og beste plassen, bare fordi jeg har blitt en tilhenger av fotsporet til Sidi al-Hadi al-Hanfian, som var en Sufi Shaykh kjent for hans mirakler, og jeg har blitt en av

hans nærmeste tilhengere. Jeg fulgte også Sidi Silah Balsaih og Sidi Al-Jilani og andre levende Sufi ledere. Jeg ventet ivrig på møtet. Da jeg gikk inn til Shaykhs hus så jeg nysgjerrig på ansiktene, og stedet var fylt med tilhengere, en hver Shaykh hadde på seg hvite klær uten flekker. Etter hilsningsseremonien, kom Shaykh Ismail, og enhver sto opp og begynte å kysse hans hender med stor respekt. Hans assistent vinket til meg for å fortelle meg at dette var Shayken, men jeg viste ingen begeistring for jeg ventet på noe annet enn det jeg så.

Jeg hadde tegnet et innbilt bilde av ham i mitt hode i henhold til det hans arbeidere og tilhengere hadde fortalt meg om hans mirakler, og alt jeg så var en vanlig mann uten verdighet eller ærbødighet. I løpet av møtet var jeg presentert til ham igjennom hans assistent, og Shayken mottok meg varmt og satt meg på hans høyre side og ga meg noe mat. Etter at middagsseremonien begynte assistenten å presentere meg igjen for å avgi ed til Shaykhen, og alle sammen gratulerte meg og velsignet meg. Senere forsto jeg da menneskene snakket med hverandre at jeg var kjent for dem, noe som gjorde at jeg våget å ikke akseptere noen av svarene gitt av Shayken på spørsmål fra publikum. Slik oppførsel fikk noen mennesker til å uttrykke sin avsky og å anse det som dårlig oppførsel i tilstedeværelsen til Shayken, for de pleide ikke å snakke i hans tilstedeværelse. Shayken sanset den vanskelige atomsfæren og forsøkte å berolige situasjonen ved å bruke hans fornuft, så han sa:

''Han som starter å brenne, vil skinne i slutten.'' Publikum tok det som et godt tegn fra Shayken, som ville garantere at jeg vil skinne tilslutt, og de gratulerte meg for det. Shayken var flink og veldig erfaren, så han lot meg ikke fortsette å trenge meg inn irriterende og fortalte oss en følgende historie:

''En dag, en lærd mann var med i en klasse ledet av en from mann og den fromme mannen ba den lærd mannen om å gå og vaske seg, den lærd mannen gikk og vasket seg selv, så kom han tilbake til klassen igjen. Denne fromme mannen gjentok sitt krav: ''Gå og vaske deg!'' Den lærd mannen gikk og vasket seg selv igjen, og tenkte at han ikke hadde gjort det riktig første gang. Da han kom tilbake til klassen, ba den fromme mannen han om å vaske seg igjen. Den lærd mannen begynte å gråte og sa:

''Mester, jeg har vasket meg selv fra mitt arbeid og kunnskap, og jeg har ingenting annet enn det Allah har bevilget meg igjennom dine hender.'' Da sa den fromme mannen: ''Nå kan du sitte ned!''

Jeg forsto at jeg var den som Shayken siktet til i fortellingen, og de andre forsto det både og, for de bebreidet meg da Shayken forlot oss for å hvile seg. De ba meg om å være rolig og å vise respekt for Shaykhen i det minste. Jeg feilet i mitt arbeidet og deres bevis på det var basert på det koraniske verset:

”Dere som tror, hev ikke deres stemmer over Profetens stemme, og vær ikke høylytt i deres tale til ham, som dere er høylytte dere imellom, så at ikke deres gjerninger blir til fånytted uten at dere aner det.” Koranen: 49:2.

Så jeg kjente til mine begrensninger, og ga etter og adlød ordrene, og Shaykhen nærmet meg til ham, og seinere ble jeg med ham for tre dager, i løpet av denne tiden spurte jeg ham om mange spørsmål, noen av dem stilte jeg for å teste hans kunnskap.

Shaykhen visste det og pleide å svare meg ved å si at det er to meninger for Koranen. En avslørt mening og en annen skjult i syv grader. Han åpnet sin private pengeskap for meg og viste meg et personlig dokument som inneholdte navnene til de fromme og lærde folk tilknyttet til ham igjennom Imam Ali via mange folk som f. eks Abu al-Hassan al-Shadhili.

Det er ikke verdt her å nevne at møtene holdt av Shaykhen var åndelige, og rare. De begynte med resitering og synging av noen vers fra Koranen. Etter at Shaykhen leste noen få poetiske vers fulgt med synging og ”dhikr” av menn, og disse sangene var hovedsakelig om askese, gudfryktighet og forkastelse av dette livet og iver til å søke etter det hinsidige, etter å ha blitt ferdig med denne delen, leste første mannen ved den høyre siden av Shaykhen hva han kan av Koranen, og når han sier: ”Og Allah sa det sanne,” leser Shaykhen i begynnelsen av andre deler av dikter og hele menigheten resiterer etter ham, så leser hver person et koranisk vers. Kort sagt etter det begynner mennene å vippe mildt til venstre og til høyre, og å bevege seg med rytmene av sangene, inntil Shaykhen står opp, og da står hele menighet opp, og former en sirkel rundt ham.

Så begynner de å synge Ah, Ah, Ah, og Shaykhen snur seg rundt, og så går til enhver av dem, og kort sagt etter det hisser tempo seg opp og mennesker begynner å hoppe opp og ned, og roper i fellskap, men i en irriterende rytme. Etter hardt arbeid, råder roligheten etter hvert, og Shaykhen leser de siste delene av det poetiske verset, og så kommer alle sammen og kysser Shaykhens hode og skuldre, inntil de tilsutt sitter ned. Jeg har deltatt med disse menneskene i deres ritualer, men var likevel ikke overbevist, for de motsa min egen tro av å ikke tillegge noen forbindelse til Allah, det vil si å ikke be om hjelp av andre enn Allah. Jeg falt på gulvet, gråt og mitt hode splittet seg mellom to motsignede ideer.

Sufi ideologien sa at en mann går igjennom en åndelig opplevelse basert på følelser av frykt, askese og å forsøke å nærme seg Allah igjennom hellige mennesker og lærde.

Den andre ideologien var Wahabi-ideologien som lærte meg at alt det var et forsøk på å tillegge forbindelser til Allah, og at Allah vil aldri tilgi de som gjør det.

Hvis den store Profeten Muhammed ikke kan hjelpe og heller ikke gå i forbønn, så hva er verdien til de hellige og gudfryktige folk som kom etter ham.

Tiltross for at jeg fikk den nye posisjonen av Shayk, for han utvalgte meg som hans assistent i Gafsa, var jeg ikke helt overbevist, selv om jeg noen ganger viste sympati for Sufier og følte at jeg skulle fortsette å respektere dem for de hellige og Gudfryktige folks skyld. Jeg diskuterte ofte, mine argumenter var basert på koraniske vers:

''Og kall ikke med Allah en annen gud, det er ingen andre gud enn Ham.'' Koranen: 28:88.

Og om noen sa til meg at Allah sa:

''Dere som tror, frykt Allah, søk hen til Ham så godt dere kan, og gjør innsats for Hans sak, så det må gå dere godt!'' Koranen: 5:35.

Svarer jeg ham med engang på samme måte som Saudi Ulama har lært meg: ''Veien til å søke Allah er å gjøre gode gjerninger.'' Under alle omstendigheter, var mitt hode ganske forvirret og plaget i løpet av denne perioden, men fra en tid til annen kom noen av kretsen til mitt hus, hvor vi feiret Al-Imarah (en type av Dhikr). Våre naboer følte seg urolige på grunn av det bråket vi gjorde, men de ønsket ikke å komme i konflikt med meg, derfor klaget de til min kone, igjennom deres koner, og da jeg fikk vite om problemet, ba jeg min krets om å feire dhkr et annet sted. Jeg unnskyldte meg selv ved å informere dem at jeg skulle utenlands for tre måneder, så sa jeg farvel til min familie og venner og oppsøkte min Gud, stolte på ham og ikke trodde på en annen gud enn Ham.

I Egypt

Jeg var i Tripoli, den Libyske hovedstaden, lenge nok til å få et helt visum fra den Egyptiske ambassaden for å dra til Kinana, det vil si Egypt. Jeg møtte noen få venner som hjalp meg i denne saken. Måtte Allah belønne dem for deres anstrengelse. Veien til Kairo var en lang vei, den varte tre dager og netter. Jeg tok en taxi som jeg delte med fire andre egyptere som arbeidet i Libya og var på vei hjem. I løpet av reisen snakket jeg med dem og leste Koranen for dem, så de likte meg og ba meg om å være deres gjest i Egypt. Jeg valgte en av dem, Ahmed. Jeg var glad i han, for han var en gudfryktig mann og han viste meg det høyeste nivået av gjestefrihet. Jeg var i Kairo for 20 dager. I løpet av denne

tiden besøkte jeg sangeren Farid al-Atrash i hans bygning ved Nilen. Jeg likte ham for jeg hadde lest om hans beskjedenheter i egyptisk press, men jeg greide bare å møte ham for 20 minutter, fordi han var på vei for å fly til Libanon.

Jeg besøkte Shaykh Abdul Basit Muhammed Abdul Samad, den kjente mannen som resiterer Koranen, hvis stemme jeg likte veldig mye. Jeg var med ham for tre dager og i løpet av denne tiden diskuterte jeg med hans venner og slektninger mange saker og de likte meg for min entusiasme, åpenhet og kunnskap. Hvis de snakket om kunst, sang jeg, og hvis de snakket om asketisme og sufisme, fortalte jeg dem at jeg fulgte Tijani troen og Medani troen, og hvis de snakket om vesten, fortalte jeg dem om Paris, London, Belgia, Nederland, Italia og Spania som jeg besøkte i løpet av sommeren, og hvis de snakket om pilegrimen, fortalte jeg dem at jeg hadde gjort pilegrimen til Mekka og at jeg var på min vei for å gjøre Umrah. Jeg fortalte dem om stedene som ikke var kjente for folket som hadde gjort pilegrimen syv ganger slik som grotten til Hira og Thawr og alteret til Ismail. Hvis de snakket om vitenskap og teknologi fortalte jeg dem om alle tallene og de vitenskapelige navnene, og hvis de snakket om politikk, fortalte jeg dem mitt syn ved å si: ”Måtte Allah velsigne sjelen til al-Nasir Salah al-Din al-Ayyoubi som berøvet seg selv smilet og da noen av hans nære venner kritiserte ham ved å si: ”Den Store profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) ble sett smilende ofte,” svarte han dem: ”Hvordan vil dere at jeg skal smile mens al-Aqsa Moskeen i Jerusalem er okkupert av fiendene til Allah... Nei... jeg sverger ved Allahs navn, jeg vil aldri smile før jeg har befridd den eller død.”

Noen av al-Azhars shyaker pleide å komme til disse møtene og likte at jeg resiterte koraniske vers og fortalte om utsagnene til Den store Profeten Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie), i tillegg var de imponerte av mine gode argumenter og spurte meg fra hvilket universitet jeg hadde utdannet meg. Jeg pleide å svare dem med stolthet at jeg ble utdannet fra al-Zaituna universitet som ble bygd opp før al-Azhar, og i tillegg fortalte jeg dem at Fatimittene som bygde opp al-Azhar kom fra byen Al-Mahdiah i Tunisa.

Jeg møtte mange lærde mennesker i al-Azhar og noen av dem ga meg noen få bøker.

En dag, mens jeg var i kontoret til en offisiell ansvarlig person for al-Azhars saker, kom et medlem av den egyptiske revolusjonære kommando råd for å holde mange møter for muslimene og koptiske samfunn i en av de største egyptiske jernbaneselskapene i Kairo. Mange møter ble holdt i protest mot sabotasje aktivitetene etter juni krigen. Medlemmet av kommando rådet insisterte på at jeg skulle være med ham i møtet, så jeg aksepterte invitasjonen, og satt på

talestolen mellom Fader Shnoodah og Azhar Shayken. Jeg ble også bedt om å gi en tale under møtet, som jeg gjorde på en enkel måte, fordi jeg var vant til å gi taler i moskeer og kulturelle komiteer i Tunisia.

Hovedgrunnen til at jeg nevnte det i dette kapitlet er at jeg begynte å føle noe stort og på en eller annen måte ble jeg hovmodig, og jeg tenkte at jeg ble en lærde. Hvorfor skal jeg ikke føle det når det var et antall av Ulama fra al-Azhar som vitnet for meg, noen av dem fortalte meg at min plass var der, det vil si i al-Azhar. Det som gjorde meg virkelig stolt av meg selv var at jeg ble tillatt å se noen levninger fra den store Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie). En tjenestemann fra Sidi al-Husayn moskeen i Kairo tok meg til et rom som bare kunne åpnes av ham. Etter at vi gikk inn, lukket han den bak oss, så åpnet han en kasse og tok ut den store Profetens (måtte Allah velsigne han og hans familie) skjorte og viste den for meg. Jeg kysset skjorten, så viste han meg andre levninger som tilhørte Profeten (måtte Allah velsigne han og hans familie) og da jeg kom ut av rommet gråt jeg og var dypt rørt av denne personlige omsorgen gitt meg av Profeten, spesielt da den tjenestemannen ikke godtok å ta penger fra meg. Tilslutt, og etter bare min insistering, tok han et lite beløp og så gratulerte han meg for å ha vært en av de som hadde blitt akseptert av den store Profeten (måtte Allah velsignelse og fred være over han og hans familie) til å bli tildelt den store æren.

Kanskje dette besøket forlot et dypt inntrykk på meg? Og derfor tenkte jeg i noen få netter om hva Wahabiene sa om den store Profeten (måtte Allah velsigne han og hans familie) og hvordan han døde som alle andre døende personer.

Jeg likte ikke ideen og ble overbevist om dens falskhet, for hvis martyren som ble drept kjempet i navnet til Allah ikke er død, men i livet (hos sin Gud), så hva med mesteren til de første og siste. Mine følelser ble klarere og sterkere på grunn av min tidligere møter med lærerne til Sufiene som tror at deres Shaykher og helgener har full styrke til å se på verdens saker og forandre dem. De tror også at bare Allah kan gi dem denne styrken, fordi de adlød ham og aksepterte frivillig det han hadde gitt dem. Har ikke Allah sagt i det hellige utsagnet: ”Min tjener... adlyd meg, så vil du bli som meg. Du beordrer ting til å bli, og de vil bli.”

Kampen innefor meg selv begynte å ha sin effekt på meg. Jeg har kommet til enden av mitt opphold i Egypt, men ikke før jeg besøkte, i de siste få dagene, et antall av moskeer og jeg ba i alle av dem. Jeg besøkte Malik, Abu Hanifah, Al-Shafii, Ahmed ibn Hanbal, Al-Sayyidah Zaynab og Sidi al-Husayn moskeene. Jeg besøkte også Zawaiah til al-Tijani sufi troen, og jeg har mange historier om besøkene, noen av dem er lange, men jeg fortrekker å være kort.

Et møte om bord på skipet

Jeg reiste til Alexandria på den samme dag da det var et egyptisk skip på vei til Beirut. Jeg følte meg utslitt både fysisk og psykisk, så snart jeg kom om bord på skipet gikk jeg til sengs og sov i to eller tre timer. Jeg våknet opp da jeg hørte en stemme si: ”Vår bror synes å være trøtt.” Jeg svarte positivt og sa: ”Reisen fra Kairo til Alexandria gjorde meg så trøtt, fordi jeg ønsket å komme til tide, så jeg har ikke sovet nok i den siste natten.” Jeg innså at mannen ikke var en egypter på grunn av hans dialekt og jeg var som vanlig nysgjerrig og ønsket å vite hvem han var og ivrig til å presentere meg selv for ham. Tydeligvis var han en irakisk foredragholder fra universitet i Bagdad og hans navn var Munim. Han kom til Kairo for å fullføre hans Ph.D. (en doktorgrad) studie i al-Azhar universitet.

Vi begynte vår samtale med å snakke om Egypt og om den arabiske og muslimske verden, og vi snakket om arabernes nederlag og den jødiske seier. Emnene som vi snakket om i løpet av vår samtale var forskjellige, og jeg sa med engang at grunnen bak nederlaget var på grunn av splittelsen mellom araberne og muslimene til mange små land, så tiltross for det store antallet av deres befolkninger, vil deres fiender ikke vise dem noe oppmerksomhet.

Vi snakket om Egypt og egypterne, og vi ble enige begge om grunnene bak nederlaget. Jeg la til at jeg var mot disse splittelsene som var forårsaket av de kolonimaktene for å lette arbeidet for å okkupere og å ydmyke oss. Jeg sa at det var forskjell mellom Hanfi og Malki og fortalte ham en trist historie om en hendelse som skjedde med meg i Abu Hanifah Moskeen i Kairo. Mens jeg var der ba jeg ettermiddag bønner al-Asr med de andre menneskene, og etter at vi ble ferdige, spurte mannen ved siden av meg med sinnet: ”Hvorfor folder du ikke dine hender foran deg i løpet av bønnene?” Jeg svarte respektfullt og høflig at Malikiene fortrekker å la sine hender falle og at jeg er en Maliki. Hans reaksjon var: ”Gå til Maliki moskeen og be der.” Jeg forlot moskeen, følte avsky og bitterhet, og jeg ble veldig forvirret.

Den irakiske læreren smilte og fortalte meg at han var en sjia. Jeg ble litt forstyrret av hans svar og uten å tenke om sa jeg: ”Hvis jeg visste at du var en sjia, ville jeg ikke ha snakket med deg.” Han spurte: ”Hvorfor?” Jeg svarte: ”Fordi dere ikke er muslimer. Dere tilber Ali ibn Abi Talib, og de moderate blant dere dyrker Allah, men tror ikke på budskapet til Profeten Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie). Dere forbanner erkeengelen Gabriel for å ha sladret bort det han har blitt betrodd, istedenfor å gi budskapet til Ali ga han budskapet til Muhammed.”

Jeg fortsettet på denne måten, mens min venn hørte, noen ganger smilte og noen ganger viste hans forbauselse. Da jeg ble ferdig med å snakke, spurte han meg igjen: "Er du en lærer, lærer du studenter?" Jeg svarte: "Ja!" Han sa: "Hvis dette er slik lærerne tenker, så kan vi ikke skylde på normale mennesker som neppe har en utdanning." Jeg sa: "Hva mener du?" Han svarte: "Jeg ber om unnskyldning, men fra hvor har du fått alle disse falske påstandene?" Jeg fortalte ham at min informasjon kom fra kjente historie bøker, og resten er kjent allmenn kunnskap. Så sa han: "La oss sette til side det folket sier, men kan du fortelle meg hvilke bøker du har lest?" Jeg begynte å nevne noen få bøker, slik som bøkene skrevet av Ahmed Amin, Fajr al-islam, Duha al-islam og Zuhor al-Islam og mange andre. Han spurte: "Siden når har Ahmed Amin blitt en autoritet for sjia?" Han la til: "For å være rettferdig og objektiv, må man referere til de originale kildene til emnet." Jeg sa: "Hvorfor skal jeg studere et emne som er allment kjent for alle mennesker?" Han svarte: "Ahmed Amin har besøkt Irak, og jeg var en av lærerne som møtte han i Najaf, og da vi bebreidet ham om det han hadde skrevet om sjia, sa han at han beklager, og at han visste ingenting om sjia, og at det var første gang han hadde møtt sjiaer. Vi fortalte ham at hans unnskyldning var verre enn hans feil, for hvordan kunne han skrive dårlige ting om oss hvis han ikke visste noe om oss?"

Han la til: "Bror, hvis vi dømmer jødene og kristne etter den Hellige Koranen, vil de ikke akseptere dommen, tross for at Koranen er vår absolutte bevis. Derfor skal vi vise deres feil i deres egne bøker, fordi da vil beviset være sterkere, i samsvar med dette koranske utsagnet: "En av dem vitnet mot dem." Hans tale falt på mitt hjerte som kaldt vann faller på hjertet til et tørst menneske, og jeg forandret meg fra en bitter kritiker til en som ønsker å høre og å tenke, fordi jeg følte det var en sunn logikk og et sterkt bevis. Så jeg måtte vise beskjedenhet og lytte til ham. Jeg sa til ham: "Så du er en av de som tror på budskapet til vår Profet Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie)?" Han svarte: "Alle sjiaer som meg tror på det. Bror, det er bedre at du studerer denne saken på egen måte, så du har ingen tvil om dine brødre, sjiaer, fordi kanskje tvil kan være synd noen ganger." Han la til: "Hvis du virkelig ønsker å vite sannheten og å se den med dine egne øyner så du kan overbevise deg selv, inviterer jeg deg til å besøke Irak, og der vil du møte Sjia Ulama, og vanlige folk uten spesiell utdanning innenfor religion, og så vil du legge merke til de ondskapsfulle løgnene."

Jeg sa: "Det har vært mitt ønske å besøke Irak en dag for å se dens islamske arven, spesielt Abbasidenes arv, og spesielt Harun al-Rashids. Men først må jeg si at mine finansielle ressurser er begrenset og jeg har bare nok til å gjøre Umrah. For det andre, min tilstedeværende passport tillater meg ikke å komme i Irak."

Han svarte: ”Først må jeg si til deg at da jeg inviterte deg til å komme til Irak, betyr det at jeg vil ta meg av alle dine reisekostnader mellom Beirut og Baghdad, begge veiene, og mens du er i Irak vil du være med meg, for du er min gjest. For det andre, når det gjelder passporten som ikke tillater deg å komme til Irak, la oss forlate det til Allah, priset være Ham, Den Opphøyde, og hvis Allah har bestemt at du vil besøke Irak, så vil det skje, til og med uten en passport. Men vi skal prøve å få en adgangs visa for deg så snart vi ankommer Beirut.”

Jeg var veldig glad om dette tilbudet og jeg lovet min venn å svare på hans spørsmål neste dag, hvis Allah, Den Opphøyde, ville det. Jeg gikk ut fra soverommet og til skipets tak, pustet den friske luften, tenkte seriøst, mens mitt hode funderte over sjøen som fylte horisonten. Jeg takket min Gud, som skapte verden, og som brakte meg til dette stedet. Jeg ba Ham, priset være Ham, Den Opphøyde, om å beskytte meg fra ondskap, feil og synder.

Min fornuft vandret da jeg begynte å minnes hendelser som jeg har opplevd i fortiden... Jeg husket gleden av min barndom til denne dagen og drømte om en bedre fremtid... Jeg følte som om Allah og Hans sendebud ga meg en spesiell omsorg. Jeg så mot Egypt, hvis kyster kom fra tid til annen på horisonten, og husket hvordan jeg hadde kysset skjorten til Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie). Det var mitt mest dyrebare minne fra denne tiden jeg oppholdte meg i Egypt.

Jeg ble minnet om ordene til sjiaen som brakte stor glede til mitt hjerte, for det ville fullføre en gammel drøm, og det er å besøke Irak, landet som minnet meg om gårdsplassen til Al-Rashid og al-Mamun, som etablerte Dar al-Hikmah, som ble oppsøkt av mange studenter fra Vesten i de dagene da den Islamske sivilisasjonen var på toppen. I tillegg til dette er det landet til Shaykh Abdul Qadir al-Jilani, hvis rykte hadde nådd alle land, og hvis Sufi tro er i alle landsbyer... en mann hvis fornuftighet overskred alles. Dette, tenkte jeg, var en annen form for guddommelig omsorg fra Allah for å fullføre drømmen. Min fornuft vandret igjen til jeg ble vekket av en stemme til en høytaler som ba passasjerene om å gå til kantinen for å spise. Jeg gikk til stedet, men jeg fant ut at det var overfylt med mennesker, som ropte og bråket da de forsøkte å komme inn.

Plutselig følte jeg at sjiaen dyttet meg igjennom min skjorte, ved å si: ”Kom her, bror. Du trenger ikke å plage deg selv. Vi vil spise senere uten denne folkemengden. Jeg så etter deg overalt.” Så spurte han meg: ”Har du bedt?” Jeg svarte: ”Nei, jeg har ennå ikke bedt!” Så han ba meg om å slutte meg til ham i hans bønner og senere å komme og spise etter at hele bråket hadde opphørt.

Jeg likte ideen, så jeg ble med ham til et isolert sted hvor vi gjorde vår ablusjon (wodu), så spurte jeg ham om å lede bønnene foran for å teste ham og å se hvordan han ba, med intensjon om å gjøre bønnene senere. Så snart han kalte for de obligatoriske bønnene ved sol oppreisningen og begynte å resitere Koraniske vers og leste forskjellige supplikasjoner (dua til Allah), forandret jeg min bestemmelse. Jeg følte som om jeg ble ledet av en av de fromme og gudfryktige følgesvennene til Profeten, som jeg hadde lest mye om. Etter å ha blitt ferdig med hans bønner leste han lange supplikasjoner som jeg ikke hadde hørt i mitt land eller i landene jeg kjente til. Jeg følte meg letnet hver gang jeg hørte ham prise Profeten Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) og hans familie og gi dem hva de fortjener.

Etter bønnene la jeg merke til tårer i hans øyner, jeg hørte ham også be Allah om å hjelpe meg med å komme til den sanne veien og å lede meg til den rette veien.

Vi gikk til kantinen som var nesten tom, og han satt ikke ned før jeg hadde sittet ned, og da de brakte oss maten, forandret han sitt fat med mitt, fordi hans var overfylt med mer mat enn mitt.

Han behandlet meg som om jeg var hans gjest og fortalte meg historier som jeg hadde aldri hørt før om mat, drikke og bord oppførsel. Jeg likte hans oppførsel. Han ledet aften bønnene og utvidet dem ved å resitere lange supplikasjoner inntil jeg begynte å gråte, så ba jeg Allah, priset være Ham, om å forandre mine mistanker om denne mannen, fordi "tvil kan være en synd!"

Jeg sov natten, mens jeg drømte om Irak og de arabiske nettene, og jeg ble vekket av min venn, som kalte meg til daggrybønnene. Vi ba sammen, så satt vi og snakket om Allahs nådebevisninger overfor muslimene. Vi gikk tilbake for å sove og da jeg våknet opp igjen fant jeg ham sittende på hans seng med en rosenkrans (perlekjede) i hans hånd. Han nevnte navnet til Allah, så jeg følte mer rolighet med ham, og ba Allah om tilgivelse.

Vi hadde vår lunsj i kantinen da vi hørte fra høyttaleren at skipet kom fram til Libanons kyster, og med Allahs vilje, vil vi være i Beirut havnen om to timer. Han spurte meg om hva jeg hadde tenkt om saken, og hva jeg hadde bestemt. Jeg fortalte ham hvis Allah vil det og jeg fikk en adgangs visa, hvorfor ikke? Jeg takket ham for hans invitasjon.

Vi ankom Beirut, hvor vi tilbrakte en natt så forlot vi det for å dra til Damaskus.

Så snart vi kom til Damaskus gikk vi til den irakiske Ambassaden der og fikk en visa utrolig raskt. Da vi forlot ambassaden gratulerte han meg, og vi takket Allah for hans hjelp.

Mitt første besøk av Irak

Vi forlot Damaskus for å reise til Bagdad med et al-Najaf internasjonalt buss selskap.

Da vi ankom Bagdad, hvor temperaturen var 40 grader, gikk vi til Jamilah gate i området til al-Ummal, og gikk inn i min venns luftige hus. Vi tok oss en lur, så brakte han til meg en lang kappe kalt Dishdasha. Frukt og mat ble også brakt for meg. Så kom hans familie for å hilse på meg med respekt og høflighet, og hans far omfavnet meg som om vi hadde kjent hverandre fra før av. Min mors venn, som sto ved døren, og hadde på seg en lang svart kåpe, hilste også på meg og ønsket meg velkommen. Min venn unnskyldt seg på vegne av hans mor som ikke kunne håndhilse meg, for det var ikke tillatt. Jeg likte deres oppførsel og sa til meg selv: ”Disse menneskene som vi beskyldte for å være avvikere synes å ha bevart religionen bedre enn oss.” I løpet av dagene til vår reise sammen sanset jeg i min venn hans noble oppførsel, hans selvrespekt og hans sjenerøsitet. Jeg sanset også i ham beskjedenhet og gudfryktighet som jeg hadde aldri opplevd med noen før. Jeg følte som jeg ikke var en fremmed person, men som om jeg var hjemme.

Da mørkheten falt, gikk vi opp til taket av huset hvor det var noen senger forberedt for oss. Jeg kunne ikke gå for å sove lett, men jeg mumlet: Var jeg virkelig i Bagdad ved siden av Sidi Abdul Kadir al-Jilani? Min venn lo da han spurte meg om hva det tunisiske folket tenker om Abdul Kadir al-Jilani.

Jeg begynte å fortelle ham om miraklene som ble tilskrevet ham og alle plassene som ble bygd og oppkalt etter ham. Jeg fortalte ham at han er ”sentret til sirklen” og som Allahs sendebud er mesteren til alle profetene, er Abdul Kadir mesteren til alle helgener. Hans fot er på nakkene til alle helgener, og det var han som sa: ”Enhver går rundt huset syv ganger, og jeg går rundt huset med mine telter.”

Jeg forsøkte å overbevise ham at Shayk Abdul Kadir kom for å se sine tilhengere og behandle dem hvis de var syke og behage dem hvis de var deprimerte. Jeg hadde kanskje glemte innflytelsen til Wahabi ideene på meg, som fortalte at alt det er polyteisme. Da jeg så ingen tegn på ivrigt fra min venns side om det jeg fortalte om, forsøkte jeg å overbevise meg selv at alt det jeg sa ikke var riktig. Jeg spurte ham også om hans syn.

Min venn lo og sa: ”I natt ha en god søvn og hvil din trøtte kropp, og i morgen, hvis Allah vil det, vil vi gå og besøke graven til Shaykh Abdul Kadir.”

Jeg ble helt glad ved å høre denne nyheten og ønsket det var daggry allerede. Jeg var så trøtt at jeg sov dypt og våknet ikke opp til solen skinte på meg. Jeg glemte bort min bønn, og min venn fortalte meg at han forsøkte flere ganger å vekke meg opp, men uten suksess, så han lot meg hvile mer.

Abdul Kadir al-Jilani og Musa al-Kazim

Etter frokosten gikk vi til Bab al-Shaykh og så stedet som jeg hadde alltid ønsket å besøke. Jeg løp til stedet lik en mann som var ivrig etter å se Abdul Kadir al-Jilani og å kaste seg selv på hans favn.

Jeg blandet meg med folkemengden av besøkere som var samlet rundt stedet lik pilegrimmere i Allahs hus. Noen av de besøkende kastet søtsaker, så jeg tok raskt to. Jeg spiste en for velsignelse og holdte den andre i min lomme som et minnemerke. Jeg ba der, resiterte noen supplikasjoner (dua) og drakk vann som om jeg drakk fra Zamzam.

Jeg ba min venn vente på meg til jeg skrev noen få postkort til mine venner i Tunisia for å vise dem bildet av det hellige stedet til Shaykh Abdul Qadir med dens grønne kuppel. Jeg ønsket å vise mine venner og slektninger i Tunisia min høye status som brakte meg til dette stedet som de aldri har vært i stand til å nå.

Vi hadde vår lunsj i en populær restaurant i midten av hovedstaden, så tok min venn meg til et sted kalt al-Kazimiyyah. Jeg fikk bare vite navnet til stedet for han nevnte det til taxi sjåføren som tok oss dit. Da vi ankom al-Kazimiyyah sluttet vi oss til en mengde av folk, barn, menn og kvinner som gikk i samme retning. Enhver bar noe med ham eller henne, som minnet meg om pilegrimstiden. Jeg visste ikke hvor de skulle hen. Jeg lot merke til en glitring som kom fra gull kupler og minareter. Da forsto jeg at det var en sjia moske, fordi jeg visste fra før av at de dekorerte sine moskeer med gull og sølv, noe Islam har forbydd. Jeg følte meg ikke rolig da vi gikk inn i moskeen, men jeg hadde respekt for min venns følelser og fulgte ham uten valg.

Da vi kom fram til den første døren lot jeg merke til at noen gamle mennesker rørte den og kysset den, så jeg engasjerte meg selv ved å lese en plakate som det sto på: ”Avslørte kvinner får ikke lov til å komme inn,” med et utsagn av Imam Ali: ”En dag skal komme når kvinner vil bli sett kledd med gjennomsiktlige klær eller kanskje også nakne... osv.”

Da vi nådde fram til de hellige gravene, begynte min venn å lese tillatelse for å gå inn, mens jeg så på porten og jeg ble forbauset av all gullet og gravingene av Koraniske vers som dekket denne porten. Min venn gikk inn først så fulgte jeg etter ham, og min fornøft var full av lengder og fabler som jeg hadde lest i

bøker som fordømte sjia. Innenfor den hellige graven så jeg graveringer og dekorasjoner som jeg aldri hadde sett før, og jeg ble overrasket av dem og følte som om jeg var i en ukjent verden. Fra tid til annen så jeg med avsky på menneskene som gikk rundt graven, gråt og kysset dens avsperring og dens hjørner, mens andre ba nær graven. På denne tiden ble jeg minnet om en beretning av Profeten Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie), som fortalte: ”Allah forbannet jødene og kristne for å ha gjort moskeer av gravene til deres helgener.” Jeg løp bort fra min venn, som, så snart han gikk inn, begynte å gråte, og forlot ham for å forrette hans bønner. Jeg kom bort i en plakat som ble skrevet spesielt for de besøkende og leste den, men kunne ikke forstå det meste av dens innhold, fordi den innholdte fremmed navn som jeg aldri hadde kjennskap om. Jeg gikk til et hjørne og leste åpningsverset i Koranen (al-Fatiha) og spurte Allah om å vise sin Nåde overfor personen som er innenfor graven ved å si: ”Allah, hvis denne døende personen er en muslim, så vis ham nåde, for du kjenner ham bedre enn meg.” Min venn kom nær meg og hvisket i mine ører: ”Hvis du vil ha noe, be Allah i dette stedet, fordi vi kaller det porten til anmodningene.” Jeg viste ikke noe oppmerksomhet for det han sa. Måtte Allah tilgi meg, men jeg så heller på gamle menn med svarte eller hvite turbaner på deres hoder og tegn på bøying for Allah var på deres panner. De hadde lange og parfymerte skjegg, som tillegget dem verdighet, i tillegg til deres imponerende blikk.

Så snart en av dem ankom den hellige graven, begynte han å gråte, og jeg stilte meg selv følgende spørsmål: ”Er det mulig at alle disse tårene er falske? Er det mulig at alle disse gamle menneskene er på ville veier?”

Jeg kom ut forvirret og forbauset av det jeg hadde sett, mens min venn gikk bakover, som et tegn på respekt, så han ikke skulle vende sin rygg til den hellige graven.

Jeg spurte han: ”Hvem sin hellige grav er dette?” Han sa: ”Imam Musa al-Kazims!” Jeg spurte: ”Hvem er Musa al-Kazim?” Han sa: ”Priset være Allah! Dere, våre brødre, av sunni sekten overser frøet og beholder skallet.”

Jeg svarte ham med sinnet: ”Hva mener du med at vi overser frøet og beholder skallet?”

Han roet meg ned og sa: ”Min bror, siden du kom til Irak har du aldri stoppet å snakke om Abdul Qadir al-Jilani, men hvem er Abdul Qadir al-jilani, og hvorfor skal han få all deres oppmerksomhet?”

Med engang svarte jeg overlegent: ”Han er en av etterkommerne til Profeten, og hadde det vært en profet etter Muhammed måtte det være Abdul Kadir al-Jilani,

måtte Allah være tilfreds med ham.” Han sa: ”Bror al-Samawi, kjenner du den Islamske historien?”

Jeg svarte med engang: ”Ja!” Faktumet var at jeg forsto veldig lite om den Islamske historien, fordi våre lærere hindret oss fra å lære om den og de påsto at det var en svart historie, og ikke verdt å lese. Jeg husker, for eksempel, da vår arabiske retorikk lærer lærte oss om Shaqshaqiyyah talen fra boken Nahj al-Balaghah skrevet av Imam Ali, som forbauset meg, lik som andre studenter, da vi leste den, og hvordan jeg våget å stille følgende spørsmål: ”Er disse ordene Imam Alis ord?” Han svarte: ”Selvsagt! Hvem vil ha hatt denne veltalenhet i tillegg til ham? Hvis det ikke var hans utsagn, hvorfor skal muslimske lærde som Shaykh Muhammed Abduh, Egypts Mufti, bry seg selv om å tolke den?” Så sa jeg: ”Imam Ali beskylder Abu Bakr og Umar for å ha berøvet hans rett til kalifatet.”

Læreren var forferdet og han bebreidet meg og truet med å utvise meg fra klassen, og la til: ”Vi lærer arabisk retorikk og ikke historie. Vi har ikke noe å gjøre med mørke episoder i historien og dens blodige kriger mellom muslimene, og som Allah har rensket våre sverd fra deres blod, må vi også rense vår munn fra å fordømme dem.”

Jeg ble ikke tilfreds med begrunnelsen og jeg ble sint på denne læreren som lærte oss Arabisk retorikk uten mening. Jeg forsøkte i mange anledninger å studere den Islamske historien, men jeg hadde ikke nok kilder eller evnen til å kjøpe bøker. Jeg fant også ikke en av våre lærde som var interessert i dette emnet, og det synes for meg som om alle av dem hadde blitt enige om å glemme alt om det og ikke bry seg om denne saken. Derfor var det ingen som hadde en komplett historie bok.

Da min venn spurte meg om min kunnskap i historie, ville jeg bare motsette meg ham, så jeg svarte ham positivt, men det var som om jeg sa: ”Det er en mørk historie, full av borgekriger, konspirasjoner og motsigelser.” Han sa: ”Vet du når Abdul Qadir al-Jilani ble født?” Jeg svarte: ”Nesten mellom 6. eller 7. århundre.”

Han sa: ”Hvor mange århundrer har det vært mellom ham og Allahs sendebud?” Jeg sa: ”Seks århundrer!” Han sa: ”Hvis det er to generasjoner i et århundre så må det være i det minste tolv generasjoner mellom Abdul Qaidr al-Jilani og sendebudet.”

Jeg ble enig med ham. Så sa han: ”Dette er Musa ibn Jaffar ibn Muhammed ibn Ali ibn al-Husayn ibn Fatima al-Zahra, mellom han og hans tippoldefar, Allahs

sendebud, var det bare fire generasjoner. Han ble født i det andre århundret av Hedsjra, så hvem er nærmere til Allahs sendebud, Musa eller Abdul Kadir?”

Uten å tenke om sa jeg: ”Sikkert ham (Mosa). Men hvorfor kjenner vi ikke ham eller hører mennesker henvise til ham?”

Han sa: ”Dette er poenget, og dette er grunnen til at jeg sa, og tillatt meg å gjenta det, at dere har oversett frøet og beholdt skallet, så ikke bebreid meg og jeg ber om unnskyldning!”

Vi snakket og snakket, fra en tid til en annen og vi stoppet til vi nådde et lærested hvor det var lærere og studenter som diskuterte ideer og teorier. Da vi satt der lot jeg merke til at min venn begynte å se etter noen, som om han hadde tidligere avtale.

En mann kom til oss og hilste på oss, så begynte å snakke med min venn, og fra samtalen forsto jeg at de er kollegaer i universitet, og denne andre kollegaen hadde kommet til stedet tidlig. Min venn sa til meg: ”Jeg brakte deg til dette stedet for å presentere deg til en historiker som er en professor i historie i Bagdads universitet, og hans doktorgrad handlet om Abdul Kadir al-Jilani og han vil være til nytte for deg, med Allahs vilje, for jeg er ikke spesialist i historie.” Vi drakk kald juice til historikeren kom, og jeg ble presentert for ham, så ba min venn meg om å gi meg et kort historisk syn om Abdul Kadir al-Jilani. Etter at vi hadde drukket mer kald drikk, stilte historikeren meg spørsmål om seg selv, mitt land og min jobb og ba meg om å snakke med ham om ryktet til Abdul Kadir al-Jilani i Tunisia.

Jeg ga ham en mengde av informasjonen i dette feltet og fortalte ham at mennesker tror at Abdul Kadir bar Allahs sendebud på sin nakke i løpet av natten til Miraj (natten til Profeten Muhammeds (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) oppstigning til de syv himlene) da Gabriel var sein i frykt for å bli brent. Så fortalte Allahs sendebud ham: ”Min fot er på din nakke og din fot vil være på nakken til alle helgener til dommens dag.”

Historikeren lo da han hørte det jeg sa, men forsto ikke om han skulle le av disse historiene eller av den tunisiske læreren foran ham!

Etter en kort diskusjon om helgener og gudfryktige mennesker, fortalte han meg at han hadde studert i syv år, i løpet av denne tiden reiste han til Lahore i Pakistan, Tyrkia, Egypt, England og til alle stedene hvor det var manuskripter tilskrevet Abdul Kadir al-Jilani og han gransket dem og fotograferte dem, men kunne ikke finne bevis som hentydet at Abdul Kadir al-Jilani var en etterkommer av sendebudet. Alt det han fant var et vers som tilhører en av hans

etterkommere, hvor han sier: ”... og min forfar var Allahs sendebud.” Det var kanskje tolkningen av noen lærde mennesker av utsagnet til Profeten: ”Jeg er bestefaren (forfaren) til enhver gudfryktig.” Han informerte meg også at nylige historiske forskninger beviser at Abdul Qadir al-Jilani ikke var en araber, men han var opprinnelig fra Persia, og kom fra en liten by i Iran kalt Jilan, og han reiste til Baghdad hvor han studerte og han lærte bort i en tid da det var et moralsk forfall. Han var en gudfryktig mann og mennesker likte ham, så da han døde ble den Qadiriyyah sufi troen oppfunnet til minne om ham. Dette gjelder alle tilhengere av alle sufi lærere. Han la til: ”Araberne er i en trist tilstand når det gjelder denne saken.”

Et raseri mot Wahabier dukket opp i mitt hode og jeg sa: ”Du har en wahabi ideologi, doktor, for de tror på det du sier. Det er ingen helgener.” Han sa: ”Nei! Jeg er ikke en tilhenger av Wahabi ideologien. Det er beklagelig at muslimene enten overdriver eller har ekstreme syn. Enten tror de på alle legendene og fablene som ikke er grunnlagt på logikk eller kanonisk lov, eller benekter de alle ting, til og med miraklene til vår Profet Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) og hans utsagn, fordi de ikke passer med deres tenkemåte.

For eksempel, sufiene tror på muligheten til at Shaykh Abdul Kadir al-Jilani å være tilstede i, la oss si, Baghdad og Tunisia samtidig. Han kan helbrede en syk mann i Tunisia og samtidig redde en mann fra å drukne i Tigris floden i Baghdad. Dette er en overdrivelse. Som en reaksjon på sufienes tenkemåten, benektet Wahabiene alle ting, og de sa at til og med å føre en sak for Profeten er polyteisme, og dette er også en overdrivelse. Nei, min bror! Vi er som Allah sa i Sin Verdifulle Bok:

”Og vi har gjort dere til en middels (rettferdig og rimelig) nasjon så dere kan bære vitnesbyrd til menneskene.” Koranen: 2:143.

Jeg likte det han hadde sagt veldig mye, og takket ham for det. Jeg uttrykket også min overbevisning overfor hans argument. Han åpnet sin koffert og tok ut sin bok om Abdul Kadir al-Jilani og ga den til meg som en gave. Så inviterte han meg til hans hus, men jeg unnskyldte meg selv, så vi snakket om Tunisia og Nord Afrika til min venn kom tilbake og så gikk vi hjem etter å ha tilbrakt hele dagen med å besøke venner og å ha diskusjoner.

Jeg følte meg trøtt og utslitt, så jeg sov. Jeg våknet tidlig om morgen og begynte å lese boken som handlet om livet til Abdul Kadir, og min venn våknet da jeg ble ferdig med halve boken. Han ba meg mange ganger om å ha frokost, men jeg nektet til jeg hadde blitt ferdig med boken. Jeg ble tilknyttet boken. Den gjorde meg skeptisk til jeg forlot Irak.

Skeptisisme og spørsmål

Jeg var i tre dager i huset til min venn. I løpet av denne tiden hadde jeg hvilt og tenkt om hva jeg hadde hørt fra disse menneskene som jeg hadde møtt og som viste seg for meg for å være som månebeboere. Hvorfor hadde menneskene alltid fortalt oss stygge ting om dem, og hvorfor skal jeg hate dem og forakte dem uten kunnskap om dem? Kanskje alt dette hadde kommet fra ryktene vi hørte om dem, at de dyrket Ali, og at de ser på sine imamer som guder og tror på reinkarnasjon, og dyrker steiner istedenfor Allah, og de – som min far hadde fortalt meg etter å ha kommet tilbake fra pilegrimen – kom til Profetens grav for å kaste skitt på den og ble fanget av Saudiene som dømte dem til døden... osv... osv.

Etter å ha hørt alt det, er det ikke overraskende at andre muslimer hater og forakter, til og med bekjemper Sjia.

Men hvordan kan jeg tro på disse ryktene etter alt det jeg hadde sett med mine øyner og hørt med mine ører.

Jeg tilbrakte over en uke blant disse menneskene og verken så eller hørte fra dem noe som er uforenlig med logikk. Jeg likte måten de dyrket Allah på, jeg likte deres bønner, deres oppførsel, og respekten de hadde for deres lærde, og ønsket at jeg kan være en av dem. Jeg spurte meg selv: ”Er det riktig at de hater Allahs sendebud og hver gang jeg nevnte hans navn, og ofte gjorde jeg det for å teste dem, ropte de fra deres fulle lungers kraft: ”Måtte Allah velsigne Muhammed og hans familie”? Ved begynnelsen av tenkte jeg at de var hyklere, men senere forandret jeg mitt syn, spesielt etter å ha lest noen av deres bøker hvor jeg fant en stor del respekt og høyaktelse av sendebudet som jeg aldri har funnet i våre egne bøker. For eksempel, de tror på Profeten Muhammeds (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) feilfrihet, før og etter hans misjon. Mens vi, sunniene, tror på hans feilfrihet bare i leveringen av Koranen, og etter alt å dømme var han et menneske, som kunne gjøre feil. Vi har mange eksempler som viser at Profeten tok feil og at han ble rettet opp av sine følgesvenner. Sjia nekter å akseptere og å tilskrive Profeten en feil, mens de andre hadde rett. Så etter alt det, hvordan kan jeg tro at de hater Allahs sendebud? Hvordan kan jeg gjøre det? En dag mens jeg snakket med min venn og ba ham om å svare meg på en klar måte, fant følgende dialog sted:

”Du plasser Ali, måtte Allah være tilferds med ham og måtte Allah hedre hans ansikt, på samme nivå som profetene, fordi hver gang jeg hører hans navn bli nevnt sier dere: ”Fred være med ham!”

”Det er riktig at hver gang vi nevner navnet til lederen av de troende, Imam Ali, eller en av imamene av hans etterkommere, sier vi: ”Fred være med ham,” men dette betyr ikke at de er profeter. Vi tror at de er etterkommerne til Profeten og Allah har beordret oss å be for dem. Derfor tillatter vi oss selv å si: ”Måtte Allahs velsignelse og fred være over dem.”

”Nei bror, vi sier ikke: ”Måtte Allahs velsignelse og fred være over dem,” unntatt for Profeten Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) og profetene som kom før ham, og det har ingenting å gjøre med Ali eller hans etterkommere, måtte Allah være tilfreds med dem alle.”

”Les flere bøker, så du kan forstå sannheten.”

”Bror, hvilke bøker skal jeg lese? Var det ikke du som fortalte meg at bøkene til Ahmed Amin ikke var troverdige for sjia, samtidig er det fint å nevne at sjia bøker er heller ikke troverdige for oss og vi er ikke avhengige av dem. Ser du ikke at kristnes bøker som de referer til, forteller at Jesus sa: ”Jeg er Allahs sønn,” mens den hederlige Koranen – som sier den absolutte sannheten – siterer Jesus for å ha sagt: ”Jeg sa ingenting til dem annet enn det du beordret meg å gjøre, og det er å dyrke Allah, min gud og deres gud.” Koranen: 5:117.”

”Bra sagt! Jeg sa det. Det jeg vil av deg er å bruke fornuft og logikk og komme med et argument fra Den Hederlige Koranen og den riktige Sunnah (Profeten Muhammeds sedvane) så lenge vi er muslimer, og hvis vi snakker med en jøde eller kristen, må vi hente vårt argument fra noe annet.”

”I hvilken bok vil jeg finne sannheten? Hver forfatter, hver gruppe og hver trosbekjennelse hevder å være den riktige.”

”Jeg skal gi deg håndgripelige bevis som alle muslimene, uansett tro eller gruppe, er enige om, men du har ikke kunnskap om.”

”Si: Allah, bevilg meg mer kunnskap.”

”Har du hørt kommentaren av følgende Koranvers: ”Sannelig, Allah og hans engler velsigner Profeten. Dere som tror kall for guddommelig velsignelse for ham og salutter ham alltid.” Koranen: 33:56.

Alle kommentatorer, både sjia og sunni, er enige om at følgesvennene til Profeten, som det ovennevnte verset er åpenbart om, gikk til profeten og spurte ham: ”Allahs sendebud, vi vet hvordan vi skal saluttere deg, men vi vet ikke hvordan vi skal be for deg?”

Han sa: ”Si, Allah velsign Muhammed og Muhammeds familie på samme måte som Du velsignet Ibrahim og Ibrahims familie i denne verden, du er den prisverdige og den strålende, og ikke be for meg med den korte (al-Batra) bønningen.” De sa: ”Og hva er den korte bønningen, Allahs sendebud?” Han sa: ”Å si: ”Måtte Allah velsigne Muhammed,” og så stoppe, for Allah er fullkommen og aksepterer bare fullkommenhet.” Etter det fulgte Profetens følgesvenner Profetens befalinger og de sa den komplette bønningen.

Til og med Imam Al-Shafi sa om dem:

”Familien til Allahs sendebud! Deres kjærlighet er en befaling fra Allah åpenbart i Koranen! Dere er høyt hedret, og den som ikke velsigner dere, hans bønn gjelder ikke.”

Jeg lyttet til det han sa, og hans ord kom inn i mitt hjerte og fant en positiv ekko.

Jeg hadde lest det han hadde sagt i noen bøker, men kunne ikke huske deres titler, og forklarte ham at når vi sier våre velsignelser være over Profeten, inkluderer vi også hans familie og følgesvenner, men vi spesifiserer ikke Ali med salutten, som sjia gjør.

Han spurte: ”Hva synes du om al-Bukhari?”

Jeg svarte: ”Han er en stor sunni Imam og hans bok er den mest troverdige boken etter Allahs bok (Koranen).” Da sto han opp og tok ut Sahih al-Bukhari fra sitt bibliotek og lete etter en spesifisert side og ga det til meg for å lese det: ”Vi har blitt fortalt av fulan ibn fulan at Ali (fred være med ham)...” Jeg kunne ikke tro mine egne øyner og var veldig overrasket til den grad at jeg tenkte at det ikke var Sahih al-Bukhari og så på sidene og forsiden, og da min venn sanset min tvilende blick, tok han boken fra meg og åpnet en annen side. Det lød så: ”Ali ibn al-Hussain – fred være med ham...” Etter det kunne jeg bare si til ham: ”Ære være Allah.” Han var tilfreds med mitt svar, så han forlot rommet og jeg tenkte, leste disse sidene og ville vite om bokens utgivelse. Jeg fant ut at boken ble publisert og utgitt av al-Halabi og hans sønner i Egypt.

”Min Gud! Hvorfor skal jeg være så arrogant og sta? Han ga meg en håndgripelig begrunnelse, basert på en av våre mest troverdige Bøker, og al-Bukhari var ikke en sjia i det hele tatt. Han var en sunni imam og lærde.”

Skal jeg overgi meg og innrømme at Ali er verdt til tittelen ”fred være med ham”, men jeg er redd at hvis jeg aksepterer dette faktumet, må jeg akseptere andre ting som jeg ikke likte å innrømme. Jeg led nederlag to ganger på grunn av min venn. Første gang da jeg aksepterte ingen hellighet for Abdul Kadir al-

Jilani, andre gang da jeg aksepterte at Musa al-Kazim var mer viktig enn ham (alJilani). I tillegg ble jeg enig om at Ali var verdt tittelen ”fred være med ham,” men jeg vil ikke ha et annet nederlag, for bare noen dager før var jeg stolt av meg selv for å ha blitt ansett for å være en lærde i Egypt og lærde av al-Azhar roset meg... I dag finner jeg meg selv i nederlag og beseiret, og av hvem? Av de som jeg hadde tenkt, og fremdeles tenker, tar feil, og jeg har alltid pleid å bruke ordet sjia som et banne ord.

Dette er arroganse og egoisme... Dette er stahet og intoleranse... Allah, bevilg meg rettskaffenhet og hjelp meg til å akseptere sannheten, selv om den var bitter. Allah hjelpe med å komme til veien og bevilge meg innsikt og led meg til din vei og gjøre meg til en av de som lytter til utsagnet og følger det beste.

Allah viser oss retten som rett og bevilger oss evnen til å følge den, og viser oss det falske som falskt og bevilger oss evnen til å unngå det.

Jeg gikk tilbake til min venns hus og fortsettet å si disse ordene, så han sa med et smil:

”Måtte Allah lede oss og dere og alle muslimene til den rette veien. Han sier i sin Bok: ”Men de som strever for Vår sak, dem vil Vi lede på Våre veier! Allah er med dem som gjør det gode.” Koranen: 29:69.”

Ordet streve (Jihad) i det koraniske verset betyr fornuftig forskning for å komme til sannheten og Allah vil lede enhver til sannheten, hvis han velger å søke etter den.

Najaf-besøket

En natt fortalte min venn meg at vi skal dra neste dag, hvis Allah vil det, til al-Najaf. Jeg spurte ham: ”Hva er al-Najaf?” Han sa: ”Det er et læresenter, graven til Ali ibn Abi Talib er også i denne byen.”

Jeg ble overrasket over at det var en kjent grav for Imam Ali, for alle våre shaykher sier at det er ingen kjent grav for vår mester Ali. Vi tok en buss til al-Kufa og der stoppet vi for å besøke al-Kufa moskeen, som er en av de mest berømte Islamske minnesmerkene. Min venn viste meg alle de historiske stedene og tok meg til Muslim ibn Akils moske og Hani ibn Urwas moske og fortalte meg kort om hvordan de ble martyrer. Han tok meg til Mihrab hvor Imam Ali ble martyr, så besøkte vi huset hvor Imamen levde med sine to sønner, våre mestere al-Hassan og al-Husayn, og i huset var det en brønn som de drakk fra og gjorde deres ablusjon igjennom.

Jeg levde noen åndelig øyeblikk i løpet av denne tiden. Jeg glemte verden og innbilte meg askesen og beskjedenheden til Imamen, tross for at han var lederen til de troende og den fjerde rettlejede kalifen.

Jeg kan ikke glemme å nevne gjestefriheten og beskjedenheden til Kufas folk. Hver gang vi passerte en gruppe av mennesker sto de opp og hilste på oss, som om min venn kjente dem alle. En av dem vi møtte var direktøren til al-Kufa instituttet, som inviterte oss til hans hus hvor vi møtte hans barn og tilbrakte en fin natt. Jeg hadde følelse av at jeg var blant min familie og min klan, og da de snakket om sunniene sa de alltid: "Våre brødre sunnimuslimene," så jeg likte deres prat og stilte dem noen spørsmål for å teste deres ærlighet.

Vi fortsetter vår reise til al-Najaf, ti kilometer fra al-Kufa, og da vi kom dit husket jeg al-Kazimiyyah moskeen i Baghdad, for det var gull minareter rundt en kuppel av rent gull. Vi gikk inn i Imamens mausoleum etter å ha lest en spesiell tillatelse for å gå inn i stedet, som er skikken blant sjia besøkende. Innenfor mausoleet så jeg mer overraskende ting enn det i moskeen til Musa al-Kazim, og som vanlig, sto jeg og leste al-Fatiha, tvilte på om graven tilhørte virkelig Imam Ali. Enkeltheten til huset i al-Kufa som var eid av Imam Ali hadde imponert meg veldig mye til den grad at jeg tenkte: "Gud forby, Imam Ali vil ikke akseptere alt denne gull og sølv dekorasjonen, ettersom det er mange muslimer som dør av hunger i hele verden." Spesielt da jeg så mange fattige mennesker liggende på gatene som spurte etter almisser. Så jeg sa til meg selv: "Sjia, dere tar feil! Dere må i det minste innrømme denne feilen, for Imam Ali ble sendt av Allahs sendebud for å rive ned gravene, så hva er alle disse gull og sølv gravene, hvis dette ikke er polyteisme, så må det være i det minste en feil som Islam ikke tillater."

Min venn spurte meg da han hadde i hånden et stykke tørt leir, om jeg ville be. Jeg svarte ham brått: "Vi ber ikke rundt gravene." Så sa han: "Vent til jeg blir ferdig med mine bønner." Mens jeg ventet på ham leste jeg plakaten som hengt på graven. Jeg så også innenfor den igjennom de graverte gull og sølv avsperringene og så mange mynter og pengesedler med forskjellige betegnelser kastet av besøkende som bidrag for det gode arbeidet som er tilknyttet mausoleet. På grunn av den store mengden av penger, tenkte jeg at det måtte ha vært forlatt for måneder, men min venn fortalte meg at de ansvarlige for rensningen av stedet samler pengene hver natt etter aften bønner.

Jeg gikk ut etter min venn, forbauset av det jeg hadde sett og ønsket at de ville gi meg noe av disse pengene, eller kanskje fordele det blant de mange fattige menneskene. Jeg så rundt stedet, som var omgitt av en stor vegg, og så mange grupper be her og der, og andre lyttet til foredragsholdere på talestolene. Det hørtes ut som om noen av dem klagde. Jeg så en gruppe av mennesker gråte og

slå sitt bryst, og jeg ønsket å spørre min venn om hvorfor disse menneskene oppførte seg på denne måten, men en begravelser følge passerte forbi oss og jeg lot merke til at noen menn fjernet en marmor steinplate fra midten av den store gårdsplassen for å senke kroppen der. Derfor trodde jeg at disse menneskene gråt over dødsfallet til en av sine nære slektninger.

Et møte med Ulama (Lærde)

Min venn tok meg til en moske ved siden av mausoleet, hvor gulvet var dekket av tepper, og rundt dens Mihrab, nisje, var det noen koraniske vers, gravert i fin kalligrafi/håndskrift. Jeg lot merke til noen unge mennesker med turban på hodet sittende nær Mihrab og studere, og enhver av dem hadde en bok i sin hånd.

Jeg ble imponert av synet, siden jeg aldri hadde sett Shayker mellom 13 og 16 alderen. Det som gjorde dem så søte var deres klær. Min venn spurte dem om mesteren, al-Sayyid. De fortalte ham at han ledet bønner. Jeg visste ikke hva han mente med al-Sayyid og trodde at han måtte være en av Ulama, men senere forsto jeg at det var al-Sayyid al-Khui, lederen til sjia samfunnet.

Det er verdt å nevne her at tittelen Sayyid – mester er gitt av sjia til de som nedstammer fra familien til Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) og Sayyid, enten om han er en student eller en Alim (en lærde), har på seg en svart turban, men andre Ulama bruker vanligvis hvite turbaner og bærer tittelen Shaykh. Det er andre ting verdt å legge merke til: al-Ashraf er ikke Ulama og har på seg en grønn turban.

Min venn spurte dem hvis jeg kan sitte med dem, mens han gikk for å møte al-Sayyid. De ønsket meg velkommen og satt rundt meg i en halvsirkel og jeg så på deres ansikt som var fylt med uskyldighet og renhet, og så husket jeg utsagnet til profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie): ”Mannen er født for å leve etter naturen, men det er hans foreldre som gjør han en jøde eller en kristen eller en Magusi...” og sa til meg selv: ”Eller gjør ham en sjia.”

De spurte meg om hvilket land jeg kom fra. Jeg svarte: ”Fra Tunisia.” De spurte meg: ”Har dere religiøse skoler?” Jeg svarte: ”Vi har universiteter og skoler.” Jeg ble overrasket av spørsmål fra alle sider, og alle spørsmålene var skarpe og konsentrerte. Hva kan jeg si til disse uskyldige guttene som trodde at den islamske verden var full av religiøse skoler hvor det læres rettvitenskap, Islamske lover, Islams prinsipper og koran tolkning. De visste ikke at i den moderne islamske verden har vi forandret koraniske skoler til barnehager ført oppsyn av fra kristne nonner? Hvordan kan jeg fortelle dem at de er ansett av oss for å være ”tilbakestående”? En av guttene spurte meg: ”Hvilken Madhhab

(religiøs skole) blir fulgt i Tunisia?” Jeg sa: ”Maliki madhhab.” Og lot merke til at noen av dem lo, men jeg brydde meg ikke om det. Han spurte meg: ”Kjenner du ikke Jaffari Madhhab?” Jeg sa: ”Hva er dette nye navnet? Nei, vi kjenner bare fire Madhahiber og alt annet hører ikke hjemme i Islam.”

Han smilte og sa: ”Jafari Madhhab er frøet til Islam. Vet du ikke at Imam Abu Hanifah studerte hos Imam Jaffar al-Sadik? Og at Abu Hanifah sa: ”Uten de to årene ville Al-Numan ha omkommet.” Jeg var stille og svarte ikke, for jeg hadde hørt et navn som jeg aldri hadde hørt før, men takket Allah at han – det vil si deres Imam Jaffar al-Sadik – var ikke en lærer av Imamen Malik, og sa at vi er malikier og ikke hanafier. Han sa: ”De fire Madhahibene tok fra hverandre. Ahmed ibn Hanbal tok fra al-Shafii, og al-Shafii tok fra Malik, og Malik tok fra Abu Hanifah, og Abu Hanifah fra Jafar al-Sadik. Derfor var alle studenter av Jaffar ibn Muhammed, som var den første som åpnet et Islamsk universitet i moskeen til hans bestefar, Allahs sendebud, og hos ham studerte ikke mindre enn 4 tusen rettvitenskapsmenn og spesialister i hadith (profetens beretninger).”

Jeg ble overrasket av intelligensen til denne unge gutten som syntes å ha lært det han hadde sagt på samme måte en resiterer en surah fra Koranen. Jeg var enda mer forbauset da han begynte å fortelle meg noen historiske kilder som han visste antallet av deres kapiteler og deler, og han fortsettet med sin diskusjon som om han var en lærer som lærte en student. Jeg følte meg svak overfor ham og ønsket at jeg hadde gått med min venn istedenfor å være med de unge guttene. Jeg var ikke i stand til å svare ethvert spørsmål i forbindelse med rettvitenskap eller historie som de stilte meg.

Han spurte meg: ”Hvilken imam følger du?” Jeg sa: ”Imam Malik.” Han sa: ”Hvordan kan du følge en død mann med fjorten århundre avstand mellom deg og ham. Hvis du vil stille ham et spørsmål om nåværende saker, vil han svare deg?” Jeg tenkte for en liten stund og så sa jeg: ”Deres Jaffar døde også fjorten århundrer siden, så hvem følger dere?” Han og de andre guttene svarte meg raskt: ”Vi følger al-Sayyid al-Khui, for han er vår Imam.” Jeg visste ikke hvem som var mer kunnskapsrik, al-Khui eller Jafar al-Sadik. Jeg forsøkte mitt beste for å forandre emnet så jeg stilte dem spørsmål slik som: ”Hvor stor er befolkning av al-Najaf? Hvor langt er al-Najaf fra Bagdad? Kjenner dere andre land enn Irak?” Og hver gang de svarte, forberedt jeg andre spørsmål for dem for å hindre dem fra å stille meg spørsmål, for jeg følte at jeg ikke var i stand til å stå mot deres kunnskap. Men jeg nektet å innrømme det, tiltross for at innenfor meg selv aksepterte jeg nederlaget. Dagene til ære og læredom i Egypt ble sløst bort her, spesielt etter at jeg møtte disse unge menneskene, og så husket jeg følgende vise ord:

”Si til ham som påstår kunnskap i filosofi: ”Du vet en ting, men vet ikke om alle andre ting.”

Jeg tenkte at intelligensen til disse unge mennene var større enn intelligensen til disse shaykene som jeg møtte i al-Azhar og intelligensen til vår shayker i Tunisia.

Al-Sayyid al-Khui kom til stedet, og med ham kom en gruppe av Ulama som så anstendige og ærverdige ut, og alle guttene sto opp, og jeg med dem, så kom enhver av dem for å kysse al-Sayyids hånd, men jeg sto stiv på min plass. Al-Sayyid satt ikke før alle satt ned, så begynte han å hilse på dem en etter en, og han ble hilst tilbake av alle til min tur kom, så jeg hilste på samme måte som dem. Etter at min venn hvisket til al-Sayyid, ba han meg nærme meg al-sayyid, og jeg gjorde det, og han satt meg på hans høyre side. Etter å ha utvekslet hilsningene med hverandre sa min venn til meg: ”Fortell al-Sayyid tingene du hørte i Tunisia om sjia.” Jeg sa: ”Bror, la oss glemme historiene vi hører fra her og der, og jeg ønsker å vite for meg selv hva sjia sier, så jeg ønsker åpent svar på spørsmål jeg har.” Min venn insiterte at jeg skulle informere al-Sayyid om hva vi tenkte om sjiamuslimene. Jeg sa: ”Vi anser sjia for å være verre for Islam enn kristne og jøder, for jødene og kristne dyrker Allah og tror på budskapet til Moses – fred være med ham – men vi hører at sjia dyrker Ali og anser ham for å være hellig, og det er en sekt blant dem som dyrker Allah, men setter Ali på samme nivå med Allahs sendebud.” Jeg fortalte ham også historien om engelen Gabriel som sviktet i hans oppdag – som de sier – istedenfor å gi budskapet til Ali ga han det til Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie).

Al-Sayyid var stille for en liten stund, med hans hode ned, så så han på meg og sa: ”Vi tror at det er ingen andre guder enn Allah, og at Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) er Allahs sendebud, og at Ali bare var en tjener av Allah.” Han vendte seg til sine tilskuere og sa om meg: ”Se på disse uskyldige menneskene hvordan de har blitt hjernevasket av falske rykter, og dette er ikke overraskende for jeg har hørt mer enn dette fra andre mennesker.” Så vi sa: ”Det er ingen styrke eller makt hos andre enn Allah, Den Opphøyde, Den Veldige.” Så vendte han seg mot meg og sa: ”Har du lest Koranen?” Jeg svarte: ”Jeg kan resitere en halv del av den uten at før jeg var ti år gammel.” Han sa: ”Vet du ikke at alle islamske grupper, uansett deres sekter er enige om den hellige Koranen, for vår Koran er som deres?” Jeg sa: ”Ja, jeg vet det.” Så sa han: ”Har du ikke lest ordene til Allah, priset være Ham, Den opphøyde:

”Og Muhammed er ikke mer enn et sendebud. Sendebud har allerede kommet før ham.” Koranen: 3:144.

”Muhammed er Allahs sendebud, og de som er med ham er harde mot de vantro.” Koranen: 48:29.

”Muhammed er ikke faren til noen av deres menn, men han er Allahs sendebud og den siste av Profetene.” Koranen: 33:40.

Jeg sa: ”Ja, jeg kjenner til alle disse koraniske versene.” Han sa: ”Hvor er Ali? Hvis vår Koran sier at Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) er Allahs sendebud, så hvor kommer denne løgnen fra?”

Jeg var stille og kunne ikke finne et svar. Han la til: ”Når det gjelder forræderiet til Gabriel. Gud forby, er det verre enn det første, fordi da Allah sendte Gabriel til Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) var Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) førti år gammel, og Ali var en gutt mellom seks eller syv år, så hvordan kan Gabriel ha gjort en feil og ikke greid å skille mellom Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) mannen og Ali gutten?” Han var stille for en lang tid, og jeg begynte å tenke om det han hadde sagt, som viste seg for meg som logisk begrunnelse. Den forlot et dypt inntrykk på meg og jeg spurte meg selv hvorfor vi ikke baserer vår analyse på en slik logisk begrunnelse.

Al-Sayyid al-Khui la til: ”Jeg vil fortelle deg at sjia bare er en gruppe, blant alle Islamske grupper, som tror på feilfriheten til profetene og imamene, så hvis våre imamer, fred være med dem, er feilfrie, og de er mennesker lik oss, så hva med Gabriel, engelen som Allah har gitt fortrinn og kalt ”Den trofaste ånden.”

Jeg spurte: ”Hvor kommer alle disse ryktene fra?” Han sa: ”Fra fiendene til Islam som ønsker å splitte muslimene til grupper som bekjemper hverandre, ellers er muslimene brødre, både sjia og sunni, for alle ber til Allah alene og forbinder ingen andre guder med Ham, og de har en Koran, en profet og en Qiblah (retningen som muslimene vender seg til i bønner, det vil si Kaba i Mekka). Sjia og sunni skiller seg fra hverandre i rettvitenskap, på samme måte forskjellige skoler av rettvitenskap i sunni skoler skiller seg fra hverandre: Malik var ikke alltid enig med Abu Hanifah. Abu Hanifah var heller ikke alltid enig med al-Shafii osv.”

Jeg sa: ”Derfor er alle disse tingene som har blitt sagt bare løgner?” Han sa: ”Du, priset være Allah, er en fornuftig mann og kan forstå ting, du har også sett sjia land og har reist midt iblant dem, har du sett eller hørt noe i forbindelse med disse løgnene?” Jeg sa: ”Nei, jeg har ikke sett eller hørt noen ting annet enn gode ting, og jeg takker Allah for å ha gitt meg anledningen til å møte Mr.

Munim i skipet, siden han var grunnen for min tilstedeværelse i Irak og jeg har lært mange ting som jeg ikke visste fra før av.”

Min venn Munim sa, med et smil: ”Inkludert eksistensen av en grav for Imam Ali?” Jeg vinket til ham og sa: ”Faktumet er at jeg har lært mange nye ting til og med fra disse unge menneskene og ønsker jeg hadde hatt anledningen til å lære som de gjør i denne religiøse skolen.”

Al-Sayyid sa: ”Velkommen, hvis du ønsker å studere her, så vil det være en plass for deg i denne skolen.” Alle ønsket velkommen foreslaget, spesielt min venn Munim hvis ansikt var fylt med glede.

Jeg sa: ”Jeg er en gift mann med to gutter.” Han sa: ”Vi vil ta vare på dine forsyninger og ditt liv og gi deg alt det du trenger, men den viktige tingen er studering.”

Jeg tenkte for en liten stund og sa til meg selv: ”Det synes ikke å være akseptabelt å bli en student etter å ha tilbrakt fem år som en lærer og pedagog, og det er ikke lett å ta en avgjørelse så fort.”

Jeg takket al-Sayyid al-Khui for hans tilbud og fortalte ham at jeg vil tenke om saken på alvorlig vis etter å ha kommet tilbake fra al-umrah, men jeg trengte noen bøker. Al-Sayyid sa: ”Gi ham bøkene.” En gruppe av lærde mennesker sto opp og gikk til deres bok hylar og etter noen få minutter ga enhver av dem meg en bok, så jeg hadde mer enn sytti bøker. Jeg innså at jeg ikke kunne ta med alle disse bøkene med meg, spesielt fordi jeg skulle til Saudi Arabia, hvor autoritetene sensorer alle bøkene som kommer i deres land, for at nye ideer ikke skal få etablere seg, spesielt disse ideene som ikke var i enighet med deres tro. Men jeg ønsket ikke å miste sjansen til å ha alle disse bøkene som jeg aldri hadde sett i hele mitt liv. Jeg sa til min venn og resten av folket at jeg hadde en lang reise foran meg, jeg må passere igjennom Damaskus, Jordan og Saudi Arabia, og veien tilbake fra min reise vil være enda lenger, for jeg vil reise igjennom Egypt og Libya, til jeg ankommer Tunisia og i tillegg til den tunge vekten av bøkene forbød noen av landene jeg skal igjennom slike bøker å komme til deres område.

Al-Sayyid sa: ”La din adresse være igjen og vi vil sende dem til deg.” Jeg likte ideen og ga ham mitt personlige kort med min adresse i Tunisia. Jeg takket ham også for hans sjenerøsitet, og da jeg var i ferd med å forlate ham sto han opp og sa til meg: ”Måtte Allah beskytte deg og hvis du står ved graven til min forfar Allahs sendebud, send mine hilsener til ham.”

Alle, inkludert meg selv, ble rørt av det al-Sayyid sa, og jeg lot merke til at tårene kom ut fra hans øyner, så jeg sa til meg selv: ”Gud forby at en slik mann kan ta feil eller være en løgner. Hans verdighet og hans beskjedenheter forteller at han er en virkelig etterkommer av Profeten.” Jeg kunne ikke gjøre noe annet enn å ta hans hånd og kysse den, tross for at han nektet.

Da jeg sto opp for å gå, sto alle opp og sa farvel til meg, og noen av de unge guttene fra den religiøse skolen fulgte meg og ba om min adresse for videre kontakt, og jeg ga dem den.

Vi gikk tilbake til al-Kufa etter en invitasjon fra en venn av Munim, hvis navn var Abu Shubbar, og var i hans hus hvor vi tilbrakte en hel natt med en gruppe av intellektuelle unge mennesker. Blant dem var det noen studenter av al-Sayyid Muhammed Bakir al-Sadr som foreslo at jeg skulle møte ham, og de lovet å arrangere et intervju med ham i neste dag. Min venn Munim likte ideen, men unnskyldte seg for han var ikke i stand til å være tilstede i møtet, fordi han hadde en tidligere avtale i Bagdad. Vi ble enige om at jeg skulle være i Abu Shubbars hus for tre eller fire dager til Munim kom tilbake.

Munim forlot oss kort etter dagry bønnene og vi gikk for å sove. Jeg nøt så mye fra disse studentene og var overrasket om de forskjellige emnene de studerte i den religiøse skolen. I tillegg til Islamske studier som inkluderte rettvitenskap, Islamsk Lov (Shariah) og Tawheed (Islamsk teologi), studerte de økonomi, sosiologi, politikk, historie, språk, astronomi og en del andre emner.

Et møte med al-Sayyid Muhammed Bakir al-Sadr

Jeg gikk med Abu Shubbar til al-Sayyid Muhammed Bakir al-Sadrs hus, og på veien viste han meg stor respekt og snakket med meg om de kjente Ulama og om Taklid (etterlignelse, å etterligne en Mujtahid) og osv, til vi ankom huset hvor vi fant al-Sayyid al-Sadr omgitt av mange unge studenter med turbaner. Al-Sayyid sto opp og hilste på oss, så ble jeg presentert for ham og han hilste meg velkommen hjertevarmt og satt meg ved siden av ham. Etter det begynte han å spørre meg om Tunisia og Algeria og om de kjente Ulama lik al-Khidr Husayn og al-Thahir ibn Ashoor og andre. Jeg likte hans prat, og tross for hans høye posisjon og den store respekten han har fra hans studenter, fant jeg meg selv i ro med ham og følte som om jeg hadde kjent ham fra før av.

Jeg nøt så mye fra dette møtet fordi jeg lyttet til spørsmålene stilt av studentene og hans svar til dem. Jeg forsto også ideen om å følge levende Ulama som kunne svare på alle slags spørsmål direkte og klart. Jeg ble overbevist om at sjia er muslimer, som dyrker Allah alene, som tror på budskapet til vår profet Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie). I

begynnelsen av mistenkte jeg at det jeg så bare var en handling eller kanskje som de kaller det Takiyya, det vil si de viser det de ikke tror på, men disse mistankene forsvant fort siden det var ufattelig at hundrevis av mennesker som jeg så eller hørte om ble enige om å gjøre samme skuespill og handling, og hvorfor skal det være et skuespill? Hvem er jeg, og hvorfor skal de bry seg om meg til den grad at de brukte Taqiyyah mot meg? Og alle deres bøker, enten de er gamle som hadde blitt skrevet århundrer før eller nylig publiserte, erklærer Allahs enhet og roser Hans sendebud Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie). Der var jeg, i huset til al-Sayyid Muhammed Bakir al-Sadr, den kjente religiøse autoriteten i Irak og utenfor Irak, og hver gang navnet til Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) ble nevnt, ropte alle tilskuerne i en stemme: ”Måtte Allahs velsignelse være over Muhammed og hans familie.”

Da tiden for bønnen kom, forlot vi huset og gikk til moskeen, som var ved siden av huset, og al-Sayyid Muhammed al-Sadr ledet middag og ettermiddag bønnene. Jeg følte som om jeg levde blant følgesvennene til Profeten, for det var en høytidelig påkallelse fra en av mennene som hadde en flytende stemme, og da han ble ferdig med påkallelsen ropte alle tilstedeværende: ”Måtte Allahs velsignelse være over Muhammed og hans familie.” Påkallelsen var for å takke og glorifisere Allah, Den store Majestet, og så Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) og hans gode og rensede familie.

Etter bønnen, satt al-Sayyid i Mihrab (bønn nisjen, fordypning i en vegg) og mennesker kom for å hilse på ham, noen stilte ham private spørsmål, andre stilte han generelle spørsmål, og han svarte enhver av dem. Da personen fikk et svar for sitt spørsmål, kysset han hånden til Sayyid, så forlot han ham, for et lykkelig folk som har en slik ærverdig lærde Imam som opplever deres opplevelse og løser deres problemer.

Al-Sayyid viste meg så mye omsorg og sjenerøsitet til den grad at jeg glemte hele min familie og stamme, og følte at hvis jeg blir igjen for en måned med ham, vil jeg ha blitt en sjia på grunn av hans oppførsel, beskjedenhet og sjenerøsitet. Hver gang jeg så på ham smilte han og spurte meg hvis jeg trengte noe, og jeg forlot aldri hans følgeskap i fire dager, bortsett fra da jeg skulle sove. Det var mange besøkende som kom for å se ham fra hele verden: det var Saudi Sja fra Hijaz, andre kom fra Bahrain, Qatar, Emirat, Libanon, Syria, Iran, Afghanistan, Tyrkia og Svarte Afrika, og al-Sayyid snakket med enhver av dem og løste deres problemer. Senere forlot de ham, mens de følte glede og behag. Her vil jeg nevne en sak som ble brakt til Al-Sayyid da jeg var i hans følgeskap, og jeg ble veldig imponert av måten han håndterte den. Jeg nevner det på grunn

av dens historiske viktighet, for at muslimene skal vite hva de har tapt ved å snu sin rygg til Allahs lov.

Fire menn, som var sannsynligvis irakere, på grunn av deres uttale, kom for å se al-Sayyid Muhammed Bakir al-Sadr. En av dem hadde arvet et hus fra sin far, som hadde død få dager siden, og hadde solgt dette huset til den andre personen (han var tilstede). Et år etter salget, kom to brødre og beviste også at de var lovlige arvtakere av den døende mannen (det vil si faren). De fire mennene satt foran al-Sayyid og enhver av dem viste et antall av papirer og dokumenter, som al-Sayyid leste, og etter å ha snakket få minutter med mennene, ga han en rettferdig dom. Han ga kjøperen den fulle retten til hans hus, og ba selgeren om å betale hans to brødre deres andel av salget, og etter det sto de opp og kysset al-Sayyids hånd og omfavnet hverandre. Jeg ble forbauset over det som skjedde og spurte Abu Shubbar: ”Har saken blitt ferdig?” Han sa: ”Ja, enhver har fått sin rett. Priset være Allah!” En slik sak ble løst opp i en slik kort tid, i løpet av bare noen minutter. En lignende sak i vårt land ville ha tatt i det minste ti år for å bli løst opp, noen av de klagende vil dø og deres sønner gjenopptar saken. Ofte koster det dem prisen til huset. Saken vil gå fra tingeretten til lagmannsretten og til høyesteretten og tilslutt vil ingen være tilfredse, og hat mellom mennesker og stammer vil oppstå.

Abu Shubbar kommenterte dette ved å si: ”Vi har samme ting eller enda verre!” Jeg spurte: ”Hvordan?” Han sa: ”Hvis mennesker holder seg til statens dom, så vil de gå igjennom samme problemene som du har nevnt, men hvis de følger den religiøse autoriteten og holder seg selv til de islamske lovene, så de søker om en avgjørelse fra ham vil det ta bare noen minutter og saken blir løst, som du så. Og hva er bedre enn Allahs lov for mennesker som kan forstå? Al-Sayyid skyldte dem ikke en Fils, men hvis de gikk til statens domstol, så vil de ha betalt en høy pris.”

Jeg sa: ”Priset være Allah! Jeg kan ikke tro det jeg så, og hvis jeg ikke hadde sett det med mine øyner, vil jeg ikke ha trodd på det.”

Abu Shubbar sa: ”Du må ikke benekte det, bror. Dette er en enkel sak i forhold til andre mer kompliserte som blodet involvers i. Til og med i disse sakene dømmer de religiøse autoritene og det tar dem få timer å løse disse sakene.” Jeg sa med forbauselse: ”Derfor har dere to regjeringer i Irak, statens regjering og regjeringen til de religiøse lærde.” Han svarte: ”Nei! Vi har bare statens regjering, men sjiamuslimere som følger de religiøse autoritene har ingenting å gjøre med statens regjering, fordi den ikke er en Islamsk regjering. De underkaster seg denne regjeringen bare på grunn av deres borgerskap, skattepenger, borger lover og personlig status. Hvis en praktiserende muslim hadde en sak mot en ikke praktiserende muslim, så må saken opp til statens

domstol, fordi den sistnevnte ikke aksepterer dommen til de religiøse autoritetene. Men hvis to praktiserende muslimer hadde en sak de tvistet om, er det ingen problem, for alle partene aksepterer dommen til de religiøse autoritetene. Derfor blir alle saker vurdert av de religiøse autoritetene løst i samme dag, mens andre saker varer i måneder og år.”

Det var en hendelse som gjorde meg tilfreds med Allahs lov. Priset være Ham, Den Opphøyde, som hjalp meg til å forstå ordene til Allah i Hans hederlige bok:

””Og de som ikke dømmer etter Allahs åpenbaring er vantroene.” Koranen: 5:44.

”Og de som ikke dømmer etter Allahs åpenbaring er de urettferdige.” Koranen: 5:45.

”Og de som ikke dømmer etter Allahs åpenbaring er synderne.” Koranen: 5:47.

Denne hendelsen reist i meg følelser av sinne og harme på de som forandret de rettferdige lovene til Allah med urettferdige, menneske skapte lover. De gikk også lengre, og med all frekkhet og spydighet, kritiserte de guddommelige lovene og fordømte dem for å være barbariske og umenneskelige, fordi de holder grensene, hogger av hånden til tyven, steiner ekteskapsbryteren og dreper drapsmannen. Så hvor kom alle disse nye teoriene som er fremmede for oss og vår kultur fra? Det er ingen tvil at de kom fra Vesten og fra fiendene til islam som vet at bruk av Allahs lover betyr deres ødeleggelse, fordi de er tyver, forrædere, ekteskapsbrytere og mordere.

Jeg hadde mange diskusjoner med al-Sayyid al-Sadr i løpet av disse dagene, og jeg spurte ham om alle ting jeg hadde lært igjennom venner som snakket med meg om deres tro og hva deres syn var om følgesvennene til Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie), og om Ali og hans barn... i tillegg til mange andre saker som vi pleide å være uenige om.

Jeg spurte al-Sayyid al-Sadr om Imam Ali og hvorfor de vitnet for ham i Adhan (bønn kallet) at han er Wali Allah (Allahs venn). Han svarte meg på følgende måte:

”Lederen til de troende, Ali, måtte Allahs velsignelse være over ham, var en av tjenerne til Allah som Han utvalgte og hedret ved å gi dem ansvaret for å ta vare på det islamske budskapet etter Hans profet. Disse tjenerne er etterfølgerne av Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie), siden hver profet har en etterfølger, og Ali ibn Abi Talib er etterfølgeren til Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie).

Vi setter han over alle følgesvennene til Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie), fordi Allah og profeten gjorde det, og vi har mange beviser på dette, noen av dem kan vi komme til igjennom logisk begrunnelse, andre kan vi finne i Koranen og al-Sunnah (sedvanen til Profeten Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie), og disse bevisene kan vi ikke tvile på, fordi de har blitt gransket, og det er blitt bevist at de er riktige av både våre egne lærde (som skrev mange bøker om emnet) og Sunni Madhaiber. Umayyad regimet arbeidet veldig hardt for å skjule denne sannheten og kjempet mot Imam Ali og hans barn, og drepte dem. De beordret også folket, noen ganger med tvang, til å forbanne ham. Derfor begynte hans tilhengere – måtte Allah være tilfreds med dem – å vitne at han er Allahs venn. Ingen muslim vil forbanne Allahs venn tiltross for de undertrykkende autoritene, så all æren skulle være Allahs, og Hans sendebuds og de troendes. Det ble også et historisk symbol for generasjonene, for å vite Alis sanne ansikt og hans fienders sanne ansikt. Derfor fortsetter våre lærde å vitne at Ali er Allahs venn i deres kall til bønn, noe som er anbefalt. Det er mange anbefalte ting i religiøse ritualer, og muslimene vil bli belønnet for å gjøre dem, men ikke straffet for å la dem være.

For eksempel er det anbefalt for muslimer å si etter al-Shahadah (det vil si å vitne at det er ingen gud annet enn Allah, og at Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) er Hans sendebud): Og jeg vitner at paradiset er sannhet og helvete er sannhet, og at Allah skal gjenopplive menneskene fra deres grav.”

Jeg sa: ”Vår lærde lærte oss at den mest skikket til lederskapet var vår mester Abu Bakr al-Siddik, så vår mester Umar al-Faruk, så vår mester Uthman, så vår mester Ali, måtte Allah velsigne dem alle.” Al-Sayyid holdte seg stille for en kort stund, så svarte meg:

”La dem si hva de vil, men det vil være umulig for dem å bevise det på lovlig vis, i tillegg til det, de motsier sine egne bøker som forteller: ”Den beste av folket er Abu Bakr, så Uthman,” og det er ingen omtale om Ali, fordi de gjorde ham bare en vanlig person, men senere historikere begynte å nevne ham for å nevne de Rettledede kalifene.”

Etter at jeg spurte ham om leiret som de setter sin panne på i løpet av bønnene og kaller det al-Turbah al-Husayniyyah, svarte han meg:

”Vi bøyer oss alle på jorden, men ikke for jorden, som noen mennesker påstår at sjia gjør, for bøyning er bare for Allah, priset være Ham, den Opphøyde. Det er kjent blant vårt folk og kjent blant sunniene, at den beste bøyningen for Allah er

på jorden eller på ikke-spiselig del av jorden, og det er uriktig å bøye seg på noe annet. Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) pleide å sitte på jorden, og han hadde en del av en leir blandet med strå som han pleide å bøye seg på. Han lærte også sine venner, måtte Allah velsigne dem alle, å bøye seg på jorden eller på steiner, og forbød dem fra å bøye seg på kanten av deres skjorte. Vi anser disse handlingene for å være nødvendige og viktige.

Imam Zayn al-Abidin Ali ibn al-Husayn (måtte Allah velsigne dem alle) tok en Turbah (en del av en leir) nær graven til hans far, Abu Abdillah, fordi jorden der er velsignet og ren, for blodet til martyrenes fyrste ble utøst på det. Derfor fortsetter hans tilhengere med denne praksisen til denne dagen i dag.

Vi sier ikke at bøying ikke er tillatt på annet enn Turbah, men vi sier at bøying er korrekt hvis den er gjort på en velsignede Turbah eller stein, og den er også korrekt hvis den gjøres på en matte som er lagd av palme blader eller lignende material.”

Jeg spurte, da jeg snakket om vår mester al-Husayn, måtte Allahs velsignelse være over ham: ”Hvorfor gråter og slår sja deres kinn og andre deler av deres kropp til blodet blir utøst? Dette er forbudt i Islam, for Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) sa: ”Den som slår kinnene, river lommene og følger kallet til al-Jahiliyyah er ikke en av oss.”

Al-Sayyid svarte:

”Utsagnet er riktig og det er ingen tvil om det, men dette gjelder ikke i sorg seremoniene til Abu Abdillah, for den som kaller på hevn for Al-Husayn og følger hans vei, hans kall er ikke al-Jahiliyyah kall. I tillegg er sja bare mennesker, blant dem finner du lærde og ikke lærde, og de har følelser. Hvis de er overveldet av deres følelser i løpet av årsdagen til martyrdommen av Abu Abdillah, og minnes hva som skjedde med ham, hans familie og hans følgesvenner fra nedverdiggelse til fangenskap og tilslutt mord, så vil de bli belønnet for deres gode intensjoner, fordi alle intensjonene er for Allahs skyld. Allah – priset være Ham, Den Opphøyde- belønner mennesker etter deres intensjoner.

Sist uke leste jeg i de offisielle rapportene fra de Egyptiske myndighetene om selvmord hendelser som fulgte døden til Jamal Abdul Nasser. Det var åtte slike hendelser hvor mennesker begikk selvmord ved å hoppe fra bygninger eller kaste seg selv under toger, i tillegg var det mange skadede. Dette er bare noen eksempler om følelser som overvelder de mest fornuftige av menneskene, som er muslimer og som dreper seg selv på grunn av døden til Jamal Abdul Nasser,

som døde naturlig, men vi har ikke rett til å fordømme sunnier og dømme dem for å være på ville veier på grunn av det.

På den andre siden, har heller ikke sunneiene rett til å beskyldre sine brødre sjia for å være på ville veier, fordi de gråter over martyrenes fyrste. Disse menneskene hadde levd og lever fremdeles til denne dagen tragedien til al-Husayn. Til og med Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) gråt over martyrdommen til sin sønn al-Husayn og Gabriel gråt også.”

Jeg spurte: ”Hvorfor dekorer sjia gravene til deres hellig med gull og sølv, tiltross for at det er forbudt i Islam?”

Al-Sayyid al-Sadr svarte:

“Dette er ikke bare gjort av sjia og det er ikke forbudt. Se på moskeene til våre sunni brødre i Irak eller Egypt eller Tyrkia eller et annet sted i den Islamske verden. De er alle dekorerte med gull og sølv, inkludert moskeen til Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) i al-Madinah al-Munawarah og Kaba, Allahs hus, i det velsignede Mekka er dekket hvert år av en duk dekorert med gull som koster millioner. Så dette gjelder ikke bare sjia.”

Jeg spurte: ”Saudi Ulama sier at å røre graver og kalle hellige for velsignelse er polyteisme, så hva er ditt syn?”

Al-Sayyid al-Sadr svarte:

“Hvis å røre graver og kalle de døde for velsignelse er med denne troen at de kan skade eller gagne, så er dette polyteisme uten tvil. Muslimene er monoteister og de vet at Allah alene kan skade og gagne, men å kalle de hellige og imamene (måtte Allah velsigne dem alle) med denne troen at de kan være en megler mellom dem og Allah, er ikke polyteisme. Alle muslimer, sunni og sjia, er enige om dette punktet fra tiden til sendebudet til denne dagen, unntatt Wahabiyyah. De beskylder dem (som rører og kaller på de døde) for vantro, de utøser deres blod og slår til og med gamle pilegrimmere på deres vei til Allahs hus i Mekka bare fordi de sa: ”Allahs sendebud, fred være med deg,” og de vil aldri la noen røre hans velsignede grav. De hadde så mange debatter med vår lærde, men de holdte fast på deres stahet og deres arroganse.

Al-Sayyid Sharaf al-Din, en kjent sjia lærd mann, gikk på pilegrimsferd til Allahs hus i løpet av tiden til Abdul Aziz ibn Saud, og han var en av de lærde som ble inviterte til kongens palass for å feire med kongen Id al-Addha, ifølge

skikken der. Da hans tur kom for å håndhilse kongen, ga han en koran bundet rundt den dyrepels som en gave til kongen. Kongen tok Koranen og satt den på sin panne, så kysset han den. Al-Sayyid Sharaf al-Din sa: ”Konge! Hvorfor kysser du og glorifiserer du dyrepelsen til geiten?” Kongen svarte: ”Jeg mente å glorifisere Koranen, ikke geitens pels.” Al-Sayyid Sharaf al-Din sa: ”Godt sagt, Konge! Vi gjør det samme når vi kysser vinduet eller døren til Profetens (måtte Allahs velsignelse og fred være med han og hans familie) gravkammer. Vi vet at den er lagd av jern og vi vet at den ikke kan skade eller gagne, men vi mener det som er bak jernet og treverket, vi mener å glorifisere Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) på samme måte som du mente å gjøre med Koranen da du kysset geitens pels.”

Tilskuerne ble imponert av al-Sayyid og sa: ”Du har rett.” Kongen ble tvunget til å tillatte pilegrimmere å be om velsignelse fra Profetens levninger, inntil befalingen ble forandret av etterfølgeren til denne kongen. Saken er ikke at de er redde at mennesker forbinder andre med Allah, men det er en politisk sak basert på motsetning og drap på muslimene for å sikre deres makt og autoritet over muslimene, og historien er et vitne for hva de har gjort med den muslimske nasjonen.”

Jeg spurte ham om Sufi trosretningene, og han svarte meg kort:

”Det er positive og negative aspekter ved dem. Positive aspekter inkluderer selvdisciplin, beskjedent levemåte, forkastelse av verdslige gleder og holde seg selv til den åndelige verden. De negative aspektene inkluderer isolasjon, flykt fra den virkelige verden (virkelighetsflukt) og å begrense Allahs omtale i muntlige tall og mange andre forskjellige praksis. Islam, som det er kjent aksepterer positive aspekter, men forkaster de negative, og vi kan si at alle prinsippene og lærene til Islam er positive.”

Tvil og forvirring

Svarene til al-Sayyid al-Sadr var klare og overbevisende, men det var veldig vanskelig for en person som meg å forstå dem. 24 år av mitt liv hadde basert seg på ideen om å glorifisere og respektere følgesvennene til Profeten, spesielt de rettlejede kalifene. Allahs sendebud beordret oss å følge deres lære, spesielt Abu Bakr al-Siddiks og Umar al-Farooqs, men jeg hadde aldri hørt deres navn bli nevnt siden jeg ankom Irak. Istedenfor hørte jeg fremmede navn som jeg hadde aldri kommet tvers over før, og det var de tolv imamene, og en påstand om at Allahs sendebud hadde fortalt før sin død at Imam Ali skulle være hans etterfølger. Hvordan kan jeg tro på alt dette? At alle muslimene og følgesvennene til Profeten – som var det beste folket noensinne - etter døden til Profeten, ble enige om å være mot Ali – måtte Allah hedre hans åsyn – når vi

hadde lært fra barndommen av at følgesvennene til Profeten – måtte Allah velsigne dem alle – respekterte Ali og visste godt hva slags menneske han var. De visste at han var ektemannen til Fatima al-Zahra og faren til al-Hassan og al-Husayn og porten til kunnskapens by.

Vår Mester Ali visste om de gode egenskapene til Abu Bakr al-Saddik, som ble en muslim før alle andre, og fulgte Profeten til grotten, som det er nevnt av Allah, Den Mektige, i Koranen, og som Allahs sendebud ga lederskapet til bønn i løpet av hans sykdom, og sa om: ”Hvis jeg skulle ha en veldig nær venn, så vil jeg velge Abu Bakr.” På grunn av alt dette valgte muslimene ham som deres kalif. Imam Ali visste posisjonen til vår mester Umar, som Allah glorifiserte Islam med, og Allahs sendebud kalte ham al-Farook, den som skiller mellom sannheten og falskheten. Imam Ali visste også om posisjonen til vår mester Uthman, i hvis tilstedeværelse englene til Den Nådige føler seg flaue, og som organiserte al-Usrahs hær, og som ble kalt av Allahs sendebud Dhul Nurayn, mannen med to lys. Hvordan kunne våre brødre sjia overse eller late som om de overser alt dette, og anse dem som vanlige personligheter som drives av lyst og grådighet så de viker fra den riktige veien og adlyder ikke befalingene til sendebudet etter hans død? Dette var ufattelig siden vi vet at disse menneskene pleide å forhaste seg i å oppfylle sendebudets befalinger, de drepte sine barn og fedre og medlemmene til sine stammer for å glorifisere Islam og gi den seier. Den som dreper sin far og sønn for Allah og Hans sendebud kan ikke være bundet av verdslige eller forbigående ambisjoner som posisjonen til kalifatet, og å overse befalingene til Allahs sendebud.

På grunn av alt dette kunne jeg ikke tro på det sjia sa, tiltross for at jeg var overbevist om mange ting. Jeg var fremdeles tvilende og forvirret: tvilte på det sjia lærde Ulama sa til meg, som jeg syntes var fornuftig og logisk, og forvirret fordi jeg ikke kunne tro at følgesvennene til profeten – måtte Allah velsigne dem alle – vil synke til en slik lav moral nivå og bli vanlige mennesker som oss, verken skjerpet av lyset til budskapet eller i stand til å bli opplyst av Muhammed. Gud hjelp meg! Hvordan kan dette gå an? Kunne følgesvennene til profeten være på dette nivået sjia beskriver? Den viktige tingen er at tvilen og forvirringen var begynnelsen på svakheten og realiseringen av at det var mange skjulte saker som må bli avslørt før jeg kan komme fram til sannheten.

Min venn kom, så vi reiste til Karbala, og der opplevde jeg tragedien til vår mester al-Husayn og hans følgesvenner, og bare da visste jeg at han ikke døde en normal død. Mennesker pleide å samle seg rundt hans grav som sommerfugler og gråte med slik sorg og tristhet som jeg aldri har sett før, som om al-Husayn hadde blitt nettopp martyr. Jeg hørte foredragholderen som opprørte følelsene til mennesker da han beskrev hendelsen til Karbala, fulgt av gråt og klaging, og snart mistet tilskueren kontrollen på seg selv og falte

sammen. Jeg gråt og gråt og la meg selv gå som om jeg var knust, og følte en lettelse jeg aldri hadde opplevd før denne dagen. Jeg følte at jeg hadde vært med fiendene til al-Husayn og hadde plutselig forandret min side for å være en av hans tilhengere som ofret seg selv for ham. Foredragholderen snakket om historien til al-Hurr, som var en av hærelederne som var gitt i oppdrag å bekjempe al-Husayn, som sto i midten av slagmarken, hvordan han ble rystet som et blad, og en av hans venner spurte ham: ”Frykter du døden?” Han svarte: ”Nei, jeg sverger ved Allah, men jeg skal velge enten paradiset eller helvete.” Så sparket han sin hest og ridde til al-Husayn og spurte: ”Er det tilgivelse for meg, sønn av Allahs sendebud?”

Da jeg hørte dette, kunne jeg ikke kontrollere meg selv og falt på gulvet gråtende og følte som om jeg var i posisjonen til al-Hurr, spurt al-Husayn: ”Er det tilgivelse for meg, sønn av Allahs sendebud? Tilgi meg, sønn av Allahs sendebud.” Stemmen til foredragholderen var så flytende at menneskene begynte å gråte og å klage, og da min venn hørte at jeg gråt, omfavnet han meg, som en mor omfavner sitt barn, og begynte å gråte og å si: ”Ya Husayn! Ya Husayn!”

Disse var øyeblikkene da jeg lærte meningen til den virkelige gråtingen og følte at mine tårer vasket mitt hjerte og min kropp fra innsiden, og så forsto jeg meningen til Sendebudets utsagn: ”Hvis dere vet det jeg vet, vil dere ha ledd lite og grått for mye.”

Jeg var deprimert i løpet av denne dagen, selv om min venn forsøkte å berolige meg og trøste meg ved å tilby meg noen forfriskninger, men jeg hadde mistet fullstendig min appetitt. Jeg ba ham om å gjenta historien til martyrdommen av al-Husayn, for jeg visste ikke mye om det unntatt at våre religiøse ledere fortalte oss at fiendene til Islam drepte våre mestere Umar, Uthman og Ali, og at de samme fiendene drepte vår mester al-Husayn, og det var alt det vi visste. Vi pleide å feire Ashura, som en selskaps dag i Islam, almisse ble fordelt og forskjellige typer av mat ble lagd og små gutter gikk til sine eldre som ga dem penger for å kjøpe søtsaker og leketøy.

Men det er noen skikker i noen landsbyer i løpet av Ashura: mennesker tenner ikke på ild eller gjøre noe arbeid. Mennesker gifter seg ikke eller feirer en gledelig begivenhet. Vi aksepterer disse tingene for å være en skikk uten forklaring og våre religiøse ledere pleide å snakke til oss om storheten til Ashura og hvor velsignet den er.

Etter det gikk vi for å besøke graven til Al-Abbas, broren til al-Husayn.. Jeg visste ikke hvem han var, men min venn fortalte meg om hans tapperhet. Vi møtte også mange gudfryktige religiøse ledere hvis navn jeg ikke kan minnes

om detaljert, men jeg husker fremdeles deres familienavn: Bahr al-Ulum, al-Sayyid al-Hakim, Kashif al-Ghita, al-Yasin, al-Tabatabai, al-Feiruzabadi, Asad Haidar, og andre, som hedret meg med deres følgeskap.

De var gudfryktige religiøse ledere, hadde alle tegn på heder og respekt, og sjia respekterte dem og ga dem en femtedel av sine inntekter.

Igjennom disse gavene greide de å ordne affærene til de religiøse skolene, åpne nye skoler, bygge publikasjoner og hjelpe studenter som kom til dem fra hele den Islamske verden.

De er selvstendige og ikke forbundet på en eller annen måte med herskerne, tilskille fra våre religiøse ledere som ikke vil gjøre eller si noe uten godkjennelse fra autoritetene, som betaler deres lønn og utpeker dem, og fjerner dem når de vil.

Det var en ny verden som jeg hadde oppdaget, eller Allah hadde gitt meg anledning til å oppdage. Jeg begynte å like den etter å ha tidligere holdt meg unna den og jeg blandet meg med den etter å ha motsettet meg den. Jeg gagnet meg med de nye ideene fra den nye verden, og den inspirerte meg kjærligheten til kunnskap og forskning til jeg nådde den ønskede sannheten som alltid viser seg for meg når jeg leser utsagnet til Profeten: "Israels barn delte seg til 71 grupper, kristne delte seg til 72 grupper og mitt folk vil dele seg til 73 grupper. Alle av dem, unntatt en gruppe, vil ende opp i helvete."

Her er det ikke passende å snakke om forskjellige religioner som hevder å være riktige og at resten er gale, men jeg er overrasket og forbauset når jeg leser dette utsagnet. Min overraskelse og forbauselse er ikke av selve utsagnet, men av muslimene som leser det og gjentar det i sine taler og kommer over det uten å undersøke det eller å forsøke å finne ut hvilken gruppe kommer til å bli reddet og hvilken er på ville veier.

Den interessante tingen er at hver gruppe hevder at det er det frelste. Tilslutt vil spørsmålet være følgende: "Hvem er de, Allahs sendebud?" Han svarte: "De som følger min vei og veien til mine følgesvenner." Er det en gruppe som ikke tilpasser seg boken (Koranen) og Sunnah (profetens sedvane), og er det en Islamsk gruppe som hevder annet enn det? Hvis Imam Malik eller Abu Hanifa eller al-Shafii eller Ahmed ibn Hanbal ble spurt, vil ikke enhver av dem hevde at han tilpasser seg lærene til Koranen og den rette Sunnah?

Disse er Sunni Madhahib. I tillegg var det forskjellige sjia grupper, som jeg hadde trodd først gang var avvikende og korrupte. Alle hevder å tilpasse seg Koranen og den rette Sunnah som er blitt gitt igjennom Ahlulbayt (Profetens

familie) som visste veldig godt hva de sa. Er det mulig at de alle har rett, som de påstår? Dette er ikke mulig, fordi Profetens utsagn forteller det motsatte, med mindre utsagnet er oppfunnet eller fabrikkert. Men dette er ikke mulig, for utsagnet er akseptert av både sjia og sunni. Er det mulig at utsagnet har ingen mening? Gud forby at Hans sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) kunne ytre et meningsløst og formålsløst utsagn, for han taler bare vise ord. Derfor er vi forlatt med en mulig konklusjon: at det er en gruppe som er på den rette veien og resten er på ville veier. Utsagnet forsøker å gjøre en forvirret og fortvilt, men samtidig oppmuntrer de som ønsker å bli reddet til forskning og studering.

På grunn av dette, ble jeg tvilende og forvirret etter mitt møte med sjia, for hvem vet? Kanskje de sier sannheten? Skal jeg ikke studere og forske først før jeg fatter en beslutning?

Islam, igjennom Koranen og Sunnah, beordret meg å studere, forske og å sammenligne, og Allah – Den Opphøyde – sa:

”Men de som strever for Vår sak, dem vil Vi lede på Våre veier! Allah er med dem som gjør det gode.” Koranen: 29:69.

Han sa også: ”De som lytter til ordet og følger dets beste anvisninger. Disse er det som Allah veileder. Disse har hjertets forstand.” Koranen: 39:18.

Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) sa:

”Studer din religion til det blir sagt at du er sprø.”

Derfor er forskning og sammenligning obligatorisk for enhver ansvarlig person.

Etter å ha kommet til denne avgjørelsen og beslutningen, og etter å ha gitt dette løftet (om å forske) til meg selv og mine sjia venner fra Irak, omfavnet jeg dem og sa farvel, fylt med sorg siden jeg likte dem og de likte meg. Jeg følte som om jeg hadde forlatt kjære og ærlige venner som hadde bortkastet sin tid for å hjelpe meg. De gjorde det frivillig og ba om ingenting annet enn Allahs, Priset være Ham, godkjennelse av deres gjerninger. Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) sa: ”Hvis Allah velger deg til å lede en mann (til den rette veien), så er det mer verdt enn hele rikdommen på jorden.”

Jeg forlot Irak etter å ha tilbrakt 20 dager blant imamene og deres tilhengere. Tiden hadde gått som en fin drøm som den søvnige ønsket å bli ferdig med før

han våknet ifra. Dessverre var perioden til oppholdet i Irak kort og jeg måtte forlate dyrebare venner som var fylt med Ahlulbayts kjærlighet.

Jeg forlot Irak og dro til Hijas. Jeg skulle til Allahs hus og graven til Mesteren av de første og de siste (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie).

Reisen til Hijaz

Jeg ankom Jeddah og møtte min venn al-Basheer, som var veldig glad for å se meg. Han tok meg til sitt hjem og viste meg høyest grad av sjenerøsitet. Vi tilbrakte tiden ved å kjøre rundt i hans bil, besøke steder og gjorde Umrah sammen. Vi tilbrakte få dager sammen fylt med gudsdyrkelse og andre gudfryktig arbeid. Jeg unnskyldte min venn for å ha vært sein på grunn av mitt lange opphold i Irak og fortalte han om min nye oppdagelse eller rettere sagt min nye tro. Han var åpenhjertig og vel underrettet, så han sa til meg: ”Dette er sannheten, for jeg hørte at de har noen store lærde, men de har også mange avvikende grupper som har forårsaket store problemer i løpet av pilegrimen!” Jeg spurte ham: ”Hva er disse problemene de har forårsaket?” Han sa: ”De ber rundt gravene og går i al-Bakii i grupper gråtende og klagende. De bærer med dem stein deler som de bøyer seg på. Hvis de besøker graven til vår mester al-Hamzah i Uhud, gjør de en begravelses seremoni, slår deres bryst og leser klagesanger som om al-Hamzah har nettopp død. På grunn av alt dette, hindret Saudi regjeringen dem fra å besøke gravene.”

Jeg lo og sa: ”Er det derfor du dømmer dem for å være avvikende fra Islam?” Han sa: ”Ja, og det er også en annen grunn. De kommer for å besøke Profetens (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) grav, men samtidig står de rundt gravene til Abu Bakr, Umar og forbanner dem. Noen av dem kaster skitt og griseri på gravene.”

Da jeg hørte disse påstandene husket jeg hva min far hadde fortalt meg da han kom tilbake fra pilegrimsferden om at de kastet skitt på Profetens (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) grav. Det er ingen tvil om at min far aldri så dem med sine egne øyner fordi han sa: ”Vi lot merke til at noen soldater fra Saudi hæren slo dem med køller og da vi protesterte mot deres ydmykende behandling av pilegrimene til Allahs hus, svarte de oss: ”De er ikke muslimer. De er sjia som har brakt skitt for å kaste det på Profetens (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) grav.” Min far sa: ”Da forbannet vi dem og spyttet på dem.”

Og nå hører jeg fra min Saudi venn som ble født i al-Medinah al-Munawwarah at de kom for å besøke Profetens (måtte Allahs velsignelse og fred være over

han og hans familie) grav, men kastet skitt på Abu Bakrs og Umars grav. Jeg begynte å tvile på de to historiene, for jeg hadde vært på pilegrimen og hadde sett det velsignede rommet hvor gravene til profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) og Abu Bakr og Umar er lukket og ingen kan komme nær dem for å røre døren eller vinduet eller å kaste noe innenfor dem på grunn av to grunner. For det første er det ingen åpning og for det andre vokter en sterk vakt med sterke soldater alle dørene. Enhver av soldatene bærer en piskeslange i hans hånd for å slå pilegrimmere som ønsker å gå inn i rommet. Det er veldig sannsynlig at noen fordomsfulle Saudi soldatene beskyldte sjia beskyldte med disse påstandene for å rettferdiggjøre sin aggresjon mot dem eller kanskje å provosere andre muslimer for å bekjempe dem og å spre rykter i deres land om at sjia hatet Allahs sendebud og kastet skitt på hans grav. På denne måten slo de to fluer i en smekk.

En pålitelig mann som jeg betrodde fortalte meg følgende historie: ”Vi gikk rundt Allahs hus da en ung mann led plutselig en sterk smerte i hans mage og kastet opp. Soldatene som vaktet Den svarte Steinen begynte å slå mannen og beskyldte ham for å forskitne al-Kaba. Han ble tatt ut på en elendig måte så vitnet de mot ham og han ble henrettet samme dag.”

Alle disse dramatiske hendelsene gikk rundt i mitt hode og jeg tenkte for et øyeblikk om rettferdiggjøringen til min Saudi venn for å kalle sjia vantroer, men fant ingenting annet enn at de slår sitt kinn og gråter og bøyer seg selv på steiner, i tillegg til at de ber rundt gravene. Jeg spurte meg selv: ”Er dette et tilstrekkelig bevis for å kalle den som tror at det er ingen gud annet enn Allah og at Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) er Hans tjener og Hans sendebud? Og gir almisser, faster i Ramadan, besøker Allahs hus i pilegrimsferden, gjør gode gjerninger og holder seg unna det onde for vantro?

Jeg ønsket ikke å motsette meg min venn og å ha en uendelig diskusjon med ham, så jeg sa bare, for å ikke snakke mye om samme sak: ”Måtte Allah opplyse oss og opplyse dem, og lede oss til den rette veien, og måtte Allah forbanne fiendene til Islam og muslimene.”

Hver gang jeg gikk rundt Allahs hus i løpet av al-Umrah og i løpet av mitt besøk til Den Velsignede Mekka hvor jeg fant bare få besøkende, ba jeg og spurte Allah om å hjelpe meg med å komme til veien og å lede meg til sannheten. Jeg sto ved det helligstedet til Ibrahim (fred være med ham) og resiterte følgende vers fra Koranen:

”Gjør innsats for Allahs sak, slik Han har krav på! Han har utvalgt dere og har ikke pålagt dere noe trykkende i deres religion, deres far Abrahams lære. Han

har kalt dere muslimer tidligere, og i denne Koran, så sendebudet kan bære vitnesbyrd overfor dere, og dere overfor menneskene. Forrett bønnen, gi det rituelle bidrag og hold dere fast til Allah. Han er deres skytsherre. Og hvilken fortreffelig beskytter! Hvilken fortreffelig hjelper!” Koranen: 22:78.

Så begynte jeg å kalle på vår mester Ibrahim eller rettere sagt vår forfar Ibrahim, som Koranen kaller ham:

”Far! Du, som kalte oss muslimer! Dine etterkommere er uenige etter deg. Noen av dem har blitt jøder, andre kristne og noen har blitt muslimer. Jøder har delt seg til 71 grupper, kristne har delt seg til 72 grupper og muslimene har delt seg til 73 grupper. Alle er i mørkhet, som du fortalte din sønn Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie), men bare en gruppe er trofast overfor din ed!

Er absolutt alt forutbestemt, som fatalistene tror, så Allah tildeler hver sjel dens skjebne, å være jødisk eller kristne eller muslimsk eller ateistisk eller polyteist, eller er det for kjærligheten til denne verden og avvik fra Allahs kommando, at de glemte Allah, så Han lot dem glemme seg selv.

Jeg kan ikke tro på fatalisme, og at Allah tildeler en skjebne til hvert menneske, men istedenfor ønsker å tro at Allah har skapt oss og inspirert oss for å forstå det som er riktig og det som er galt. Han har sendt oss Sine sendebud for å forklare de kompliserte sakene og å vise oss det som er riktig og det som er galt. Men mennesket er blitt lurt av dette livets fristelse og med all dets arroganse, egoisme, nysgjerrighet, stahet, urettferdighet og tyranni vek fra den riktige veien og fulgte djevelen.

Det tok avstand fra Den Nådige, så det farte vill, og den Hellige Koranen uttrykket dette på den beste måten igjennom ordene til Allah:

”Allah gjør ikke menneske den minste urett, men menneskene gjør urett som slår tilbake på dem selv.” Koranen: 10:44.

Vår far Ibrahim! Vi kan ikke skylde på jøder eller kristne for å ikke ha fulgt den riktige veien etter at de ble vist veien... Se på denne nasjonen som Allah reddet da han sendte til din sønn Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie), som tok den ut fra mørkheten og opplyste den og gjorde den til den beste nasjonen i verden. Den har også blitt delt til mange trettekjære grupper, tiltross for at Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) har insistert og advart dem. Han sa: ”Det er forbudt for en muslim å ikke snakke med sin muslimske bror mer enn tre ganger.”

Hva med denne nasjonen som er delt til mange små og trettekjære stater? Noen av dem kjenner ikke andre! Vår far Ibrahim, hva har skjedd med denne nasjonen? Den pleide å være den beste nasjonen i verden, den hersket fra øst til vest, ga kunnskap og opplyste andre nasjoner.

I dag er den den minste blant nasjonene, dens land er blitt krenket og dens folk har blitt drevet ut... Dens al-Aksa Moske er blitt okkupert av en sionistisk gjeng og ingen er i stand til å befri den. Hvis en besøker deres land, vil en finne ingenting annet enn elendig fattigdom, uendelig hunger, ufruktbar jord, sykdom, dårlig oppførsel, intellektuell og teknologisk tilbakeståendehet, tyranni, forfølgelse og skitt. Det er nok å sammenligne toalettene i Vest Europa med de i våre land og se hvor mange forskjeller det er i hygiene mellom de to. Det er ironisk og latterlig å finne dette lave nivået av hygiene i våre land, tiltross for at Islam har lært oss at ”Renhet er et tegn på tro og skitt er et tegn på djevelen.” Har troen dratt til Europa og djevelen kommet til livet blant oss? Hvorfor er muslimer skremt fra å erklære sin virkelige tro i hans eget land? Hvorfor kan han ikke ha kontroll over sitt eget ansikt? For han kan ikke la sitt eget skjegg gro opp! Muslimer kan ikke ha på seg Islamske klær, mens syndige kan åpenlyst drikke alkohol og begå grussomme handlinger. Muslimer kan ikke engang rette på dem eller vise dem den rette veien. Jeg har blitt fortalt at i noen Islamske land som Egypt eller Marokko er det fedre som sendte sine døtre for å selge deres kropp på grunn av nød og fattigdom. Det er ingen styrke og makt hos andre enn Allah, Den Opphøyde, Den Mektige!

Allah, hvorfor har du snudd din rygg til denne nasjonen og forlatt den i mørkhet? Nei, min gud, tilgi meg, for det er denne nasjonen som forlot Deg og valgte djevelens vei, og du, med all din visdom og styrke sa, og Ditt utsagn er sannheten:

”Den som er blind for den Barmhjertiges formaning, ham tildeler vi en satan til følgesvenn.” Koranen: 43:36.

Det er ingen tvil om at forringelsen til Den Islamske Nasjonen til dette lave nivået av underdanighet og tilbakeståendehet er et tegn på dens avvikelse fra den rette veien og en liten minoritet eller en gruppe blant de 73 grupper vil ikke kunne påvirke en hel nasjon.

Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) sa:

”Dere er blitt beordret til å gjøre gode gjerninger og å bekjempe ondskap, ellers vil Allah la deres ondskapsfulle herske over dere, så vil de gode av dere kalle, men ingen vil høre på dem.”

Allah, vi tror på hva du har sendt oss og vi følger sendebudet, så la oss være med de troende! Allah, ikke forandr våre hjerter etter at du har opplyst oss. Allah, vis oss nåde, for du er Giveren. Allah, vi har behandlet oss selv på urettferdig vis. Hvis du ikke tilgir oss og viser oss nåde, så vil vi helt sikkert være blant taperne.

Jeg reiste til al-Medinah al-Munawwarah med et brev fra min venn al-Basheer for en av hans slektninger der, så jeg kan bo med ham i løpet av mitt opphold i al-Medinah.

Han hadde allerede snakket til ham på telefonen og da jeg ankom mottok han meg hjertevarmt og brakte meg til sitt hus. Så snart jeg skulle dra, gikk jeg for å besøke graven til Allahs (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) sendebud. Jeg rensket meg selv og tok på meg mine beste klær. Det var bare få besøkende i forhold til de som kom i løpet av pilegrimen. Derfor valgte jeg å stå foran gravene til Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie), Abu Bakr og Umar, noe jeg ikke kunne gjøre i løpet av pilegrimen på grunn av den store folkemengden. Da jeg forsøkte å røre dørene for velsignelse, bebreidet en av vaktene meg. Da jeg sto for en lang tid for å si min dua og å sende hilsener, beordret vokterne meg om å forlate stedet. Jeg forsøkte å snakke med en av vaktene, men det var forgjeves.

Jeg gikk tilbake til det velsignede stedet og satt ned for å lese Koranen og å forbedre min resitering av den. Jeg gjentok resiteringen flere ganger fordi jeg følte som om Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) hørte på meg. Jeg sa til meg selv: Er det mulig at Sendebudet (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) er død lik alle andre personer? Hvis det er slik, hvorfor sier vi i vår bønn ”Måtte fred være med deg, Store Profet, og måtte Allahs nåde og velsignelser være over deg,” i en form som høres som om vi snakket med ham. Muslimene tror at vår mester al-Khidr (fred være med ham) ikke er død og at han svarer tilbake alle som hilser på ham. Tilhengerne av Sufi trosretningene tror at deres Shayker, Ahmed al-Tijani, eller Abdul Kadir al-Jilani kommer for å se dem når de er våkne og ikke i deres søvn, så hvorfor er vi motvillige og ikke vil gi æren av å ha denne egenskapen også til Allahs sendebud og han er den beste av alle mennesker? Men den beroligende tingen er at muslimene ikke er motvillige mot Allahs sendebud, unntatt wahabiene, som jeg for denne grunnen og mange andre forskjellige grunner begynte å føle meg usympatisk ovenfor. Jeg fant ut at deres oppførsel var veldig frekk, fordi de behandler andre muslimer som er uenige

med deres tro veldig strengt. Jeg besøkte al-Bakii kirkegården engang. Mens jeg ba om velsignelse for sjelene til Ahlulbayt, la jeg merke til en gammel mann som stå nær meg og gråt. På grunn av dette forsto jeg at han var en sjia. Han plasserte seg mot Kaba og begynte å be. Plutselig kom en soldat hastig til ham, som om han hadde observert hans bevegelser og sparket ham mens han bøyde seg for Allah. Mannen falt på sin bakside bevisstløs, så begynte soldaten å slå ham og forbanne ham. Jeg følte så synd på denne gamle mannen og tenkte at han ble drept. Jeg ropte til soldaten: ”Du må ikke gjøre dette! Hvorfor slo du ham mens han ba?” Han bebreidet meg og sa: ”Du må være stille og ikke blande deg, ellers vil jeg gjøre med deg det samme jeg gjorde med ham!” Jeg innså at soldaten var full av aggresjon, så jeg gikk fra ham, men jeg var sint på meg selv for å ikke være i stand til å hjelpe en som er urettferdig behandlet. Jeg var også sint på saudiene som behandler mennesker som de vil uten kontroll eller ansvar for deres handlinger. Det var noen besøkende som vitnet angrepet, men alt det de kunne si var: ”Det er ingen makt eller styrke hos andre enn Allah.” En annen sa: ”Han fikk som fortjent, for han ba ved gravene.” Jeg kunne ikke kontrollere meg selv, så jeg sa til denne bestemte personen (som sa det): ”Hvem fortalte deg at vi ikke kan be ved gravene?” Han svarte: ”Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) forbød oss å gjøre det.” Jeg svarte sint: ”Du lyver om Allahs sendebud!” Så innså jeg alvorligheten til situasjonen og fryktet at noen av de besøkende skulle innkalle soldaten for å slå meg, så jeg sa mildt, hvis Allahs sendebud forbød oss fra å be ved gravene, hvorfor skal millioner av pilegrimmere og besøkende ikke adlyde ham og begå en synd ved å be ved gravene til Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie), Abu Bakr og Umar i den hellige moskeen til Profeten og i mange andre moskeer rundt den Islamske verden. Og la oss anta at bønner ved gravene er en synd, men skal vi da hindre det på denne harde måten? Eller skal vi hindre den ved en mild handling? Tillatt meg å fortelle deg historien til mannen som urinerte i moskeen til Allahs sendebud og i hans tilstedeværelse. Noen av hans følgesvenner dro ut sine sverd for å drepe ham, men han stoppet dem og sa: ”La ham gå! Ikke gjør ham noe vondt og øs vannet på stedet hvor han urinerte. Vi er sendt for å gjøre ting lett og ikke vanskelig. Vi er sendt for å spre gode ord og ikke la mennesker holde seg unna oss.”

Følgesvennene adlød hans befalinger og Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) ba denne mannen om å komme og sitte ved siden av ham. Han snakket med ham på en fin måte. Han forklarte ham at stedet var Allahs hus og skal ikke bli forskitnet. Mannen syntes å ha forstått poenget, for han ble sett senere i moskeen med hans beste og rensede klær. Allah – Den store – har rett da Han sa til Sitt sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie):

”Ved en nåde fra Allah var du overbærende mot dem. Hadde du vært streng og hardhjertet, ville de skilt lag med deg.” Koranen: 3:159.”

Noen av de besøkende ble rørt da de hørte historien og en av dem tok meg til side og spurte meg: ”Hvor kommer du ifra?” Jeg sa: ”Fra Tunisia.” Han hilste på meg og sa: ”Bror, jeg sverger ved Allah at det er bedre at du tar vare på deg selv og ikke sier sånne ting her i det hele tatt, og dette er mitt råd til deg for Allahs skyld.” Jeg ble så sint og bitter på de som påsto at de er vokterne til al-Haramayn (de to helligdommene i Mekka og Medina) og behandler gjestene til den Nådige med slik hardhet, til den grad at de ikke tillatter en å velge en mening eller å tro på en tro som ikke passer med sin tankegang, eller å si et utsagn (sagt av Profeten) som ikke var i samsvar med deres hadith-samlinger.

Jeg gikk tilbake til huset av min nye venn, hvis navn jeg ikke kjente, og han brakte meg kveldsmat og satt foran meg og spurte meg hvor jeg hadde vært. Jeg fortalte ham min historie fra begynnelsen av til enden og sa: ”Min bror, jeg har begynt å bli misfornøyd med Wahabiene og begynner å lene meg mot (bli tiltrukket av) sjia.”

Plutselig forandret hans ansiktsuttrykk seg og han sa til meg: ”Jeg advarer deg fra å si dette igjen!” Så forlot han meg uten å ha blitt ferdig med å spise sin kveldsmat, selv om jeg ventet for ham, inntil jeg sov. Jeg våknet opp neste morgen av kallet til bønnen fra moskeen til Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) og fant maten urørt, som betydde at min vert hadde aldri kommet tilbake. Jeg tvilte og fryktet at mannen må ha vært et medlem av den hemmelige tjenesten, så jeg forlot huset med engang og gikk til Profetens moske ba og dyrket (Allah). Etter ettermiddagsbønnene lot jeg merke til en foredragholder som ga et foredrag til noen tilbedere. Jeg gikk til ham og fikk vite senere av en av tilskuerne at han var Qadi (dommer) av al-Medinah. Jeg hørte på ham da han forklarte noen koraniske vers og etter at han ble ferdig med sitt foredrag og holdt på med å forlate stedet, stoppet jeg ham og spurte ham: ”Sir, kan du gi meg noen hentydninger om tolkningen av følgende Koranisk vers:

”Allahs ønske er bare å holde urenheter fra dere, dere husets folk (Ahlulbayt), og å rense dere helt.” Koranen: 33:33.

Jeg spurte: ”Hvem er Ahlulbayt i dette koranisk verset?” Han svarte meg med en gang: ”Hustruene til Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) og verset begynte med å nevne dem:

”Hustruene til Profeten, dere er ikke lik andre kvinner, hvis dere frykter Allah....” Koranen: 33:32.

Jeg sa til ham: ”Sjia Ulama (lærde) sier at det er Ali, Fatima, al-Hassan og al-Husayn, men jeg er uenig med dem fordi begynnelsen av verset forteller: ”Hustruene til Profeten...” Men de svarte meg følgende: ”At hvis verset sikter til dem (det vil si Profetens hustruer), så ville kjønnet i grammatikken vært femininum hele tiden. Men den Opphøyde sier:

”Dere profetens hustruer, dere er ikke som andre kvinner. Om dere frykter Allah, så vær ikke så spake og ydmyke i deres tale at begjæret vekkes hos en i hvis hjerte det er sykdom. Tal som skikk og bruk er. Hold dere hjemme. Stas dere ikke opp som i fordums hedensk tid! Forrett bønner, gi det rituelle bidrag og adlyd Allah og Hans sendebud (Alle de ovennevnte versene er i femininum form.)” Koranen: 33:32-33.

Og så, i delen av verset som snakker om Ahlulbayt forandrer formen seg, så Han sier: ”Å holde urenheter fra dere.... Og å rense dere (i maskulinum form).” Koranen: 33:33.

Han fjernet sine briller og så på meg. Han sa til meg: ”Vær på vakt fra disse giftige ideene. Sjia forandrer ordene til Allah på den måten de liker og de har mange vers om Ali og hans etterkommere som vi aldri kjenner til. De har en spesiell Koran. De kaller den Koranen til Fatimah. Jeg advarer deg fra å bli lurt av dem.”

Jeg svarte: ”Ikke vær bekymret, Sir! Jeg er på vakt og jeg vet mange ting om dem, men jeg ønsket bare å finne ut ting.” Han spurte: ”Hvor kommer du fra?” Jeg sa: ”Fra Tunisia.” Han spurte: ”Hva er ditt navn?” Jeg svarte: ”Al-Tijani.” Han lo med arroganse og sa: ”Kjenner du hvem Ahmed al-Tijani var?” Jeg svarte: ”Han var Shayken til en sufi trosretning.” Han sa: ”Han var en agent av den franske kolonimakten. Franske kolonier etablerte seg selv i Algeria og Tunisia med hans hjelp. Hvis du besøker Paris, gå til Nasjonal Bibliotek og let i den Franske ordboken under A og du vil finne fransk Legion de Honour til Ahmed al-Tijani som ga dem ufattelig stor hjelp.” Jeg ble overrasket av hans utsagn, men jeg takket ham og sa farvel.

Jeg var i al-Medinah for en hel uke. Jeg ba førte bønner og besøkte alle hellige steder. I løpet av mitt opphold der gjorde jeg omhyggelige observasjoner og som følge av det ble jeg mer og mer kritisk overfor Wahabiene.

Jeg forlot al-Medinah al-Munawwarah og reiste til Jordan for å se noen venner jeg hadde møtt på min vei til pilegrimen, som jeg nevnte før. Jeg var med dem for tre dager og fant ut at de var fulle av hat mot sjia, mer enn menneskene i Tunisia.

Det var de samme historiene og samme ryktene. Enhver jeg spurte om bevis, svarte at ”han hadde hørt om dem,” men jeg fant ingen som hadde kontakt med sjia eller leste en bok skrevet av en sjia eller møtt engang en sjia i hele sitt liv.

Fra Jordan reiste jeg til Syria. I Damaskus besøkte jeg Ummayad moskeen, ved siden stedet hvor hodet til vår mester al-Husayn er. Jeg besøkte også gravene til Salah al-Din al-Ayyubi og vår mesterinne Zaynab bint Ali ibn Abi Talib.

Fra Beirut tok jeg et skip som seilte direkte til Tripoli. Reisen varte fire dager, i løpet av denne tiden slappet jeg av fysisk og psykisk. Jeg ble minnet om hele reisen og jeg kom fram til at jeg hadde blitt tiltrukket av sjia og hadde en stor respekt for dem, samtidig begynte jeg å føle meg fornærmet og ta avstand fra onskapsfulle wahabier. Jeg takket Allah for det han hadde gitt meg og for Hans omsorg. Jeg ba Ham, priset være Ham, Den Opphøyde, om å lede meg til den rette veien.

Jeg ankom hjemmet ivrig for å møte min familie og venner. Jeg fant dem alle i god behold. Jeg ble overrasket da jeg kom til mitt hus og fant ut at mange bøker hadde kommet hjem før meg, selv om jeg visste hvor de kom fra. Da jeg åpnet disse bøkene, som fylte hele huset, viste jeg stor respekt mot disse menneskene som ikke hadde brutt sitt løfte. Faktumet er at bøkene de sendte meg igjennom posten oversteg antallet av bøker de hadde gitt meg som gaver i Irak.

Begynnelsen på forskningen

Jeg var veldig takknemlig for bøkene som jeg organiserte og holdte i et spesielt sted, som jeg kalte biblioteket. Jeg hvilte noen dager og mottok timeplanen for det nye akademiske året. Jeg fant ut at jeg måtte arbeide for tre dager etter hverandre og at resten av uken hadde jeg fri.

Jeg begynte å lese bøkene, så leste jeg Troen til Al-Imamiyya og opprinneligheten og prinsippene til Sjia og følte ro i mitt hode med troen og ideene til sjia. Så leste jeg al-Murajaat skrevet av al-Sayyid Sharaf al-Din al-Musawi. Så snart jeg leste de første sidene, ble jeg fengslet i den og kunne ikke forlate den med mindre det var nødvendig. Jeg tok den med meg til instituttet. Jeg ble overrasket av det klare innholdet til denne sjia lærd da han løste problemene som viste seg å være kompliserte for sunni lærde fra al-Azhar. Jeg fant mitt mål i boken, fordi den ikke er lik en annen vanlig bok hvor forfatteren skriver hva han vil uten kritisering eller diskusjon, for al-Murajaat er i form av en dialog mellom to lærde, som tilhører en forskjellig trosbekjennelse og er kritisk til ethvert utsagn. Begge baserer sin analyse på to viktige referanser for alle muslimene: Den Hellige Koranen og Den rette Sunnah som er godkjent i

sihah al-Sittah. Jeg fant ut at det var noe felles mellom meg selv og ideene til boken, for jeg var en forsker som søkte etter sannheten og ville ha akseptert den når jeg finner den. Derfor fant jeg denne boken grenseløs brukbar og jeg skyldte den en stor del.

Jeg var forbauset da jeg fant forfatteren skrive om noen følgesvenner som nektet å bry seg om befalingene til Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) og han ga mange eksempler på det, inkludert hendelsen av Raziyat Yawm al-Khamis (torsdag katastrofen) for jeg kunne ikke innbille at vår mester Umar ibn al-Khattab hadde vært uenig med befalingene til Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) og beskyldt ham for Hajr (å snakke tull). Jeg tenkte i begynnelsen av at det bare var en historie fra sjia bøker. Men jeg ble mer overrasket da jeg lot merke til at denne sjia lærd referer til hendelsen i Sahih Al-Bukhari og Sahih Muslim.

Jeg reiste til hovedstaden og derfra kjøpte jeg Sahih al-Bukhari, Sahih Muslim, Mosnad Imam Ahmed, Sahih al-Tirmidhi, Muwatta, skrevet av Imam Malik, og andre kjente bøker. Jeg kunne ikke vente for å gå tilbake til huset og lese disse bøkene. I løpet av hele reisen mellom Tunis og Gafsah satt jeg i bussen, så igjennom sidene til Al-Bukharis bok, for å finne hendelsen 'torsdag katastrofen' og håpet at jeg aldri ville finne den.

Allikevel fant jeg den og leste den mange ganger. Det var eksakt slik det har blitt sitert av al-Sayyid Sharaf al-Din.

Jeg forsøkte å benekte hendelsen i dens helhet og kunne ikke tro at vår mester Umar hadde spilt en slik farlig rolle, men hvordan kan jeg benekte den hvis den er nevnt i våre Sihaher, sihaher til al-Sunnah, hvis innhold vi er påtvunget å tro på? Hvis vi tviler på dem eller benekter noen av dem, betyr det at vi oppgir hele vår tro. Hvis den sjia lærd hadde referert til deres bøker, ville jeg ikke ha trodd på det han sier, men han har referert til Sihaher av al-Sunnah, som man ikke kunne motsette seg, fordi vi var forpliktet til å tro at de er de mest troverdige bøkene etter Allahs bok. Derfor er dette overbevisende, fordi hvis vi tviler på disse sihahene har vi nesten ingenting av lovene og forskriftene til Islam å være avhengig av. Dette er fordi lovene og forskriftene som er nevnt i Allahs bok er i form av generelle begrep og ikke detaljerte. Vi er langt unna tiden til budskapet og har derfor arvet lovene til vår religion igjennom våre fedre og besteforeldre med hjelpen til disse Sihahene, som ikke kan bli oversatt. Når jeg kommer til å gjennomgå denne forskningen, har jeg lovet meg selv å være avhengig av bare riktige hadither som både sunni og sjia er blitt enige om og at jeg vil droppe alle utsagn som bare er nevnt av en gruppe og ikke av den andre. Bare igjennom denne rettfærdige metoden holder jeg meg selv i sikkerhet fra følesomme ting,

sekterisk fanatisme og nasjonale synspunkter. I mellomtiden vil jeg være i stand til å gå forbi veien til tvil og nå sikkerhetsfjellet og det er den rette veien til Allah.

Følgesvennene til Profeten ifølge synsvinkelen til både sjiamuslimer og sunnimuslimer

En av de mest viktige studiene som jeg ansett for å være kjernen til alle studier som førte til sannheten er forskningen om livet til følgesvennene, deres aktiviteter, deres gjerninger og deres tro, fordi de var fundamentet til alle ting. Fra dem tok vi prinsippene til vår religion og de opplyste vår mørkhet, så vi kan se lovene til Allah. Mange muslimske lærde – overbevist av det ovennevnte – studerte livet og gjerningene til følgesvennene, blant dem ”Usd al-Ghabah fi Tamyeez al-Sahabah”, og ”al-Isabah fi Maarifat al-Sahabah,” og ”Mizan al-Itidal” og forskjellige andre bøker som ser kritisk og analytisk på livet til følgesvennene, men alle er fra sunnimuslimenes synsvinkel.

Det er et lite problem her og det er at mange av de tidligere lærde skrev på måten som passet Ummayyad og Abbasid herskerne som var veldig kjente for sin motstand mot Ahlulbayt og alle deres tilhengere. Derfor er det ikke rettfærdig å være avhengig av deres verk alene uten å henvise til andre muslimske lærdes verk som ble plaget og drept tilslutt av disse regjeringene, bare fordi de var tilhengere av Ahlulbayt og førte revolusjoner mot undertrykkende og avvikende autoriteter.

Hovedproblemet med alle det var følgesvennene selv, for de var uenige med ønsket til Allahs sendebud om å skrive for dem et dokument som ville hjelpe dem til å være på rett vei inntil dommens dag. Denne uenigheten berøvet den Islamske nasjonen en unik verdighet og har kastet den i mørkhet, inntil den ble splittet og forpestet med innvendige uenigheter og tilslutt endte opp som en død styrke.

Det var de som var uenige i Kalifatet-saken og ble splittet mellom et herskende og et opposisjons parti. Derfor delte nasjonen seg til tilhengere av Ali og tilhengere av Muwayyah. Det var de som skilte seg i tolkningen av Allahs bok og utsagnene til Hans sendebud, som førte til skapelsen av forskjellige trosbekjennelser, grupper og underordnede grupper. Fra dem kom mange lærde utdannet innenfor teologi feltet og lærde i den islamske tankegangen og filosofi inspirert av politiske ambisjoner med et formål og det var å ta makten.

Muslimene ville ikke ha blitt splittet og i uenighet hadde det ikke vært for følgesvennene, for enhver uenighet som har blitt skapt i fortiden eller er skapt i

denne tiden er på grunn av uenigheten mellom følgesvennene. Det er en Gud, en koran, et sendebud og en Qiblah. Alle var enige, men uenigheten blant følgesvennene begynte først dag etter sendebudets (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) død, i Saqifah (huset) til Bani Saidah, har fortsettet til i dag og vil fortsette så lenge Allah vil det.

Igjennom mine diskusjoner med sjia lærde, oppdaget jeg at i deres øyner ble følgesvennene delt til tre kategorier:

Den første kategorien inkluderte gode følgesvenner som kjente Allah og Hans sendebud veldig godt, og de applauderte ham (sendebudet) til de siste minuttene av sine liv. De var hans sanne venner med ord og gjerninger og de forlot han aldri, men sto ved siden av han. Allah – Den opphøyde- roset dem i mange steder i Hans Hellige Bok og Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) roset dem også i mange anledninger. Denne gruppen av følgesvennene er nevnt av sjia med høyaktelse og respekt. De er også nevnt av sunniene med samme høyaktelse og respekt.

Den andre kategorien var følgesvennene som omfavnet Islam og fulgte Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) enten igjennom valg eller igjennom frykt. De viste alltid sin takknemlighet overfor Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) på grunn av Islam. Men de plaget Allahs sendebud (Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) i noen anledninger og fulgte ikke alltid hans ordre. De sto mot ham og sto mot den klare teksten med sine egne meninger, inntil Allah, igjennom Den hellige Koranen, grep inn ved å bebreide dem eller true dem. Allah avslørte dem i mange koraniske vers, også Allahs sendebud (Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) gjorde det i mange hadither. Sjia omtaler denne gruppen av følgesvennene bare for deres gjerninger og uten respekt eller høyaktelse.

Den tredje typen av følgesvenner var hyklerne som fulgte Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) for å lure ham. De latet som om de var muslimer, men innvendig var de hengitt i blasfemi og å svikte Islam og muslimene som en helhet. Allah har åpenbart en komplett surah i Koranen om dem og nevnt dem i mange andre steder. Han har lovet dem det verste nivået i helvete. Også Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) nevnte dem og ga advarsler mot dem. Han informerte sine nære venner om deres navn og karakter. Sjia og sunnimuslimene er enige i å forbanne denne gruppen av følgesvennene og ha ingenting med dem å gjøre.

Det var en spesiell gruppe av følgesvennene som skilte seg fra de andre igjennom å være i slekt med Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie), i tillegg hadde de etiske og åndelige fortrinn og personlige utmerkelser gitt dem av Allah og Hans sendebud som ingen andre hadde blitt hedret med. Disse var Ahlulbayt (Profetens familie) som Allah rensset og gjorde rene, og beordret oss å be for dem på samme måte han beordret å be for Hans sendebud. Han gjorde det obligatorisk for oss å gi dem femtedelen av vår inntekt og at enhver muslim skal elske dem som en belønning for Muhammeds budskap. De er våre ledere og vi må adlyde dem. De er folket fast rotfestet i kunnskap som forstår tolkningen av den Hellige Koranen. De forstår også de avgjørende versene i den og versene som er allegoriske.

De er folket av al-Dhikr, formaningsfolk, som Allahs sendebud parallelliserte med den Hellige Koranen i en hadith kalt: 'de to dyre bare ting' (al-Thaqalayn), og beordret oss å henge fast i dem (2). Han sammenlignet dem med Noahs Ark: den som går ombord på den, er reddet, og den som forlater den, drukner (3). Følgesvennene visste veldig godt posisjonen til Ahlulbayt og hedret dem og respekterte dem. Sjia følger dem og setter dem over alle andre følgesvennene, og de har støtte for sin påstand i mange klare hellige tekster.

Sunnimuslimene respekterer og hedrer følgesvennene, men de aksepterer ikke den ovennevnte kategoriseringen og tror ikke at noen av følgesvennene var hyklere. De ser heller på følgesvennene som det beste folket etter Allahs sendebud. Hvis de kategoriserer følgesvennene, vil de gjøre det etter deres fortrinn, deres verdighet og deres tjeneste for Islam. De setter de rettlede kalifene i første klasse, så de først seks av de ti som ble lovet paradiset, ifølge deres hadith-samlinger. Derfor når de ber for Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) og hans husfolk nevner de alle følgesvennene uten unntak.

Dette er hva jeg vet fra sunnimuslimske lærde og det er hva jeg hørte fra sjiamuslimenes lærde om kategoriseringen av følgesvennene. Det er også grunnen til at jeg startet min detaljerte studie om følgesvennene. Jeg lovet min Gud – hvis Han hjalp meg til den rette veien – å befri meg selv fra emosjonelle påvirkninger og å være nøytral og objektiv og å høre på hva begge sidene har å si, så følge det beste utsagnet. Mine konklusjoner er grunnlagt på to premisser:

En sunn og en logisk begrunnelse: det er å si at jeg bare vil være avhengig av hva alle er i enighet med, om tolkningen av Allahs bok og de riktige delene av den hederlige sedvanen til Profeten.

Fornuft: for det er den største gaven Allah har gitt menneskeheten. Igjennom den hedret Han dem og utmerket dem fra resten av skapelsen. Derfor når Allah

protester mot hva Hans tilbedere gjør, ber Han dem bruke deres fornuft på den beste måten. Han sier: ”Forstår de ikke? Begriper de ikke? Ser de ikke?” osv.”

La min Islam være hovedsaklig troen på Allah, Hans engler, Hans bøker og Hans sendebud og at Muhammed er Hans tjener og Hans sendebud, og at religionen til Allah er Islam, og at jeg aldri vil være avhengig av en følgesvenn, uten å tenke om han er i slekt med Profeten eller har en spesiell posisjon, for jeg er ikke Ummayd, Abbasid eller Fatimid, og jeg er ikke Sunni eller sjia, og jeg er ikke i fiendskap med Abu Bakr, Umar, Uthman, Ali eller Wahsi, drapsmannen til vår mester al-Hamzah, så lenge han er en muslim, og Allahs sendebud tilga ham. Siden jeg påtvunget meg denne studien i håp om å finne sannheten og siden jeg hadde befridd meg selv hjertevarmt fra hele min tidligere tro, bestemte jeg å begynne med Allahs velsignelse med å se på holdningene til følgesvennene.

(2). Kanz al-Ummal, del 1, side 44

(3). Al-Mustadrak, al-Hakim (al-Dhahabis forkortelse), del 3, side 151
al-Sawaiq al-Muhriqah, ibn Hajar, side 184, 234.

Følgesvennene ved fredsavtalen i al-Hudaibiyah

Her er den korte historien:

I seks år etter Hedsjra (utvandringen til Profeten fra Mekka til Medina), marsjerte Allahs sendebud med 1400 av hans følgesvenner mot Mekka for å gjøre Umrah. De slo leir i Dhi al-Halifah hvor Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) beordret sine venner å sette tilside sine sverd og ta på seg Ihram (hvit kappe kledd spesielt for pilegrim og Umrah), så slaktet de al-Hady (en offergave) for å fortelle Quraysh at han kom som en gjest for å gjøre Umrah og ikke som en kriger. Men Quraysh med sin arroganse fryktet at deres rykte vil bli dårlig hvis andre arabere hørte at Muhammed kom til Mekka med en hær. Derfor sendte de en delegasjon ledet av Suhayl ibn Amr ibn Abd Wadd al-Amiri for å se Profeten og be han om å gå tilbake dette året, men sa at de ville tillatte han å besøke Mekka for tre dager året etter. I tillegg til det, satte de ned noen strenge betingelser, som ble akseptert av Allahs sendebud på grunn av sikkerhetsomstendighetene som krevde en slik akseptering og det ble åpenbart til han av Allah, æren og makten tilhører Ham, om å akseptere denne avtalen.

En del følgesvenner likte ikke profetens handling og sto mot ham. Blant dem Umar ibn al-Khattab. Han sa til ham: ”Stemmer det at du er Allahs profet?” Han svarte: ”Ja, jeg er det!” Umar spurte: ”Er vi ikke på rett vei og våre

fiender på vill vei?" Profeten svarte: "Ja!" Umar spurte: "Hvorfor skal vi da skamme oss over vår religion?" Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) sa: "Jeg er Allahs sendebud og jeg vil aldri være ulydig overfor Han og Han er min hjelper." Umar spurte: "Fortalte du ikke oss at vi vil komme til Allahs hus og gå rundt det?" Profeten svarte: "Ja, men fortalte jeg at dere skulle gjøre det i dette året?" Umar svarte: "Nei!" Profeten sa: "Dere har selv kommet hit og går rundt det." Senere gikk Umar til Abu Bakr og spurte ham: "Abu Bakr! Stemmer det at han er Allahs profet?" Han svarte: "Ja!" Så stilte Umar han samme spørsmål som han stilte Allahs sendebud, og Abu Bakr svarte han med samme svar og la til: "Umar! Han er Allahs sendebud og han vil ikke være ulydig overfor sin Gud, som er hans hjelper, så hold deg til han."

Da Profeten hadde blitt ferdig med å signere avtalen, sa han til sine venner: "Gå og slakt (offer) og barber deres hode." Og jeg sverger ved Allah at ingen av dem sto opp, selv om han sa det tre ganger. Da ingen adlød hans ordre, gikk han til hans kvarter, så kom ut og snakket til ingen, og slaktet en ung kamel med sine egne hender, og så ba hans frisør om å barbere hans hode. Da følgesvennene så alt det, gikk de og slaktet (offer). De barberte hverandre, inntil de nesten drepte hverandre (4).

Dette er et sammendrag av historien til fredsavtalen i al-Hudaibiyah, som er en av hendelsene hvis detaljer både sjia og sunni aksepterer. Det er også sitert i mange historiebøker og biografier om Profeten skrevet av al-Tabari, ibn Athir, Ibn Saad, al-Bukhari og Muslim.

Jeg stoppet her, for jeg kunne ikke lese dette emnet uten å ha noen følelser. Jeg ble overasket over oppførselen til disse følgesvennene overfor deres profet. Kan en fornuftig mann akseptere påstanden noen mennesker om at følgesvennene, måtte Allah velsigne dem, alltid adlød og fulgte befalingene til Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie)? Disse hendelsene avslører deres løgner og viser hva de virkelig ønsket! Kan et fornuftig menneske innbille seg at en slik oppførsel mot profeten er en lett og akseptabel sak eller unnskyldelig! Allah, Den Allmektige, sa:

"Men sannelig, ved din Herre, de er ikke troende før de lar deg dømme i sine stridigheter, og ikke finner det vanskelig å akseptere din avgjørelse, og overgir seg fullt ut!" Koranen: 4:65.

Bukket Umar ibn al-Khattab under for dette og fant ingen vanskelighet i å akseptere befalingene til sendebudet (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie)? Eller var han motvillig i å akseptere Profetens befalinger? Spesielt da han sa: "Stemmer det ikke at du er Allahs profet? Fortalte du ikke

oss det?” osv, og bukket han under etter at Allahs sendebud ga ham alle disse overbevisende svarene? Nei, han var ikke overbevist ved hans svar. Han gikk til Abu Bakr og stilte ham samme spørsmål. Men bukket han under etter at Abu Bakr svarte han og rådet han til å holde seg til Profeten? Jeg vet ikke hvis han virkelig bukket under for alt det og var overbevist av svarene til Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) og Abu Bakr! For hvorfor sa han om seg selv: ”Derfor har jeg gjort så mange ting...” Allah og Hans sendebud vet disse tingene som Umar gjorde.

I tillegg vet jeg ikke grunnen bak motvilligheten til resten av følgesvennene etter det, da Allahs sendebud sa til dem: ”Gå og slakt (offergaver) og barbar deres hode.” Ingen hørte på hans ordre, selv om han gjentok dem tre ganger.

Allah være prisert! Jeg kunne ikke tro mine egne øyner. Kunne følgesvennene gå så langt i sin oppførsel overfor Sendebudet. Hvis historien hadde blitt fortalt av Sjia alene, ville jeg ha ansett det som en direkte løgn mot de hederlige følgesvennene. Men historien er kjent i alle sunnihistoriebøker. Ettersom jeg har tillatt meg selv å akseptere det som er enighet om blant alle partene, fant jeg meg selv tilbakevist og forvirret. Hva kan jeg si? Hvilken unnskyldning skal jeg finne for disse følgesvennene som hadde tilbrakt nesten 20 år med Allahs sendebud, fra begynnelsen til misjonen av Al-Hudaibiyah dagen og hadde sett alle miraklene og tegnene på profetskapen? I tillegg til det underviste Koranen dem dag og natt hvordan de skulle oppføre seg i tilstedeværelsen av sendebudet og hvordan de skulle snakke til ham, så mye at Allah hadde truet dem med å tilintetgjøre deres gjerninger hvis de reiste sin stemme over hans stemme.

(4). Sahih, Bukhari, boken al-Shurut, kapittel: al-Shurut fi al-Jihad, del 2, side 122.

Følgesvennene og Razyat Yawm al-Khamis (torsdag katastrofen)

Her er den korte historien:

Følgesvennene møttes i sendebudets hus, tre dager før hans død. Han beordret dem om å bringe han blekk beholder og papir for å kunne skrive et utsagn for dem som ville hindre dem fra å fare fra den sanne veien, men følgesvennene splittet seg imellom. Noen av dem adlød ikke Profeten og beskyldt han for å snakke tull. Allahs sendebud ble veldig sint og beordret dem om å gå fra hans hus uten å si noe.

Dette er historien i noen detaljer:

Ibn Abbas sa: Torsdag. Hva vet vel dere om torsdag? Sendebudets plage ble veldig vanskelig og han sa: ”Kom her, jeg vil skrive til dere et dokument som vil hindre dere fra å fare bort fra den sanne veien.” Men Umar sa at Profeten var under trolldommen til smerten og at de hadde Koranen, Allahs bok, som var tilstrekkelig. Husets folk delte seg og kranglet mellom seg selv. Noen av dem godtok Profetens utsagn, mens andre støttet Umars syn. Da debatten ble veldig het og bråket ble høyere, sa Allahs sendebud til dem: ”La meg være alene!”

Ibn Abbas sa: ”Katastrofen var at uenigheten mellom følgesvennene hindret sendebudet fra å skrive dette dokumentet for dem (5).”

Hadithen om denne hendelsen er troverdig og det er ingen tvil om det, for den var sitert av både Sjia lærde og deres historiebøker, sunni lærde og deres historiebøker. Da jeg tillott meg selv å se på hendelsen, fant jeg meg selv villedet av Umars oppførsel overfor befalingene til Allahs sendebud. Hva for noe ordre var dette? Å hindre nasjonen fra å fare vill, for uten tvil ville dette utsagnet bære nye preg i seg for muslimene og ville ha forlatt dem uten en tvil.

Nå la oss overse sjiamuslimenes syn om at sendebudet ønsket å skrive navnet til Ali som hans etterfølger og at Umar visste det, så han hindret Profeten fra å gjøre det. Kanskje til å begynne med har dem vanskelighet med å overbevise oss om denne forestillingen. Men vi kan finne en følsom forklaring for denne sårende hendelse som utløste vreden til sendebudet så mye at han beordret dem om å forlate han og Ibn Abbas gråt til han gjorde steinene våte av tårer og kalte det en ”stor katastrofe!” Sunnimuslimene sier at Umar visste at Profetens sykdom var vanskelig, så han ønsket å behage han og befri han fra et hvilket som helst trykk.

Denne type begrunnelse ville ikke bli akseptert av mennesker med enkle fornuft, hva med lærde? Jeg har gjentatte ganger forsøkt å finne en unnskyldning for Umar, men omstendighetene rundt hendelsen hindret meg fra å finne en unnskyldning. Selv om jeg forandret ordene: ”Han snakker tull” – Allah forby det – til ”smerten har overveldet han,” kan jeg ikke finne en rettferdiggjøring for Umar da han sa: ”Dere har Koranen og Allahs bok og det er tilstrekkelig!” Kunne han Koranen bedre enn Allahs sendebud? For hvem ble den åpenbart? Eller var Allahs sendebud – Gud forby – uvitende om det han var? Eller ville han, igjennom hans befalinger, skape splittelse og uenighet blant følgesvennene – Gud forby? Hvis sunnimuslimenes begrunnelse var riktig, så ville Allahs sendebud ha godtatt Umars gode vilje og takket han for det og kanskje bedt han om å bli igjen, istedenfor å vise sinne overfor han og be dem om å forlate hans hus. Kan jeg spørre hvorfor de overholdte hans ordre da han ba dem om å forlate rommet og sa ikke igjen ”han snakker tull”? Var det ikke fordi deres plan

lyktes i å hindre Profeten fra å skrive dokumentet, så det var ikke lenger noen grunn til å bli igjen? Derfor finner vi ut at de lagde bråk og splittelse i tilstedeværelsen til sendebudet og skilte seg til to partier: en gruppe enige med Allahs sendebud, mens den andre gruppen var enige med Umar om ”at han snakket tull.”

Saken er ikke å rettferdiggjøre Umar alene, for hvis det var slik, ville Allahs sendebud ha overtalt han om at han ikke snakkertull og at smerten ikke kunne overvelde ham i ledelsen av nasjonen og å hindre den fra å fare vill. Men situasjonen ble veldig mer seriøs og alvorlig. Umar fant noen tilhengere som etter alt å dømme hadde en tidligere avtale om å gjøre det og derfor skapte de bråk og uenighet blant seg selv og glemte, eller kanskje latet som om de glemte, ordene til Allah – Den Opphøyde:

”Dere som tror, hev ikke deres stemmer over profetens stemme, og vær ikke høylytt i deres tale til ham, som dere er høylytte dere imellom, så at ikke deres gjerninger blir til fånytt uten at dere aner det.” Koranen: 49:2.

I denne hendelsen reiste de opp sine stemmer og snakket høylyttet, anklaget Allahs sendebud for å snakke tull – Gud forby – så forøkte de deres bråk og splittelse til det ble en kamp om å slenge ut fra leppa stygge ord i hans tilstedeværelse.

Jeg tenker at majoriteten av følgesvennene var med Umar og at Allahs sendebud fant at det er ingen grunn til å skrive dokumentet, fordi han visste at de ikke ville respektere han og ville ikke overholde Allahs befaling da de reiste sine stemmer i hans tilstedeværelse. Hvis de ble opprørske mot selve Allahs befaling, så vil de aldri adlyde befalingene til Hans sendebud.

Derfor visste sendebudet at det ikke var nyttig å skrive dokumentet, fordi det hadde blitt angrepet i løpet av hans levetid. Hva vil da skje etter hans død?

Kritikerne vil si at han snakket tull og kanskje tvilte de på noen av hans befalinger, mens han var på sitt dødsleie, for de ble overbevist om at han snakket tull.

Jeg ber Allah om tilgivelse og tar avstand fra det som ble sagt i tilstedeværelsen av det hellige sendebudet, for hvordan kunne jeg overbevise meg selv og min frie samvittighet at Umar ibn al-Khattab handlet på en forståelig måte, mens hans venner og andre som var tilstede i denne hendelsen gråt til steinene ble våte av deres tårer, og kalte hendelsen ”Muslimenes motgang”? Derfor bestemte jeg å forkaste alle rettferdiggjøringer av hendelsen og forsøke å benekte det så jeg kunne slappe av og glemme tragedien, men alle bøkene henviste til den og

aksepterte dens troverdighet og kunne ikke skaffe en sunn rettferdiggjøring for det.

Jeg pleide å være enig med sjiamuslimenes synspunkt i forklaringen av hendelsen, fordi jeg fant det logisk og veldig sammenhengende.

Jeg husker fortsatt svaret som al-Sayyid Muhammed Bakir al-Sadr ga meg da jeg spurte ham: ”Hvordan forsto vår mester Umar fremfor alle følgesvennene hva sendebudet ville skrive, nemlig utvelgelsen av Ali som hans etterfølger – som du påstår – som beviser bare at han var en klok mann?”

Al-Sayyid al-Sadr sa: ”Umar var ikke bare alene om å forstå hva sendebudet skulle skrive. Flesteparten av menneskene som var tilstede forsto situasjonen på samme måte som Umar, fordi Allahs sendebud hadde tidligere vist til denne saken da han sa: ”Jeg skal forlate etter meg to dyrebare ting: Allahs bok og min familie (Ahlulbayt) og deres etterkommere, hvis dere følger dem, vil dere ikke fare vill etter meg.” De som var tilstede, inkludert Umar, forsto at Allahs sendebud ville ta opp igjen, skrive opp, hva han hadde allerede sagt i Ghadir Khum, og det var å følge Allahs bok og Ahlulbayt og at Ali var lederen av Ahlulbayt. Det var som om Den Hellige Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) sa: ”Følg Koranen og Ali.” Han sa enkelte ting i mange anledninger, som har blitt skrevet av mange historikere.”

Majoriteten av Quraysh likte ikke Ali, fordi han var ung og fordi han knuste deres arroganse og hadde drept deres helter, men de våget ikke å stå mot Allahs sendebud som Umar, for han sto mot ham i al-Hudaibiyah avtalen og da sendebudet ba for Abdullah ibn Abi al-Munafi, og i mange hendelser fortalt av historien. Denne hendelsen var en av dem og dere ser at opposisjonen mot å skrive opp dette dokumentet i løpet av Profetens sykdom hjalp noen av de som var tilstede til å være frekke og gjøre så mye bråk i hans tilstedeværelse.

Dette svaret kom i henhold med hva som ble sagt. Men Umars uttalelse: ”Dere har Koranen, Allahs bok. Det er tilstrekkelig,” var ikke i henhold med utsagnet om å følge Allahs bok og Ahlulbayt sammen. Det er som om han mente å si: ”Vi har Allahs bok og det er tilstrekkelig for oss. Derfor trenger vi ikke Ahlulbayt.” Jeg kan ikke finne en veldig godt begrunnet forklaring for denne hendelsen annet enn dette, med mindre han mente å si: ”Adlyd Allah, men ikke Hans sendebud.” Og dette argumentet er ugyldig og ikke fornuftig. Hvis jeg setter mine fordommer og mine følelser til side og baserer min dom på en ren og fri fornuft, ville jeg ha godtatt den første forklaringen, som stopper beskyldningene mot Umar for å være den første til å forkaste Profetens sedvane (al-Sunnah) da han sa: ”Allahs bok er tilstrekkelig for oss.”

Så hvis det var noen herskere som forkastet Profetens sedvane ved å påstå at det var ”motsigende,” fulgte de bare en tidligere eksempel i Islams historie. Men jeg ønsker ikke å holde Umar alene ansvarlig for denne hendelsen og etterfølgende berøvelse av nasjonens ledelse. For å være rettferdig mot ham, foreslår jeg at ansvaret skal falle på hans skuldre og skuldrene til disse følgesvennene som var med han og støttet han i hans motstand mot befalingen til Allahs sendebud.

Jeg er forbauset over de som leser denne hendelsen og føler som om det var ingenting som skjedde, tross for at det var en av de ”største ulykkene” som Ibn Abbas kalte det. Min forbauselse er enda større over de som forsøker alvorlig å bevare hederen og æren til en følgesvenn og å rettferdiggjøre hans feil på bekostning av profetens ære og heder og på bekostning av Islam og dens fundament.

Hvorfor rømmer vi fra sannheten og forsøker å utsette den hvis den ikke er i samsvar med vår lyst? Hvorfor aksepterer vi ikke at følgesvennene var mennesker som oss, hadde deres egne lyster, fordommer, interesser og kunne begå synder eller kunne være på rett vei?

Men min forbauselse forsvinner når jeg leser Allahs bok hvor Han forteller oss historiene til profetene – måtte Allahs fred være over dem – og ulydigheten de møtte fra sitt folk, tross for alle miraklene de gjorde... Vår Gud! Gjør ikke våre hjerter avvikende etter at du har ledet oss på rett vei og bevilg oss din Nåde. Sannelig, du er giveren!

Jeg begynte å forstå bakgrunnen til sjiamuslimenes holdning om følgesvennene, som de holder ansvarlig for mange tragiske hendelser i Islams historie, fra starten av Raziyat Yawm al-Khamis da den Islamske nasjonen ble berøvet fra å lese ledelsens utsagn skrevet av Sendebudet.

(5). Sahih, Bukhari, kapittel: om den sykes utsagn, del 2

Sahih, Muslim, enden av boken al-Wasiyyah, del 5, side 75

Musnad, Ahmad, del 1, side 335, del 5, side 116

Tarikh al-Tabari, del 3, side 193

Tarikh, ibn al-Athir, del 2, side 320

Følgesvennene i den militære hæravdelingen under Usamah

Den korte historien er følgende:

Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) organiserte en hær for å bli sendt til Øst romerne to dager før sin død. Han utpekte Usama ibn Zayd ibn Haritha, som var 18 år gammel, som leder, så befestet Profeten den med noen viktige menn, fra både Muhajireen og Ansar, slik som Abu Bakr, Umar, Abu Obaydah og andre velkjente følgesvenner. Noen mennesker kritiserte profeten for å ha utpekt Usamah som lederen til hæren og spurte om hvordan han kunne ha utpekt en så ung mann som deres leder. Samme mennesker hadde også tidligere kritisert Profeten for å ha utpekt faren til Usamah som lederen til hæren før ham. De fortsettet å kritisere til Profeten ble så sint at han forlot sin seng, opprørt og med bånd på hodet, med to menn som støttet ham og hans fot greide nesten ikke å røre grunnen (måtte mine foreldre være ofre for ham). Han klatret opp på talerstolen, priset Allah og sa:

”Mennesker! Jeg har blitt informert at noen av dere er imot min utvelgelse av Usamah som leder for hæravdelingen. Dere står nå mot min utvelgelse av Usamah som leder som dere sto mot meg da jeg utvalgte hans far som leder før ham. Jeg sverger ved Allah, hans far var skikket for utvelgelsen som leder og hans sønn er også skikket for utvelgelsen.” (6)

Så ansporet han dem med å begynne uten nøling og sa:

”Send hæravdelingen til Usamah, utplasser Usamahs hæravdeling, send videre Usamahs hæravdeling.” Han gjentok formaningen, men følgesvennene var fremdeles trege og slo leir ved al-Jurf.

Hendelser lik dette var grunnen til at jeg spurte meg selv: ”Hvorfor all denne frektheten mot Allah og Hans sendebud? Hvorfor all denne ulydigheten mot befalingene til sendebudet som var så omsorgsfull og vennlig mot alle troende?”

Jeg kunne ikke innbille og heller ikke andre kunne det en akseptabel forklaring for hele denne ulydigheten og fornærmelsen. Vanligvis da jeg leste om disse hendelsene som tok bort æren til følgesvennene, forsøkte jeg å benekte dem eller overse dem, men det er umulig å gjøre det når alle historikere og lærde, sjia og sunni, er enige om deres troverdighet.

Jeg har lovet min Gud å være rettferdig og jeg skal aldri være partisk. Jeg vil aldri bruke noe annet enn sannheten som mitt kriterium. Men sannheten er så bitter og Den Hellige Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) sa: ”Si sannheten selv om det er om deg selv og si sannheten selv om den er bitter...” Sannheten i denne saken er at følgesvennene som kritiserte utvelgelsen av Usama var ulydige mot alle de klare tekstene som ingen tvil er om og ikke kan bli misforstått. Det er ingen unnskyldning for det, selv om

noen mennesker kommer med svake unnskyldninger for å bevare æren til følgesvennene og de ”ærbare forfedre”. Men den frie og fornuftige personen vil ikke akseptere slike svake unnskyldninger, med mindre han er en av de som ikke kan forstå et utsagn eller er kanskje en av de som er forblindet av deres egen fordom til den grad at de ikke kan skille mellom obligatorisk oppgaver som må bli adlydt og forbud som må bli unngått. Jeg tenkte dypt for å finne en akseptabel unnskyldning for disse menneskene, men uten suksess. Jeg leste synspunktene til sunnier som kommer med en unnskyldning om at disse menneskene var de eldste av Quraysh og var blant de tidligere tilhengerne av Islam, mens Usamah var en ung mann som ikke hadde kjempet i avgjørende kriger som ga Islam ære, slik som Badr, Uhud og Hunayn. Han var også en ung mann uten erfaringer da Allahs sendebud utpekte han som en hæreleder. Videre påsto de at menneskets natur, med dens forskjellige lover og regler, gjøre det vanskelig for eldre mennesker å bli ledet av unge menn. Derfor kritiserte følgesvennene utvelgelsen og ba Allahs sendebud om å utvelge en kjent og respektabel følgesvenn.

Det er en unnskyldning som ikke er basert på en fornuftig eller logisk begrunnelse. En muslim som leser Koranen og forstår dens lover må forkaste en slik unnskyldning, fordi Allah – Den Allmektige – sier: ”Det sendebudet gir dere, skal dere akseptere, og det han forbyr dere, skal dere holde dere unna.” Koranen: 59:7.

”Det sømmer seg ikke for en troende mann eller kvinne, når Allah og Hans sendebud har truffet avgjørelse i en sak, å ha fritt valg i denne saken. Den som ikke adlyder Allah og Hans sendebud, er klart på vidvanke.” Koranen: 33:36.

Så hvilken unnskyldning kan en fornuftig person akseptere etter å ha lest alle disse klare tekstene, og hva kan jeg si om mennesker som gjorde Allahs sendebud sint, da de visste at Sendebudets sinne er Allahs? De beskyldte ham for å snakke ”tull” og de skrek og var uenige i hans tilstedeværelse da han var syk (måtte mine foreldre være ofre for ham), til han beordret dem å forlate hans rom. Dette syntes ikke å være nok for dem og istedenfor å vende til den riktige veien og be om Allahs tilgivelse for det de gjorde med Hans sendebud og be sendebudet om tilgivelse som Koranen har lært dem, fortsettet de å kritisere ham, tross for all denne omsorgen og vennligheten han viste dem. De satte ikke pris på ham eller respekterte han. To dager etter å ha beskyldt ham for å snakke ”tull”, kritiserte de ham for å ha utvalgt Usamah som hæreleder. De tvang ham til å komme ut i en skrekkelig tilstand som historikere beskriver. På grunn av sykdommens belastning, ble han støttet fra to menn da han gikk, så sverget han ved Allah at Usamah var en skikket leder for hæren. I tillegg informerte sendebudet oss at de hadde kritiserte ham tidligere for å ha utvalgt faren til en leder, som hentyder at disse menneskene hadde hatt mange tidligere

strider med ham og at de ikke adlød hans befalinger eller aksepterte hans dom, men istedenfor forberedt de seg på å motstå ham og være i strid med ham, selv om slik oppførsel var mot lovene til Allah og Hans sendebud.

Det som leder oss til å tro at det var åpent motstand (mot befalingene til Profeten) er: tiltross for sinnet Allahs sendebud viste og tiltross for at han personlig knyttet flagget med hans noble hender på grensesonen og beordret dem å marsjere med engang, var de trege og nølte med å dra, og gikk ikke til han døde (måtte mine foreldre være ofre for ham). Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) døde og han følte seg bedrøvet på grunn av den muslimske nasjonens ulykkelige posisjon, som han fryktet ville gå bakover og ende opp i helvete. Ingen ville bli reddet, unntatt få, og Allahs sendebud beskrev dem som et fåtall.

Jeg er overrasket over at disse følgesvennene gjorde Profeten sint på torsdagen og beskyldte ham for å snakke "tull", og sa: "Det er nok for oss at vi har Allahs bok," når den hellige Koranen forteller: "Si: "Hvis du elsker Allah, så følg meg og Allah vil elske deg!" Koranen: 3:31. Som om de var mer kunnskapsrike om Allahs bok og dens lover enn den som mottok åpenbaringen. Der var de, to dager etter den store motgangen, og to dager før han (Den Hellige Profeten) gikk opp for å møte sin Høyeste følgesvenn, de gjorde ham enda mer sint ved å kritisere ham for å utvelge Usamah, og ikke adlød hans befalinger. Mens han var syk og på dødsleiet i første omgang, måtte han i andre omgang komme ut, med bånd på hans hode og dekket av et ullteppe og støttet av to menn med hans fot som nesten ikke kunne røre grunnen, og tale til dem fra toppen til talerstolen. I tillegg minnet han dem om en hendelse som hadde funnet sted for fire år tidligere, hvor de kritiserte ham. Etter alt dette, hvordan kunne de tro at han snakker tull eller at hans sykdom hadde overveldet ham så han ikke forsto hva han sa?

Priset og takket være Deg, Allah, hvordan våget disse menneskene å motstå ditt Sendebud? De var uenige med ham da han undertegnet fredsavtalen, de sto mot ham til og med da han beordret dem å ofre og å barbere deres hode, og til og med gjentok det tre ganger allikevel adlød de ikke ham, og igjen dyttet de ham ved hans skjorte for å hindre ham fra å be for Abdullah ibn Ubay og sa til ham: "Gud forby at du ber for hyklerne!" Som om de lærte ham det som hadde blitt ham åpenbart, for Den Hellige Koranen sier: "For deg har Vi åpenbart formaningen, slik at du kan gjøre klart for menneskene hva som er blitt dem åpenbart, så de måtte tenke over det." Koranen: 16:44.

Og Han sa: "Vi har åpenbart boken for deg med sannheten så du kan dømme mellom mennesker igjennom den som Allah har lært deg." Koranen: 4:105.

Og Du sa og Ditt utsagn er sannheten: ”Vi har sendt blant dere et sendebud fra dere som resiterer til dere våre vers og renser dere og lærer dere boken og visdommen og lærer dere det dere ikke har kunnskap om.” Koranen: 2:151.

Jeg er forbauset over disse menneskene som satte seg selv i en posisjon som er høyere enn Profetens. I en anledning var de uenige med hans befalinger og i en annen anledning beskyldte de ham for å snakke ”tull”, og så snakket bråkende og støyende i hans tilstedeværelse uten respekt. De kritiserte ham for å ha utvalgt Zayd ibn Harith for å være hæreleder og etter ham hans sønn Usamah. Hvordan kunne lærde være i tvil, etter alle disse bevisene, om at Sjia har rett når de setter et spørsmålstegn om meningene til noen av følgesvennene og viser deres irritasjon overfor disse meningene i respekt for Sendebudet og hans familie?

Jeg har bare nevnt fire eller fem av disse omstridte sakene for å være kort og brukt dem som eksempler, men sjia lærde kan berette hundrevis av saker hvor følgesvennene motsa den klare teksten. I alle disse sakene referer sjia til sunnikilder.

Da jeg så på et antall av meningene til noen få av følgesvennene om Allahs sendebud, var jeg forbauset, ikke på grunn av meningene til følgesvennene alene, men på grunn av meningen til noen sunni lærde som ga oss inntrykket av at følgesvennene alltid hadde rett og kunne ikke kritiseres. Derfor hindret de enhver forsker fra å komme til sannheten og forlot ham fortvilt i midten av alle disse motsigelsene.

I tillegg til eksemplene jeg har nevnt ovenfor, vil jeg bringe noen mer for å etablere et bedre bilde av disse følgesvennene, så vi kan forstå meningen til sjia om dem.

Al-Bukhari i sin Sahih al-Bukhari, i boken om moral, del 4, side 47, i kapittelet ”Fortrinneligheten til den tålmodige når han er plaget” og ordene til den Allmektige: ”Og de som er tålmodige, vil bli belønnet,” sa:

”Al-Amash fortalte oss at han hørte Shakik si at Abdullah fortalte ham:
”Engang delte den hellige Profeten noe mellom en gruppe av menn, som han pleide å gjøre, da en mann fra al-Ansar sto opp og sa: ”Denne fordelingen er ikke for Allahs skyld.” Jeg sa: ”Jeg skal ha et ord med Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie).” Så gikk jeg for å se ham, og fant han med sine følgesvenner. Jeg fortalte ham min klage, og Profetens ansikt forandret seg og viste tegn på sinne, og jeg ønsket at jeg ikke hadde fortalte ham det, så sa han: ”Moses var plaget mer enn dette, men han var tålmodig.”

Al-Bukhari nevnte i samme bok – det vil si boken om moral – Kitab al-Adab – i kapittelet om smiling og latter at Anas ibn Malik sa ifølge noen som hørte ham: ”Jeg gikk med Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) som hadde på seg en Najrani kåpe med en ganske tynn kant, plutselig nærmet en mann seg ham og dyttet hardt på hans kåpe. Anas fortsettet: Jeg så på Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) og jeg var oppmerksom på at kanten av kåpen gikk opp til hans skulder som følge av dyttingen. Så sa mannen: ”Muhammed, gi meg noe av det du har av Allahs rikdom!” Profeten vendte seg til ham og lo, så beordret han sine følgesvenner om å gi ham noe.”

Al-Bukhari nevnte også følgende hendelse i boken om moral og satt den i kapittelet om ”Den som ikke skylder på andre mennesker.” Han sa: ”Aisha sa at Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) gjorde noe og gjorde det tillatt, men ingen fulgte det Profeten gjorde. Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) hørte om det, så han bestemte seg for å tale til folket. Han takket Allah først og så sa: ”Hva er i veien med menneskene som nekter å gjøre denne tingen jeg gjorde? Jeg sverger ved Allah, jeg vet bedre enn alle om Allah og jeg frykter Ham mest!”

Om vi ser dypt på hendelsene lik disse ovennevnte finner vi at følgesvennene satte seg selv i et høyere nivå enn profeten, og trodde at han tok feil og de hadde rett. I tillegg var det noen historikere som med vilje rettfærdiggjorde meningene til følgesvennene, selv om dette var i strid med Profetens handlinger, og de viste at de hadde høyere nivå av kunnskap og gudfryktighet enn profeten. Når det gjelder saken hvor de dømte profeten for å ha gjort en feil i krigsfange saken ved slaget i Badr, så viser det seg at Umar ibn Al-Khattab hadde rett. De forteller også gale historier, slik som følgende utsagn: ”Hvis Allah bestemte å påføre oss en katastrofe, vil ingen greie å unnsnippe unntatt Ibn al-Khattab.” Med andre ord, de sier: ”Hvis det ikke var for Umar, ville Profeten ha omkommet.” Måtte Gud beskytte oss fra en slik korrump og skammelig tro, og han som holder seg til denne slags tro er langt ifra Islam og bør se på nytt på sin tenkemåte eller befri seg selv fra djevelens knep.

Allah – Den Opphøyde – sa:

”Hva mener du om den som gjør sin egen oppfatning til gud, og som Allah etter kunnskap om dette lar seile sin egen sjø, og setter segl på hans ører og hans hjerte og dekker over hans øyne? Hvem skal veilede ham, etter Allah? Vil dere da ikke komme til ettertanke?” Koranen: 45:23.

Jeg tror at de som tror at Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) var underkuet av sine følelser til den grad at han vek fra den riktige veien og tok en avgjørelse ikke for Allahs skyld, eller de som nekter å gjøre ting som ble gjort av Allahs sendebud, som tror at de var mer kunnskapsrike og mer gudfryktige enn Sendebudet, fortjener ikke respekt eller forståelse fra muslimene. Men dessverre er de blitt satt på samme nivå med englene, som det beste folket av hele skapelsen etter Allahs sendebud. Det fortelles også av noen muslimer at det er obligatorisk for muslimene å følge dem og ta dem som eksempler, bare fordi de var følgesvennene til Allahs sendebud.

Dette motsier troen til Ahl Al-Sunnah, som ber for Muhammed og hans familie, og lar til alle følgesvennene. Hvis Allah – priset være ham, Den Opphøyde – vurderte dem og satt dem i deres riktige posisjon og beordret dem om å be for Hans sendebud og de rensede av hans familie, skulle de ha underkastet seg og kjent deres plass hos Allah! Hvorfor skal vi sette dem i en posisjon som er høyere enn det de fortjener og sammenligne dem med de som Allah har opphøyd og utvalgt fremfor alle mennesker?

La meg konkludere med at Umayyadene og Abbasidene, som sto mot Ahlulbayt, sendte dem i eksil og drepte dem med deres tilhengere, tok kjernen til den utmerkede posisjonen og visste hva slags fare den utsatt dem for. For hvis Allah – priset være Ham – ville ikke akseptere bønnene til en muslim med mindre han ber for dem (Ahlulbayt): Hvordan kan de da rettferdiggjøre sin motstand mot dem? Derfor tilknyttet de følgesvennene med Ahlulbayt for å gi et inntrykk til folket om at de er like.

Spesielt da vi vet at deres mestere og dignitarer var følgesvennene som kjøpte andre følgesvenner kjent for å ha svak personlighet og ba dem om å dele ut fabrikkerte utsagn (av Profeten) som roser følgesvennene og den neste generasjonen, spesielt de som fikk kalifat posisjonen (Det vil si Ummayd og Abbasid) og det var direkte årsaken til at de fikk denne posisjonen og ble herskerne over muslimene. Historien er det beste vitnet til det jeg sier: Umar ibn al-Khattab, som var veldig kjent for sin strenghet overfor hans guvernører som han pleide å si opp bare for en mistanke, var absolutt mild overfor Muwayyah ibn Abi Sufyan og aldri bebreidet ham. Muwayyah var utvalgt av Abu Bakr og forsterket av Umar, som aldri kritiserte ham eller skyldte på ham for noe, tross for at mange mennesker klaget på Muwayyah og reporterte at han har på seg silke og gull, som Allahs sendebud forbød menn å ha på seg. Umar pleide å svare på disse klagene ved å si: ”La ham være. Han er Kisra (kongen) til araberne.” Muawiyah fortsettet i guvernørskapet for mer enn 20 år uten å bli rørt eller kritisert, og da Uthman lyktes i å lede muslimene, la han under autoriten til Muwayyah flere områder og regioner, som gjorde ham i stand til å samle en stor del rikdom fra den Islamske nasjonen og å reise opp hærer for å

gjøre opprør mot imamen til nasjonen og deretter ta hele makten ved tvang og terrorisering. Derfor ble han den eneste herskeren til alle muslimene, og senere tvang han dem for å godta hans korruperte og alkohol likende sønn Yazid, som hans arvtaker og etterfølger.

Dette er en lang historie så jeg vil ikke gå inn i dens detaljer i denne boken, men den viktige tingen er at vi skal forstå mentaliteten til disse følgesvennene som tok posisjonen til kalifatet og letnet arbeidet for etableringen av Umayyad staten på en direkte måte, for å tilfredsstille Quraysh som ikke ville se både profetskapen og kalifatet under Bani Hashim (7). Umayyad staten hadde retten til å takke de som hadde letnet dens etablering eller rettere sagt det var deres plikt å takke de som hadde letnet dens etablering. Det minste de kunne gjøre var å leie fortellere som kunne fortelle om de gode egenskapene til deres mestere. Samtidig opphøye dem over deres fiender, Ahlulbayt, ved å oppfinne gode egenskaper for dem. Om disse hadithene om følgesvennene (måtte Allah være vitne) ble forsket under lyset av logisk og lovlig argumentasjon sannsynligvis forsvinner, med mindre det er noe feil med vår fornuft eller vi har begynt å tro på motsigelser.

For eksempel hører vi så mye om Umars rettferdighet som ”historikere” tilskrev ham. Det var til og med blitt sagt om ham: ”Du hersket med rettferdighet, derfor kan du sove.” Det har også blitt sagt at Umar ble begravd i en stående posisjon så rettferdigheten ikke vil dø med ham... og dere kan fortsette og fortsette å snakke om Umars rettferdighet. Men de sanne historiene forteller oss at da Umar beordret at forsyningene skulle bli fordelt i år 20 etter hedsjra, fulgte han ikke sedvanen til Allahs sendebud, eller begrenset ikke seg selv innenfor rammene til dens lover. Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) fordelte forsyningene på like måte mellom alle muslimene og gjorde ingen forskjell mellom en person og en annen. Abu Bakr gjorde det samme igjennom hele sin kalifattid. Men Umar innførte en ny metode. Han foretrakk de første som konverterte til Islam fremfor de som kommer etter. Han foretrakk al-Muhajirin (utvandrerne fra Mekka til Medina) fra Quraysh fremfor andre Muhajirin. Han foretrakk alle Muhajireen fremfor al-Ansar (tilhengerne til profeten Muhammed i Medina som ga ham tilflukt etter Hedjsra). Han foretrakk araberne fremfor ikke-araberne. Han foretrakk frie mennesker fremfor slaver (8). Han foretrakk (stammen til) Mudar fremfor (stammen til) Rabia for han ga tre hundre til den førstnevnte og to hundre til den sistnevnte (9). Han foretrakk også al-Aws fremfor al-Khazraj. (10)

Hvor er rettferdigheten i hele denne forskjellsbehandlingen, dere mennesker som har fornuft?

Vi hører også så mye om Umars kunnskap til den grad at han var beskrevet som den mest kunnskapsrike følgesvennen og det har blitt sagt om ham at han var enig med sin gud om mange ideer som ble åpenbart i forskjellige koraniske vers og at han var uenig med Profeten om dem. Men den riktige historien forteller oss at Umar ikke var uenig med Koranen, til og med etter at den hadde blitt åpenbart. Da en av følgesvennene spurte ham en dag i løpet av hans kalifat: ”Lederen til de troende, jeg er uren, men jeg finner ikke noe vann for å vaske meg.” Umar svarte: ”Ikke be!” Ammar bin Yasir ville minne ham om Tayammum (renseritualet med jorden), men Umar var ikke overbevist og sa til Ammar: ”Du er bare ansvarlig for pliktene som har blitt gitt til deg.” (11)

Hvor er Umars kunnskap om Tayammum verset som er blitt åpenbart i Allahs bok, og hvor er Umars kunnskap om beretningen til profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) som lærte oss hvordan vi gjør Tayammum og Wudu (ablusjon)? Umar tilsto i mange anledninger at han ikke var en lærd person og at alle mennesker, til og med kvinner var mer kunnskapsrike enn ham, og han ble hørt mange ganger si: ”Hvis det ikke var for Ali, ville Umar ha omkommet.” Og igjennom hele sitt liv visste han ikke om lovene til al-Kalalah (arvinger i sidelinje), selv om han ga forskjellige dom om det, som historien vitner.

Vi hører også en stor del om taperheten og den fysiske styrken til Umar og det er blitt sagt at Quraysh fryktet dagen da Umar ble en muslim og at Islam ble enda sterkere da han sluttet seg til religionen. Det er også blitt sagt at Allah glorifiserte Islam med Umar og at Allahs sendebud kalte ikke for Islam åpent til Umar ble en muslim.

Men de riktige historiske kildene synes ikke å hentyde denne taperheten og historien nevner ikke en kjent eller en vanlig person som er blitt drept av Umar i en duell eller en kamp lik Badr, Uhud eller Al-Khandak. De troverdige historiske kildene forteller oss eksakt det motsatte. De forteller oss at han stakk med de som flyktet fra slaget i Uhud, og stakk i Hunayn dagen fra slagmarken, og da Allahs sendebud sendte ham for å ta byen til Khayber vendte han tilbake beseiret. Han var aldri en leder i militære hæravdelinger hvor han tjente, og i den siste hæravdelingen (som Usamah ledet) var han under ledelsen til en ung mann Usamah ibn Zayd. Så hvor er hele denne taperheten? Hvorfor finner vi den ikke i de troverdige historiebøkene... dere mennesker som har fornuft?

Vi hører også om Umars fromhet og hans store frykt for Allah, til den grad at han pleide å gråte for å uttrykke sin fromhet og sin frykt overfor Allah. Det er blitt sagt at han var redd for å være ansvarlig overfor Allah hvis et muldyr falt i Irak fordi han ikke brolagte veien for det. Men de riktige historiske kildene forteller oss at han var en frekk mann som manglet gudfryktighet og nølte ikke

med å slå en mann til han blødde fordi han spurte han om tolkningen til et vers i Koranen, og kvinnene pleide å abortere med engang sine babier i frykt da de så ham. Hvorfor fryktet han ikke Allah da han reiste sitt sverd og truet den som sa at Muhammed hadde død? Han sverget ved Allah at han ikke hadde død, men han sa at han gikk for å snakke med sin gud på samme måte som Moses gjorde. Han truet med å drepe den som sa at Muhammed var død (12).

Hvorfor fryktet han ikke Allah da han truet med å brenne Fatima al-Zahras hus hvis de som nektet å sverge troskap for Abu Bakr ikke kom ut (13)? Det er blitt sagt at da han ble fortalt at Fatimah var innenfor, svarte han: ”Sowhat!” Han overtrådte Allahs bok og sedvanen til Profeten og ga lover og dommer i løpet av sin kalifattid som motsa teksten til den hellige Koranen og den noble sedvanen til Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) (14).

Så hvor var all denne fromheten og frykten for Allah i alle disse bitre og triste historiske hendelsene? Jeg tok denne store og kjente følgesvennen som et eksempel og jeg har samlet en god del for å unngå forlengelse, men hvis jeg ønsket å snakke om noen detaljer, vil det fylle bøker. Som sagt, jeg har nevnt disse historiske hendelser som eksempler og ikke for en bestemt grunn.

Det jeg har nevnt er en liten del, men den gir oss en klar hentydning om mentaliteten til følgesvennene og de motsatte holdningene til sunni lærde og historikere om dem. For det første forbød de mennesker å kritisere dem eller å tvile på deres intensjoner. For det andre skriver de i sine bøker ting som lar mennesker tvile om deres gjerninger og kritisere dem.

Jeg ønsker at sunni lærde ikke hadde skrevet om disse sakene på en slik måte som klart krenker verdigheten til følgesvennene og ødelegger deres ære. Hvis de ikke hadde skrevet ville vi ha blitt spart for alle denne forvirringen.

Jeg husker fremdeles møte med en lærde fra al-Najaf hvis navn var Asad Haydar (forfatteren av al-Imam al-Sadik wa al-Madhahib al-Arbaah) og da vi snakket om sunnier og sjia fortalte han meg en historie om hans far. Han (det vil si hans far) hadde møtt en tunisisk lærde fra al-Zaytunah i løpet av pilegrimssesongen for ca. femti år siden og begynte å diskutere om Alis – måtte Allahs fred være over ham – imamate og hans rett til å ta over kalifatet. Den tunisiske lærd lyttet oppmerksomt da den andre mannen nevnte fire eller fem grunner. Da han hadde blitt ferdig, spurte den lærde fra al-Zaytunah: ”Har du andre grunner?” Mannen svarte: ”Nei!” Så sa den tunisiske lærd: ”Ta ut din rosenkrans og begynn og tell.” Så ga han ham hundre grunner som min far hadde ikke kjent før som et bevis på retten til Ali for kalifatet og lederskapet etter Profeten Muhammed.”

Shaykh Asad Haydar la til: ”Hvis sunnier leser det som står i sine egne bøker, så ville de si lignende ting som det vi sier og vi ville ha blitt kvitt forskjellene mellom oss for lenge siden.”

Jeg sverger ved mitt liv! Dette er den uunngåelige sannheten, bare for mennesket som vil befri seg selv fra sin blinde fordom og sin arroganse og underkaste seg det klare beviset.

Koranens syn på følgesvennene

Aller først må jeg si at Allah – priset være Han, Den opphøyde – roset i mange steder i Sin Hellige bok følgesvennene til Allahs sendebud som elsket, adlød og fulgte sendebudet uten personlig grådighet og uten motstand eller arroganse, og bare ønsket å tilfredsstille Allah og Hans sendebud. Det er følgesvennene som har tilfrestilt Allah og Han har tilfredsstilt dem, og det er veien for de som frykter Allah.

Denne gruppen av følgesvennene er roset av muslimene på grunn av sine holdninger overfor Profeten og deres arbeid med han. Derfor er de likt og respektert av alle muslimene og de er satt pris på av ethvert menneske som omtaler deres navn.

Min studie er ikke om denne gruppen av følgesvenner som er respektert av både sunni og sjia. Den er heller ikke om de som var kjent for sitt hykleri og som er forbannet av alle muslimene, sjia og sunni, når som helst deres navn blir nevnt.

Men min studie er om gruppen av følgesvennene som muslimene har uttrykt forskjellige syn om. Det er vers i den Hellige Koranen hvor de er bebreidet og truet for sine holdninger i noen situasjoner og Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) advarte dem i mange anledninger og advarte menneskene mot dem.

De store forskjellene mellom sjia og sunni er om denne gruppen av følgesvenner, fordi sjia kritiserer deres utsagn og gjerninger og klager over deres undertrykkelse, mens de er respektert av sunniene, tiltross for deres motsigelser. Min studie er om denne gruppen av følgesvenner, fordi igjennom det vil jeg være i stand til å komme fram til sannheten, eller en del av den. Jeg sier det, så ingen kan tenke at jeg har glemt de koraniske versene som roser følgesvennene til Allahs sendebud og at jeg bare avslører versene som kritiserer dem. Jeg oppdaget igjennom min forskning at noen vers inneholder ros av følgesvennene, men hvis dere leser mellom linjene vil dere finne ut at de inneholder kritikk av dem og omvendt.

Jeg skal ikke skrive her om hele det alvorlige arbeidet jeg har gjort i de tidligere tre år i forberedelsen av denne studien, men jeg vil begrense meg selv innenfor et område: å gi noen koraniske vers som eksempler og ikke gjøre det for spesiell grunn. For de som ønsker å gå videre, råder jeg dem å forske og å sammenligne, som jeg gjorde, så de kan finne den rette troen på egen hånd og igjennom deres eget arbeid. Det er hva Allah vil for enhver og det er hva samvittigheten til ethvert menneske vil. Derfor vil en oppnå en absolutt dom som ikke vil være rystet av noen storm. Tilslutt vil den guddommelige ledelsen som følge av egen dom være langt bedre enn den som kommer som følge av utvendige faktorer.

Allah – Den Opphøyde – roser sin Profet (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie): ”Og fant deg ikke i stand til å se (veien), så Han viste deg veien.” Den Hellige Koranen: 93:7. Hvis du søker etter sannheten, vil Han lede deg til den.

Han sa også: ”Og de som anstrenger seg alvorlig for oss, vil Vi lede til vår veier!” Den Hellige Koranen: 29:69.

1. Verset om å vende seg om

Allah – Den Opphøyde – sier i Sin vidunderlige Bok: ”Og Muhammed er ikke annet enn et sendebud. Sendebud har allerede kommet før ham. Hvis han dør eller blir drept, vil dere vende om på deres hæler? Og den som vender om på sine hæler, vil ikke gjøre Allah skade i det minste og Allah vil belønne de takknemlige.” Allah, Den store, har fortalt sannheten. Den Hellige Koranen: 3:144.

Dette Koraniske verset er klart om hvordan følgesvennene vil vende om på deres hæler og bare få vil være igjen, som de ovennevnte koraniske versene hentyder. De som er igjen og de som ikke vender om er de takknemlige, for de takknemlige er bare en liten minoritet, som ordene til Allah – Den Opphøyde – forteller: ”Og veldig få av Mine tjenere er takknemlige.” Den Hellige Koranen: 34:13.

Det er også mange utsagn av Den Hellige Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) som forklarer ”å vende om”, og vi vil referere til noen av dem, og selv om Allah – Den Opphøyde – ikke spesifiserte straffen for disse som vender om på sine hæler i dette koraniske verset: glorifiserte Han de takknemlige som fortjener Hans belønning. Men det er viktig å vite at de som vendte om på sine hæler ikke fortjener Allahs belønning og Hans tilgivelse, som det er blitt sagt av Allahs sendebud mange ganger. Noen av oss vil diskutere – hvis Allah vil – det etter hensikten til denne boken. Vi kan ikke forklare det koraniske verset med referanse til Tulayha, Sujah og al-Aswad

al-Ansi, uten å respektere følgesvennene, fordi de ovennevnte følgesvennene har vendt seg om og forlatt Islam, og påstått å være profeter i løpet av levetiden til Allahs sendebud som kjempet mot dem og tilslutt beseiret dem. Heller ikke kan vi forklare det koraniske verset med referanse til Malik ibn Nuwayrah og hans tilhengere, som nektet å betale Zakat (almisse) i løpet av tiden til kalifen Abu Bakr for mange grunner. De nektet å betale Zakat og ga det ikke til Abu Bakr, fordi de ønsket å vente og se hva som skjedde, for de hadde fulgt Allahs sendebud på hans farvel pilegrim og sverget troskap for Imam Ali ibn Abi Talib i Ghadir Khum etter at Allahs sendebud utvalgte ham som kalif etter han, og også Abu Bakr sverget troskap for Ali. Derfor ble de forbauset da en sendemann fra kalifen kom for å fortelle dem nyheten om den Hellige Profetens død og på samme tid ba dem om å betale Zakat i navnet til den nye kalifen, Abu Bakr. Det er en årsak til at historien ikke vil gå dypere for følgesvennens skyld. I tillegg var Malik og hans tilhengere muslimer ifølge vitnesbyrdet til Umar og Abu Bakr og resten av følgesvennene som ikke godkjente Khalid ibn al-Walids drap på Malik. Historien vitner at Abu Bakr ga blodpenger (erstatning) for Maliks død til hans bror Mutammem fra muslimenes skattekammer og ba om unnskyldning for hans drap. Det er veldig kjent at den frafalne skal bli drept og ingen erstatning skal bli betalt fra muslimenes skattekammer for hans død og ingen unnskyldning skal bli gitt for hans død.

Den viktige tingen er at ”å vende om” verset referer til følgesvennene som levde med Allahs sendebud i al-Medinah al-Munawwarah og umiddelbart hentyder til ”de som vendte om” etter Profetens død. Profetens utsagn forklarer alle disse tingene på en veldig klar måte som lar ingen være igjen med tvil. Vi skal snakke om disse sakene snart, hvis Allah vil. Historien vitner også at ”å vende om” skjedde etter døden til Allahs sendebud og når vi ser hendelsene som fant sted blant følgesvennene kan vi finne ut at bare få greide å komme seg unna uskadd.

2. Den Hellige Krigen (Jihad) verset:

Allah – Den Opphøyde – sa: ”Dere som tror, hva er i veien med dere, når det sies til dere: ”Dra ut for Allahs sak,” så synker dere sammen. Er dere mer tilfreds med jordelivet enn det hinsidige? Men jordelivets glede er bare småting i det hinsidige. Om dere ikke drar ut, vil Han refse dere med en smertelig straff og bytte dere ut med et annet folk. Dere skader ikke Ham det minste. Allah har makt til (å gjøre) alle ting.” Koranen: 9:38-39.

Dette koraniske verset er klart om utilfredsheten til følgesvennene for å dra ut og kjempe i den hellige krigen (Jihad), og hvordan de valgte å være fornøyde med livet på jorden, tross for deres kunnskap om dets kortvarighet. Deres handling førte til at Allah – den Opphøyde - bebreidet og truet dem med at en smertelig

straff var i vente for dem og at Han ville forandre dem med noen andre som er ærlige troende.

Trusselen om å bytte dem ut med et annet folk kom i mange koraniske vers som hentyder klart at de viste deres utilfredshet for å føre Jihad – Hellige krig – mer enn en gang. Allah – Den Opphøyde – sier: ”Og hvis dere vender om vil Han bringe i deres sted et annet folk, de vil ikke være lik dere.” Den Hellige Koranen: 47:38.

Den Allmektige sier også: ”Dere som tror! Om noen faller fra i religionen, så vil Allah sende andre som Han elsker og som elsker Ham, snille og omgjengelige mot de troende, faste og harde mot de vantro, som vil kjempe for Allahs sak uten å frykte noen kritikk. Dette er Allahs godhet, som Han gir hvem Han vil. Allah er storslagen, Han vet alt!” Koranen: 5:54.

Hvis vi ønsker å forske om de koraniske versene som legger vekt på denne saken og snakker om kategoriseringen av følgesvennene, som sjia forsvarer, så vil vi trenge en spesiell bok for det. Den Hellige Koranen uttrykket alt dette på en veldig direkte og veltalende måte: Måtte dere bli et folk som kaller til det gode, som forordner det som rett er, og forbyr det urette. Disse vil det gå godt! Vær ikke som dem som kommer i splittelse og uenighet, etter at de har mottatt klar beskjed. Disse er hjemfalne til stor straff, på den dag da ansiktene vil lyse, eller formørkes. De hvis ansikter formørkes: ”Falt dere fra etter at dere var kommet til troen? Så ta straffen for deres vantro!” Men de hvis ansikter lyser, skal være i Allahs nåde, og der skal de være og bli.” Koranen: 3:104-107.

Disse koraniske versene, som hver intelligent lærde vet om, er om følgesvennene og advarer dem fra splittelse og uenighet blant seg selv etter at de allerede hadde blitt vist den rette veien. De forteller også dem at en stor straff er i vente for dem og de vil bli splittet til to grupper: Den første gruppen: når de vil vekkes opp til livet på dommens dag, enhver av dem vil ha et hvitt ansikt, og de er takknemlige som fortjener Allahs nåde. Den andre gruppen: når de vekkes opp til livet på dommens dag, enhver av dem vil ha et svart ansikt, og de er frafalne som Allah – Den Opphøyde – lovet en smertelig straff.

Det er kjent at følgesvennene delte seg etter døden til Allahs sendebud. De var uenige iblant seg selv til en grad at de kjempet mot hverandre blodige kriger som førte til muslimenes tilbakegang og tilbakeliggenhet og gjorde dem et lett utbytte for fiendene. Det ovennevnte koraniske verset kan ikke bli tolket på en annen måte enn slik det viser seg for å være.

3. Ydmykelse

Allah – Den Opphøyde – sa: ”Er ikke tiden inne for dem som tror, at deres hjerter viser ydmykhet for Allahs påminnelse og den sannhet Han har åpenbart, så de ikke blir som dem som tidligere ble gitt skriften, hvem tiden falt lang og deres hjerter forherdet seg, så mange av dem ble syndefulle.” Koranen: 57:16.

I al-Durr al-Manthur skrevet av Jalal al-Din al-Suyuti, sier forfatteren: Da følgesvennene til Allahs sendebud kom til al-Medinah og begynte å nyte en høyere status i livet etter å ha gått igjennom mange lidelser, begynte de å vende om fra det de holdte seg til, så de ble straffet for det og derfor ble følgende vers: ”Er ikke tiden inne for dem som tror...” åpenbart. En annen versjon av historien, som kom fra Profetens (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) side, var at Allah – Den Opphøyde – fant noen frafalne i Muhajereen 17 år etter den første åpenbaringen av den hellige Koranen og derfor åpenbarte Allah verset: ”Er ikke tiden inne for dem som tror...” Hvis disse følgesvennene – som er det beste av folket ifølge sunniene – følte ikke ydmykhet overfor Allahs navn eller Hans rette åpenbaring i 17 år, så Allah fant dem frafalne og bebreidet og advarte dem på grunn av deres harde hjerter som førte dem til korrupsjon, kan vi ikke lenger gå rundt og skyldte på Quraishs folk som bare sluttet seg til Islam 8 år etter hedsjra, etter erobringen av Mekkah, for å ha vært avvikende og vantroer.

Dette er noen eksempler som jeg har valgt fra den vidunderlige boken til Allah som gir oss klar hentyding om at ikke alle følgesvennene var på rett vei, som sunniene tror.

Hvis vi studerer utsagnene til Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie), vil vi finne mange flere eksempler, men bare for å være kort og komme fram til poenget, skal jeg referere til noen eksempler og interesserte lesere kan videre bedre sine egne kunnskaper hvis de vil ved å lese mer om samme emne fra andre bøker.

Sendebudets syn på følgesvennene

1. Hadithen om bassengen

Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) sa: ”Mens jeg står, vil en gruppe av mennesker kom som jeg vil gjenkjenne, og en mann som står mellom gruppen og meg, vil si (til gruppen): ”La oss gå!” Jeg spør: ”Til hvor?” Han vil svare: ”Til helvete, jeg sverger ved Allah!” Jeg vil spørre: ”Hva har de gjort?” Han vil svare: ”De vendte seg om etter din bortgang, og jeg forventer at bare noen få av dem vil bli frelst!”

(15)

(15) Sahih Bukhari, del 1, side 94-99, 156, del 3, side 32
Sahih, Muslim, del 7, side 66

Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) sa også:

Jeg skal ankomme bassengen før dere, og han som passer forbi meg vil drikke av den, og den som vil drikke av den vil aldri føle tørsthet. Det vil komme til meg mennesker som jeg vil kjenne og de vil kjenne meg, men vi skal bli skilt fra hverandre. Jeg kommer til å si: ”Mine følgesvenner,” og et svar vil komme: ”Du vet ikke hva de gjorde etter din bortgang!” Så vil jeg si: ”Bort med disse som forandret seg etter meg.”

Når vi ser dypt på de forskjellige utsagnene som har blitt referert til av sunniene i deres bøker, vil vi ha ingen tvil om at flesteparten av følgesvennene forandret seg eller ble frafalne etter bortgangen til Allahs sendebud, unntatt noen få som ble ansett for å være minoriteten. De ovennevnte utsagnene kan ikke være om den tredje typen (av følgesvenner), for de var hyklere og teksten forteller: ”Jeg kommer til å si: ”Mine følgesvenner!”

Disse utsagnene bekrefter og forklarer de koraniske versene om det vi nevnte tidligere, som var om deres tilbakegang og deres frafallenhet og den smertelige straffen som er i vente for dem.

2. Hadithen om konkurransen i denne verden

Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) sa:

”Jeg leder dere og jeg er et vitne overfor dere, og jeg sverger ved Allah at jeg nå ser på min basseng og har blitt gitt nøklene til skattene av jorden (eller ifølge andre hadither: jordens nøkler), og jeg sverger ved Allah at jeg ikke bekymrer meg over at dere blir polyteister etter meg, men jeg er bekymret over deres konkurranse med hverandre om verdens glede.” (16)

(16) Sahih, Bukhari, del 4, side 100-101

Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) hadde rett. De konkurrerte med hverandre i denne verden til den grad at de kjempet mot hverandre og hvert parti beskyldte det andre for vantro. Noen av de kjente følgesvennene var ivrige etter å samle gull og sølv, og historikere slik som al-Masudi i Muruj al-Dhahab og al-Tabari og andre forteller at rikdommen

til al-Zubayr var femti tusen dinarer og en tusen hester med en tusen slaver og mange eiendeler i Basra, Kufa, Egypt og mange andre steder (17).

(17). Muruj al-Dhahab, al-Masudi, del 2, side 341

Jordsbruksproduktene fra Irak alene brakt for Talha en tusen dinar hver dag og kanskje mer enn det.

Abdul Rahman ibn Awf hadde hundre hester, tusen kameler og ti tusen får. Etter hans død, halvparten av hans rikdom som ble delt blant hans hustruer var 84 tusen Dinarer (18)

(18) Samme som 17

Uthman bin Affan forlot da han døde hundre og femti tusen dinarer, i tillegg til landstykker, kveger og landsbyer.

Zayd ibn Thabit forlot et beløp av gull og sølv som måtte bli brukket av hammerne! I tillegg til pengene og jordsbrukseiendelene som var hundre tusen dinarer. (19)

(19) Samme som 17

Dette var bare få historiske eksempler, siden vi ikke ønsker å gå inn i detaljert analyse av deres betydning på denne tiden. Vi nevner dem bare som et bevis og for å støtte vårt utsagn om at de (disse følgesvennene) var veldig interesserte i det verdslige livet.

3. Hadithen om å følge jødene og kristne

Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse være over han og hans familie) sa: ”Dere skal følge veiene til nasjonene som var før dere, spenn spenn, alen alen, så mye at selv om de gikk inn i hullet til firfirslen, vil dere følge dem.” Vi sa: ”Allahs sendebud! Mener du med nasjonene jødene og kristne?” Han sa: ”Hvem ellers?”

Forskeren bør stille seg et spørsmål når han leser denne hadithen som alle er enige om. Hva gjorde følgesvennene for at Allahs sendebud skal sammenligne dem med jøder og kristne? Og fortelle at de skal følge deres fotspor, spenn spenn, alen alen, selv om de gikk inn i hullet til firfirslen, vil de følge dem?

Ifølge Koranen og den sanne historien var jødene ulydige overfor Moses, som var Allahs sendebud sendt til dem. De adlød ikke hans ordre og plaget ham. De

dyrket kalven i hans fravær og konspirerte imot hans bror Haroun og holdt på å drepe ham. Det ble påført dem skam og ydmykelse. Allah ble sint på dem på grunn av deres onde gjerninger. De vendte seg om etter å ha vært troende og konspirerte imot Allahs profeter. Hver gang et sendebud kom til dem, som ikke sa noe som falt dem på hjertet, var det noen som kalte ham løgner og andre som gikk enda lengre og drepte ham. De gikk så langt at de konspirerte imot vår mester Isa (Jesus) og hans rene mor. De holdt ikke opp med å konspirere imot ham før de trodde at de hadde drept ham og korsfestet ham *.

*Dette ble skrevet i forbindelse med paven Johannes den andres besøk i et jødisk tempel i et forsøk på å samle jødene og kristne, frita jødene fra ansvaret for drapet på Messias og glemme fortiden og forene seg for å angripe Islam og muslimer.

Deretter ble de uenige. Noen av dem sa at han var en hykler og en løgner og andre overdrev, sammenlignet ham med Gud og sa at han var Guds sønn.

Og på grunn av denne hadithen tillatter jeg meg selv å forestille meg at følgesvennene også var ulydige overfor Allahs sendebud i mange saker. Blant annet nektet de ham å skrive opp dokumentet som vil forhindre deres villfarelse og de var også imot utvelgelsen av Usama og nektet å holde seg til ham. Til og med etter døden til sendebudet. Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse være over han og hans familie) ba om Allahs forbannelse over de som forlot Usama. Følgesvennene splittet seg også i Saqfiah Bani Said i kalifat-saken. De godtok ikke å følge den som Allahs sendebud hadde utnevnt for dem i Ghadir Khum. Det var Ali sønn av Abu Talib, ifølge sjia. De har også bevis på det som aldri kan tolkes annet enn slik det viser seg for å være i sunnimuslimenes siyah bøker og historiebøker. Følgesvennene truet Fatima al-Zahra med å brenne hennes hus hvis de som nektet å sverge troskap, ikke kom ut og sverget troskap. Det er også logisk at den rettferdige forskeren godtar den klare hellige teksten om utnevnelsen til Ali ibn Abi Talib for lederskapet. Det er ikke logisk å tro at Allahs sendebud døde uten å utnevne noen, fordi han pleide alltid å utnevne noen til lederskapet i Medina da han gikk fra det, enten i en krig eller en reise.

Det er også logisk at den rettferdige forskeren godtar det Imam Sharf al-Din sier til Sheik al-Azhar Sheikh Salim al-Bashir i sin bok: al-Murajat:

”Dere godtok – måtte Allah gjøre dere uskadde – forsinkelsen til følgesvennene om å slutte seg til Usama og deres nøying med å kjempe i løpet av denne perioden, selv om de ble beordret om å skynde seg. Dere godtok også at de nektet Usama å være hærelederen, tiltross for de klare tekstene om hans utnevnelse. Dere godtok også at de ba Abu Bakr om å abdisere ham etter at profeten (måtte Allahs velsignelse være over han og hans familie) ble sint på

dem for å ha nektet å akseptere hans lederskap. På grunn av denne hendelsen, gikk profeten ut syk, med bånd på hodet, støttet av to menn og bebreidet dem i hans tale på talestolen som dere mener er av de historiske hendelsene. I denne talen erklærte Profeten at Usama var skikket til dette oppdraget. Dere godtok også at de ba kalifen om å stoppe hæren som Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse være over han og hans familie) sendte og som han med sine egne noble hender knyttet banneret til, tiltross for at de så hvordan profeten ønsket å sende den ut og ba dem om å skynde seg og hans mange utsagn som hentydet at de måtte gå til angrep på fiendene.

Dere godtok også at noen av dem som Profeten (måtte Allahs velsignelse være over han og hans familie) ga militær utstyr i denne hæren og ba dem om å være under ledelsen til Usama, gikk fra hæren og overså profetens befalinger. Dere godtok alt dette som ble fortalt av hadith-formidlere, som alle er enige om. Dere sa at de var unnskyldt. Dere forteller at de var unnskyldt, fordi de så at det var det beste for Islam å forlate hæren. Med andre ord de mente de det fra deres eget perspektiv og ikke fra perspektivet til profetens uttalelser. Vi påstår heller ikke noe annet enn det.

Vårt spørsmål går ut på om de fulgte alle de hellige tekstene eller noen av dem? Dere har valgt den første og vi har valgt den andre. Deres påstand om at de så saken fra sitt eget perspektiv beviser at vårt valg er det riktige valget. Om de er unnskyldt eller ikke unnskyldt, det får være en sak for seg selv. Vi har heller ikke tenkt til å diskutere dette emnet. Men hvis dere godtar at de så fra deres egen synsvinkel at Islams best var å forlate de hellige tekstene, så hvorfor sier dere ikke da at de også har forlatt de hellige tekstene, hadithene til Profeten, blant annet om utnevnelsen av Ali i Ghadir Khum, fordi de synes at det var bedre for Islam?

Dere rettferdiggjør følgesvennenes handling om å forlate Usamas hær ved å si at han var en ung person og at gamle mennesker kan ikke ledes av unge. Men da vil jeg spørre om hvorfor dere ikke sier det samme om Ghadir hadithene, som sier at Ali skal være kalifen over de gamle følgesvennene? Ifølge deres hadither så så de på Ali som en ung person etter døden til Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse over han og hans familie), slik de mente at alderen til Usama var også for ung og at det var feil av Allahs sendebud å utnevne ham til lederskapet av hæren. Det er også en stor forskjell mellom kalifatet og militær ledelsen. Hvis de ikke godtok å bli ledet i bare militæret av en ung person, hvorfor skal vi da utelukke at de ikke godtok å følge en ung person som Ali i alle saker, både verdslige og hinsidige?

Hvis dere mente å si at utelukkende vil ikke noen gamle la seg lede av unge, så tar dere feil. Gamle og eldre troende vil ikke vike fra ordrene til Allah og Hans

sendebud om å bli ledet av unge personer og vil heller ikke vike fra ordene til Allah og hans sendebud i andre saker, for Allah sier: ”Men sannelig, ved Herren, de er ikke troende før de lar deg dømme i sine stridigheter, og ikke finner det vanskelig å akseptere din avgjørelse, og overgir seg fullt ut!” Koranen: 4:65. Allah sier også: ”Det Sendebudet gir dere, ta det. Og hold dere borte fra det han forbyr dere.” Koranen: 59:7.” Osv. Dette er tatt fra boken al-Murajat, side 92.

4. Hadithen om de to rådgiverne

Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse være over han og hans familie) sa:

”Allah har ikke sendt en profet og heller ikke gitt kalifatet til en kalif uten å la det være med ham to rådgivere. En rådgiver som råder og oppfordrer ham til å gjøre gode ting og en annen rådgiver som råder og oppfordrer ham til å gjøre onde ting.”*

*Bukhari, Sahih, kapittel 5, side 173. Musnad Ahmad ibn Hanbal, kapittel 3, side 39.

Denne beretningen forteller klart at følgesvennene var delt til to grupper. En gruppe rådet Sendebudet om å gjøre gode ting og en annen rådet ham om å gjøre ondskap. Hvis vi ser på denne saken fra et mer vidt perspektiv, vil vi finne ut at det var noen følgesvenner som oppfordret Allahs sendebud til ondskap.

F. eks kan vi henviser til en beretning fortalt i Tarikh Bagdad, første kapittel, skrevet av Katib al-Bagdadi som anses for å være troverdig av ibn Jarir:

”Det var noen fra Quraish som kom hos Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse være over han og hans familie). De sa: ”Muhammed! Vi er dine naboer og dine allierte. Det er noen mennesker av våre barn og slaver som har sluttet seg til deg. De ønsker ikke å omfavne Islam og ønsker heller ikke å erverve religiøs kunnskap. De ønsket bare å flykte fra vår landsby.” Profeten sa til Abu Bakr: ”Hva synes du om det de sa?” Han sa: ”De er ærlige. De er virkelig dine naboer og allierte.” Da ble profeten sint. Han spurte Omar: ”Hva synes du om det de sa?” Han sa: ”De er ærlige. De er virkelig dine naboer og allierte.” Da ble profeten sint.”*

*Tarikh Bagdad, kapittel 1, side 133.

Denne beretningen referer til beretningen om de to rådgiverne. I denne beretningen foreslo Abu Bakr og Omar noe som var veldig dumt, ellers så vil

ikke Profeten (måtte Allahs velsignelse være over han og hans familie) ha blitt sint.

Ahmad ibn Hanbal fortalte i sin Musnad og Muslim fortalte i sin Sahih at Umar sa: ”Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) delte ut godene. Jeg sa til ham: ”Det er noen som fortjener dette mer enn dem. Det er Sifas folk.” Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) sa: ”Dere ber meg om ondskap. Dere vil at jeg skal være gjerrig, mens jeg ikke vil det.”*

*Sahih Muslim, kapittel 2, side 730. Musnad Ahmad ibn Hanbal.

Denne historien er klar og tydelig. Den forteller at Omar ibn al-Khattab ikke var av gruppen som rådet og oppfordret til det gode, men han var av gruppen som ba om ondskap og oppfordret til gjerrighet, ifølge beretningen til Allahs sendebud, måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie.

Følgesvennenes syn på seg selv

1. Deres vitnesbyrd om deres forandring av sedvanen til Profeten

Abu Saeed al-Khudari sa: På først dag av Id al-Fitr (å brette fasten til Ramadan) og Id al-Adha (å feire enden av Pilegrimen), den første tingen Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) pleide å gjøre var å forrette bønnene i moskeen, så gikk han for å se etter menneskene, som satt i rad foran han, og så begynte han å gi råd eller befalinger eller ga sin dom om framragende saker, og etter alt det forlot han dem. Abu Saeed la til: ”Situasjonen fortsettet å være slik, inntil en dag, enten Fitr eller Adha, gikk jeg med Marwan, som var guvernøren til al-Medinah. Da vi ankom moskeen, som hadde en ny talestol bygd av Kahtir ibn al-Salt, satt Marwan på talestolen (før bønne), så jeg dro hans klær, men han dyttet meg bort og gikk opp på talestolen. Han talte til menneskene før han ba. Jeg sa til ham: ”Jeg sverger ved Allah, du har forandret det!” Han svarte: ”Abu Saeed! Hva du vet har ingen betydning!” Jeg sa: ”Jeg sverger ved Allah, hva jeg vet er bedre enn hva du ikke vet.” Så sa Marwan: ”Mennesker sitter ikke igjen etter bønne, så jeg lot talen være før bønnene.” (20)

(20) Sahih, Bukhari, del 1, side 122 (al-Idayn bok)

Jeg så etter grunnene som førte til at disse følgesvennene forandret Sunnah (sedvanen) til Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie), og fant at Umayyadene (og flesteparten av dem var

følgesvennene til Profeten) og Muwayia ibn Abi Sufiyan (forfatteren til åpenbaringen, ifølge sunnimuslimenes påstand) spesielt pleide å tvinge mennesker til å fordømme Ali ibn Abi Talib og forbannet han fra talestolene til moskeene, som flesteparten av historikere har nevnt i deres bøker.

Muslim skrev i sin Sahih i et kapittel med tittelen ”Ali ibn Abi Talibs fortrinnet”, følgende: Muwayia beordret sine guvernører hvor enn de befant seg om å holde seg til forbannelsen (av Ali ibn Abi Talib) som en del av sedvanen til Profeten og at alle foredragholdere skulle gjøre det i sine taler. Når noen av følgesvennene protesterte mot en slik lov, beordret Muwayia at de skulle bli drept og brent. Blant de kjente følgesvennene som ble drept på Muwayias ordre var Hijr ibn Adi al-Kindi og hans tilhengere, fordi de protesterte og nektet å forbanne Ali og noen av dem ble brent levende.

Abu Al-Ala al-Mawdudi skrev i sin bok: ”Kalifatet og kongedømmet”: Abu al-Hassan al-Basri sa: Muwayiah hadde fire trekk, og hvis han bare hadde en av dem, ville det være nok for å anse det for å være en stor synd:

1. Å ta avgjørelser uten å oppsøke følgesvennene med de gode egenskapene.
2. Å utvelge hans sønn som hans etterfølger. Hans sønn var en drunker, korrupt og hadde på seg silke.
3. Han påsto at Ziyad er hans sønn og Allahs sendebud sa: ”Det er etterkommere for den hederlige kvinnen, men det er ingen for horen.”
4. Hans drap av Hijr og hans tilhengere. Ve over ham fra Hijr og tilhengerne av Hijr. (21)

(21) Al-Khilafah wa al-Mulk, Syed Abul Ala Maududi, side 106

Det var noen gode følgesvenner som pleide å stikke med engang etter bønner for å ikke høre på talene som alltid endte opp med å forbanne Ali. For denne grunnen forandret Ummayyadene sedvanen til Allahs sendebud. De lot talen være før bønnene, så menneskene hørte på det tiltross for at de ikke ville gjøre det.

Hva slags følgesvenner var dette? De fryktet ikke forandringen av sedvanen til Allahs sendebud eller Allahs lover, for å oppnå deres onde og dårlige mål og tilfredsstillte sine ondskapsfulle ønsker. De forbannet en mann som Allah hadde holdt ren og rensket, og gjorde det obligatorisk for mennesker å be for på samme måte de ba for Hans sendebud. I tillegg gjorde Allah og Hans sendebud det obligatorisk for menneskene å elske han, og Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) sa: ”Å elske Ali er tro og å hate han er hykleri.” (22)

(22) Sahih Muslim, del 1, side 61

Men disse følgesvennene forandret lovene og sa: ”Vi hørte, men vi adlyder ikke.” Og istedenfor å elske han, å be for han og å adlyde han, fordømte de han og forbannet han i 60 år, som det har blitt nevnt i historiebøkene.

Mens følgesvennene til Moses la planer mot Aron og forsøkte å drepe ham, ser vi at Muhammeds følgesvenner drepte hans Aron (Imam Ali) og forfulgte hans sønner og tilhengere hvor enn de befant seg. De fjernet deres navn fra Divan og forbød noen fra å ha samme navn som dem, men neida alt det var ikke nok for dem, i tillegg forbannet de han og tvang de troende følgesvennene til å gjøre det med undertrykkelse og press.

Jeg sverger ved Allah! Jeg er forbauset og forvirret når jeg leser i vår Sihah hvor mye Allahs sendebud elsket sin bror og fetter Ali og hvordan han satt han over alle følgesvennene, og sa til han: ”Du er for meg hva Aron var for Moses, men det vil ikke komme noen profeter etter meg.” (23)

Han sa også følgende til Ali:

”Du er av meg og jeg er av deg.” (24)

”Å elske Ali er tro og å hate ham er hykleri.” (25)

”Jeg er kunnskapens by og Ali er dens port.” (26)

”Ali er mesteren til alle troende etter meg.” (27)

”Den som aksepterer meg som sin mester, må akseptere Ali som sin mester. Allah, vær vennlig mot hans venner og vær fiendtlig overfor hans fiender.” (28)

(23) Sahih, Bukhari, del 2, side 305
Sahih, Muslim, del 2, side 356
Mustadrak, al-Hakim, del 3, side 109

(24) Sahih, Bukhari, del 1, side 76
Sahih, Tirmidhi, del 5, side 300
Sunan, ibn Majah, del 1, side 44

(25) Sahih Muslim, del 1, side 61
Sunan, al-Nasai, del 6, side 117
Sahih, al-Tirmidhi, del 8, side 306

(26) Sahih, Tirmidhi, del 5, side 201

Mustadrak, al-Hakim, del 3, side 126

(27) Musnad, Ahmed Hanbal, del 5, side 25

Mustadrak, Hakim, del 3, side 134

Sahih, al-Tirmidhi, del 5, side 296

(28) Sahih, Muslim, del 2, side 362

Mustadrak, Hakim, del 3, side 109

Musnad, Ahmed Hanbal, del 4, side 281

Hvis vi studerer alle de gode egenskapene som Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) tilskrev Ali, som har blitt nevnt og godkjent av vår lærde i deres bøker, må vi skrive en hel bok.

Så hvordan overså følgesvennene alle disse hellige tekstene, fordømte han, la planer mot han, forbannet han fra talestolene i moskeene og kjempet mot han og tilslutt drepte han?

Jeg forsøkte forgjeves å finne en grunn for oppførselen til disse menneskene, men fant ingenting annet enn kjærligheten til dette livet og konkurransen om det, i tillegg til tendensen til å frafalle og å vende om på hælene. Jeg har også forsøkt å forbinde ansvaret med en gruppe av dårlige følgesvenner og noen hyklere, men dessverre var disse bare få i forhold til de kjente og betydningsfulle. Den første som truet med å brenne hans hus – med dens innbyggere – var Umar ibn al-Khattab, og den første som kjempet mot han var Talhah, al-Zubayr, Aishah bint Abi Bakr – Umm Al-Mumineen, Muwayia ibn Abi Sufian, Amr ibn al-Aas og mange andre.

Jeg er forbauset, og min forbauselse vil aldri ende opp, og enhver fri tenker vil være enig med meg i min forbauselse om hvordan sunniene kan tro på rettskaffenheten til alle følgesvenner og be Allah nedkalle sin velsignelse over dem og be for alle uten unntak. Til og med har noen av dem sagt: ”Forbann Yazid og dere vil ikke ha noe god fremtid.” Men hvor er Yazids stilling blant alle disse tragediene som ingen religion eller logikk kan godkjenne? Jeg ber sunniene, hvis de virkelig er tilhengere av Profetens sedvane om å spørre seg selv hvordan de kan akseptere noen for å være rettskaffen når lovene til den hellige Koranen og profetens sedvane dømmer han for å være korrupt, frafallen og vantro. Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) sa: ”Den som fornærmer Ali, fornærmer meg. Han som fornærmer meg, fornærmer Allah. Og han som fornærmer Allah, vil Allah hive i helvete.” (29). Hvis det er straffen for de som fornærmer han, lurert en sikkert på hva straffen til de som kjempet mot han og tilslutt drepte han vil være? Hva er vår

lærdes mening om alle disse faktaene, eller er deres hjerter lukket med lås? Si: ”Allah! Beskytt oss fra djevelens knep.”

(29) Mustadrak, Hakim, del 3, side 121
Khasais, al-Nasai, del 24
Musnad, Ahmed Hanbal, del 6, side 33
Al-Manaqib, al-Khawarizmi, side 81
Al-Riyadh al-Nadira, Tabari, del 2, side 219
Tarikh, as Suyuti, side 73

2. Følgesvennene gjorde også forandringer i bønnen

Anas ibn Malik sa: Jeg visste ingenting i løpet av levetiden til Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) bedre enn bønnen. Det ble sagt til ham: Mangler du ingenting i den (bønnen)?

Al-Zuhri sa: Jeg gikk for å se Anas ibn Malik i Damaskus og fant ham gråtende. Jeg spurte han: ”Hvorfor gråter du?” Han svarte: ”Jeg har ikke kunnskap om noe annet enn bønnene og den har forsvunnet.” (30)

(30) Sahih, Bukhari, del 2, side 134

Jeg vil gjøre det klart at det ikke var tilhengerne som gjorde forandringer etter alle sammensvergelses og borger kriger, men det var kalifen Uthman som først gjorde forandring i Profetens sedvane om bønn.

Umm al-Mumineen Aisha var også involvert i disse forandringene. Al-Bukhari og Muslim forteller begge i sine bøker at Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) forrettet to bønner ved Mina, og Abu Bakr etter han, så Umar og Uthman som senere forandret det til fire bønner. (31)

(31) Sahih, Bukhari, del 2, side 154
Sahih, Muslim, del 1, side 260

Muslim fortalte også i sin bok at al-Zuhri spurte Urway: ”Hvorfor ba Aisha fullstendig sine bønner i løpet av reisen?” Han svarte: ”Hun gjorde det på samme måte som Uthman!” (32)

(32) Sahih, Muslim, del 2, side 134

Umar pleide å tolke og å tyde de klare tekstene til Profetens sedvane og den Hellige Koranens tekst. Han pleide å si: to gleder (mutah'er) var tillatt i løpet av

levetiden til Allahs sendebud, men nå forbyr jeg dem og straffer de som begår dem. Jeg ber personen som er Mujnib (en person som har tømt sæd etter en drøm eller et seksuelt samleie) og kan ikke finne vann om å ikke be.” Dette er mot ordene til Allah – Den Opphøyde – i Surah al-Maidah: ”Hvis dere ikke finner vann, bruk ren sand.”

Al-Bukhari fortalte i sin bok, i et kapittel som handler om Janaba (sæduttømming etter en drøm eller seksuell samleie): Jeg hørte Shaqiq ibn Salmah si: Jeg var med Abdullah og Abu Musa. Abu Musa spurte: ”Hva sier du om en mann som er uren, men kan ikke finne vann?” Abdullah svarte: ”Han skal ikke be, inntil han finner vann.” Så spurte Abu Musa: ”Hva sier du til det Profeten sa til Ammar (om Janaba) da Ammar spurte han om det?” Abdullah sa: ”Umar godtok ikke dette.” Abu Musa sa: ”Glem hva Ammar sa, men hva sier du om verset i Koranen?” Abdullah visste ikke hva han skulle si, men han rettfærdiggjorde sin mening ved å si: ”Hvis vi lar dem gjøre det, vil de ty til ren sand hver gang vannet er kaldt.” Jeg sa til Shaqiq: ”Det ser ut at Abdullah ikke liker dette!” Han svarte: ”Ja!” (33)

(33) Sahih, Bukhari, del 1, side 54

3. Følgesvennenes vitnesbyrd mot seg selv

Anas ibn Malik sa at Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) sa til alAnsar: ”Dere vil observere etter meg en stor egoisme, men vær tålmodige inntil dere møter Allah og Hans sendebud ved bassengen.” Anas sa: ”Vi var ikke tålmodige.” (34)

(34) Sahih, Bukhari, del 2, side 135

Al-Ala ibn al-Musayyab hørte hans far si: ”Jeg møtte al-Bara ibn Azib – måtte Allah heder dem begge – og sa til han: ”Velsignet være du! Du fulgte Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) og ga han troskapsed under treet.” Han sa: ”Min sønn, du vet ikke hva vi gjorde etter han!” (35)

(35) Sahih, Bukhari, del 3, side 32

Denne tidligere følgesvennen, som var en av de som ga troskaps ed til Profeten under treet, og som mottok velsignelsen av Allah, selv om Allah visste hva som var i hans hjerte, vitner mot seg selv og hans følgesvenner at de ikke holdt seg til sedvanen. Dette vitnesbyrdet er en bekreftelse på det Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) snakket om og forkynte om

angående hans følgesvenner som ikke ville holde seg til hans sedvane, men vil vende seg om.

Hvordan kan en fornuftig person etter alle disse bevisene tro på rettskaffenheten til alle følgesvennene, som sunniene gjør?

Den som tror på rettskaffenheten til alle følgesvennene er absolutt mot logikk og forskningsmetoden. Hvis en forsker skal tro på det, vil det ikke lenger være noe godt kriterium for han å bruke i hans forsøk på å finne sannheten!

4. Vitnesbyrde til Shaykan (Abu Bakr og Umar) mot seg selv

I et kapittel med tittelen ”Fortrinneligheten til Umar ibn al-Khattab,” skrev al-Bukhari i sin bok: ”Da Umar ble knivstukket følte han en stor smerte og Ibn Abbas ønsket å behage han, så han sa til ham: ”Lederen til de troende, du fulgte Allahs sendebud og du var en god følgesvenn av han, og da han forlot deg, var han veldig glad i deg. Så fulgte du Abu Bakr og du var en god følgesvenn av han, og da han forlot deg, var han veldig glad i deg. Så fulgte du deres følgesvenner og du var en god følgesvenn av dem, og hvis du forlater dem, vil de alltid bli minnet om deg.” Han sa: ”Når det gjelder følgeskapet med Allahs sendebud og hans tilfredshet med meg, er det en gave som Allah – Den Opphøyde – har bevilget meg. Når det gjelder følgeskapet med Abu Bakr og hans tilfredshet med meg er det en gave som Allah – Ære være Han - har bevilget meg. Men grunnen til at du ser meg i plage er deg og dine følgesvenner. Jeg sverger ved Allah, hvis jeg hadde hele gullet på jorden vil jeg bruke det for å løskjøpe meg selv fra Allahs straff – Ære og majestet tilhører Han – før jeg ser Han.” (36)

(36) Sahih, Bukhari, del 2, side 201

Han har også blitt sitert for å ha sagt følgende: ”Jeg ønsker at jeg var min families får. De mettet meg til jeg ble tilfredsstilt, og da de fikk besøk fra venner, drepte de meg og stekte kroppsdelene mine, og gjorde meg qadid (kjøtt delt i striper og tørket), så spiste meg opp og tilslutt kastet meg ut igjennom deres avføring... Jeg ønsker at jeg hadde vært alt det istedenfor for å være et menneske.” (37)

(37) Minhaj as Sunnah, skrevet av ibn Taymiyya, del 3, side 131
Hilyat al-Awliya, skrevet av ibn Abi Nuaym, del 1, side 52

Abu Bakr har tydelig sagt en lignende ting som det ovennevnte. Han så på en fugl på et tre og sa: ”Velsignet være deg, din fugl! Du spiser fruktene, du står på trærne og du er ikke ansvarlig for noen og ingen kan straffe deg. Jeg ønsker at

jeg var et tre på veien, og at en kamel kom til meg og spiste meg opp, så kastet meg igjennom hans avføring... Jeg ønsker at jeg hadde vært alt det istedenfor å være et menneske.” (38)

(38) Tarikh, Tabari, side 41

Al-Riyadh al-Nadira, del 1, side 134

Kanz al-Ummal, side 361

Minhaj as sunnah, skrevet av ibn Taymiyya, del 3, side 120

Han sa også: ”Jeg ønsker at min mor aldri hadde født meg... Jeg ønsker at jeg var et strå i mudderet.” (39). Dette er noen tekster som jeg bare har til hensikt å bruke som eksempler og det er ingen spesiell grunn for at jeg nevner dem.

(39) Tarikh, Tabari, side 41

Al-Riyadh al-nadira, Tabari, del 1, side 134

Kanz al-ummal, side 361

Minhaj as Sunnah, skrevet av ibn Taymiyya, del 3, side 120

Og dette er boken til Allah som gir de gode nyhetene til Allahs dyrkere som tror på Han: ”Sannelig, Allahs venner, over dem skal ingen frykt hvile, ei heller sorg. De som tror og viser gudsfrykt, de får et godt budskap i jordelivet og det hinsidige. For Allahs ord finnes ingen forandring. Dette er den store seier.” Koranen: 10:62-64.

Allah sier også: ”Men til dem som sier: ”Vår herre er Allah,” og så holder rett kurs, stiger englene ned: ”Frykt ikke, og vær ikke bedrøvet! Fryd dere ved paradiset, som er lovet dere! Vi tar oss av dere i denne verden og den hinsidige. Der vil dere få alt deres hjerter begjærer, og alt dere ber om, som gjestfrihet fra en som er tilgivende, nåderik.” Koranen: 41:30-32.

Hvordan kan de to Shaykene, Abu Bakr og Umar, ønske at de ikke skulle være fra den menneskelige rase, som Allah hedret og satt over hele Hans skapelse? Til og med en enkel troende, som holder seg til den rette veien i løpet av hans levetid, mottar englene for å fortelle ham om hans plass i paradiset, og at han ikke skal frykte Allahs straff, og ikke være deprimert over å forlate hans eiendom i dette livet, og at han mottar de gode nyhetene, mens han er i dette livet før han kommer til det hinsidige livet. Så hvordan kan de store følgesvennene, som var den beste av skapelsen etter Allahs sendebud (som vi har blitt lært), ønske at de var avføring, eller et hår eller et strå? Hvis englene har gitt dem den gode nyheten om at de skal til paradiset, hvorfor ønsket de da å ha alt gullet på jorden for å løskjøre seg selv fra Allahs straff når de møter Han?

Allah – Den Opphøyde – sa: ”Om en urettferdig sjel eide alt på jorden, ville han prøve å løskjøre seg med det. De skjuler i seg angeren når de ser straffen. Og det vil bli dømt blant dem med rettferd. De vil ikke lide urett.” Koranen: 10:54.

”Om de urettferdige eide alt som på jorden er, og like meget til, så ville de tilby det som løsepenger fra straffens onde på oppstandelsens dag! De vil få se fra Allah det de aldri regnet med! De vil få se det onde de har pådratt seg, og det de drev ap med ringer dem inn.” Koranen: 39:47-48.

Jeg ønsker hjertelig at disse koraniske versene ikke inkluderer følgesvenner lik Abu Bakr al-Siddik og Umar al-Faruk... Men jeg stopper ofte når jeg leser disse tekstene så jeg kan se på noen interesserende aspekter av deres forhold til Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie), og hvordan dette forholdet gikk igjennom mange forvirringer. De adlød ikke hans befalinger og nektet å gjøre etter hans ønske, til og med i de siste øyeblikkene av hans velsignede og hederlige liv, noe som gjorde han så sint at han beordret dem alle å forlate hans hus og å forlate han. Jeg minnes også rekken av hendelser som fant sted etter døden til Allahs sendebud og skaden som forpinte hans datter al-Zahra. Allahs sendebud sa: ”Fatima er en del av meg. Den som gjør henne sint gjør meg sint.” (40)

(40) Sahih, Bukhari, del 2, side 206

Fatima sa til Abu Bakr og Umar: Jeg ber dere i Allahs navn – Den Opphøyde – om å svare meg: har dere ikke hørt Allahs sendebud si: ”Tilfredsheten til Fatima er min tilfredshet og vreden til Fatima er min vrede. Den som elsker min datter Fatima, elsker meg, og den som tilfredsstiller Fatima, tilfredsstiller meg, og den som gjør Fatima sint gjør meg sint?” De sa: ”Ja, vi hørte det fra Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie).” Så sa hun: ”Derfor vitner jeg foran Allah og englene at dere har gjort meg sint og ikke tilfredstilt meg, og hvis jeg møter Profeten vil jeg klage på dere hos ham.” (41)

(41) Al-Imamah Was Siyasah, skrevet av ibn Qutaybah, del 1, side 20
Muhammed Bakir as Sadr, Fadak i historien, side 92

La oss la til side den tragiske historien for en stund. Ibn Qutaybah, som er ansett for å være en av de største sunni lærde og var en ekspert i mange områder og skrev mange bøker om Koranens tolkning, Hadith språksvitenskapsmenn, grammatikk og historie har kanskje konvertert til SjiaIslam, som noen jeg kjenner engang hevdet da jeg viste han Ibn Qutaybahs bok ”Historien til kalifene”.

Dette er en type av propaganda som noen av vår lærde bruker når de er tomme for argumenter. Lignende sies det om al-Tabari, al-Nisai, som skrev en bok om Imam Alis forskjellige aspekter og Taha Husayn, en moderne lærde som skrev "Al-Fitnah al-kubra" og andre ting!

Men alle disse var ikke sjia i virkeligheten og da de snakket om sjia, sa de de aller verste tingene om dem, og de forsvarte rettskaffenheten til følgesvennene med all deres styrke og makt. Men dessverre når en person nevner fortrinneligheten til Ali ibn Abi Talib og innrømmer syndene som ble begått av de kjente følgesvennene, sier vi at han har blitt en sjia. Og hvis dere sier foran dem, når du nevner Profeten: "Måtte Allah velsigne han og hans familie," eller sier: "Ali, måtte Allahs fred være over han," så er du en sjia. På grunnlaget av denne antagelsen, en dag, i løpet av en debatt, spurte jeg en av våre lærde: "Hva synes du om al-Bukhari?" Han sa: "Han er en av de ledende autoritetene i Hadith feltet og vi anser hans bok for å være den mest troverdige boken etter Allahs bok, noe alle våre lærde er enige med meg i." Jeg sa til han: "Han er en sjia!" Han lo og sa: "Gud forby at Imam al-Bukhari var en sjia." Jeg sa: "Sa ikke du at enhver som sier Ali, måtte Allahs fred være over han, er en sjia?" Han svarte: "Ja!" Så viste jeg han og de som var med han al-Bukharis bok, og i mange steder hvor Alis navn dukket opp, satt han: "Måtte Allahs fred være over han," på lignende måte gjorde han da han nevnte Fatimah og al-Husayn. Mannen (den lærd) visste ikke hva han skulle si! (42)

(42) Sahih, Bukhari, del 1, side 127, 130, del 2, side 126, 205

La oss se på hendelsen nevnt av ibn Qutaybah hvor Fatima tydeligvis var sint på Abu Bakr og Umar. Hvis jeg tviler på troverdigheten til denne historien, så kan jeg ikke tvile på troverdigheten til al-Bukharis bok, som vi anser for å være den mest korrekte boken etter Allahs bok. Fordi vi har godtatt at den er korrekt, har sjia rett til å bruke den i deres protest mot oss og tvinge oss til å holde vår godtagelse, noe som er rimelig for fornuftige mennesker. I hans bok skriver al-Bukhari i et kapittel med tittelen "fortrinneligheten til slektningene av Allahs sendebud" følgende: "Allahs sendebud sa: "Fatima er en del av meg, og den som gjør henne sint, gjør meg sint!" I et kapittel om "Khaybar erobringen" skrev han: Ifølge Aisha sendte Fatima – måtte Allahs fred være over henne – datteren av Profeten en sendemann til Abu Bakr for å spørre han om hennes lodd i arven til Allahs sendebud, men han nektet å gi Fatima noen ting. Fatima ble så sint på Abu Bakr til den grad at hun forlot han og aldri snakket til han helt til hun døde." (43)

(43) Sahih, Bukhari, del 3, side 39

Det endelige resultatet er at: al-Bukhari nevnte det kort og ibn Qutaybah snakket om det detaljert, og det er: Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) er sint når Fatima er sint, og han er fornøyd når Fatima er fornøyd, og at hun døde, mens hun fremdeles var sint på Abu Bakr og Umar.

Hvis al-Bukhari sa: Hun døde, mens hun fremdeles var sint på Abu Bakr, og snakket ikke med han til hun døde, så er det endelige resultatet helt klart. Hvis Fatima er ”mesterinnen til alle kvinner,” som al-Bukhari bekreftet i kapittelet al-Istidhan, og hvis Fatima er bare kvinnen i denne nasjonen som Allah holdte ren og rensset, så kan ikke hennes sinne være annet enn rettferdighet, fordi Allah og Hans sendebud blir sinte når hun er sint. På grunn av dette, sa Abu Bakr: ”Måtte Allah – Den Opphøyde – bevare oss fra Hans vrede og Fatimas vrede.” Så gråt han veldig bittert da hun sa: ”Jeg sverger ved Allah! Jeg vil forbanne deg i hver bønn jeg forretter.” Han kom ut gråtende og sa: ”Jeg trenger ikke din troskaps ed og frikjenner meg selv fra mine forpliktelser.” (44)

(44) Tarikh al-Khulafa, skrevet av ibn Qutaybah, del 1, side 20

Mange av vår historikere og lærde innrømmer at Fatimah – måtte Allahs fred være over henne – sto mot Abu Bakr i mange saker som donasjoner, arvene og loddene til slektninger, men hennes motstand var tilbakevist og hun døde sint på han. Våre lærde går forbi disse hendelsene uten å ha viljen til å snakke om dem i noen detaljer, så de kan som vanligvis bevare hederligheten til Abu Bakr. En av de rare tingene som jeg har lest om dette emnet, er hva en av forfatterne sier etter at han hadde nevnt hendelsen i noen detaljer: Gud forby at Fatima skulle påsto at hun har krav på noe som ikke tilhører henne og Gud forby at Abu Bakr nektet henne hennes rett.

Forfatteren tenkte at igjennom hans svake begrunnelse, ville han være i stand til å løse problemet og overbevise forskerne. Han kommer med et lignende utsagn som dette: Gud forby at Den Hellige Koranen skal si noe annet enn sannheten og Gud forby at Israels barn skal ha dyrket kalven. Vi har blitt forpestet med lærde som ikke kan begripe ting de sier og tror på ting og dens motsetninger samtidig. Poenget er at Fatima påsto og Abu Bakr tilbakeviste hennes påstand, så enten var hun en løgner – Gud forby – eller Abu Bakr behandlet henne på en urettferdig måte. Det kan ikke være en tredje løsning for denne saken, som noen av våre lærde ville ha ønsket.

Logisk begrunnelse og beviser fra Sunnah hindrer mesterinnen til all verdens kvinner å bli beskyldt for løgn, på grunn av bekræftelsen til hennes far: ”Fatima er en del av meg, og den som skader henne, skader meg.” Den som lyver fortjener ikke en slik uttalelse (en hederlig uttalelse) sagt av Allahs sendebud

(måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) til ære for ham. Derfor er utsagnet i seg selv et bevis om hennes feilfrihet. Renselsverset fra den Hellige Koranen er et annet bevis på hennes feilfrihet, og det var åpenbart til ære for henne og til ære for hennes ektemann og hennes to sønner, som Aisha bekrefter (45). Siden det er ingenting forlatt for fornuftige mennesker annet enn å akseptere at hun ble behandlet på urettferdig vis, og at hun ble tilbakevist av noen som ønsket å la henne brenne, med mindre resten av folket i hennes hus kom ut og ga troskapsed til han. (46)

(45) Sahih, Muslim, del 7, side 121, 130

(46) Tarikh al-Khulafa, del 1, side 20

På grunn av alt det, nektet hun – måtte Allahs fred være over henne – adgangen til Abu Bakr og Umar da de ba henne om tillatelse. Til og med da Ali tillott dem å komme inn, vendte hun sitt ansikt mot veggen og nektet å se på dem (47). I tillegg, før hun døde, ba hun om å bli begravd hemmelig, og i natten, så ingen av dem kunne være tilstede ved hennes begravelse (48), og til denne dagen idag er graven til Profetens datter ukjent.

(47) Tarikh al-Khulafa, del 1, side 20

(48) Sahih, Bukhari, del 3, side 39

Jeg ønsker å spørre våre lærde om hvorfor de er fremdeles stille om disse tingene, og vil ikke se på dem, eller nevne dem? De gir oss inntrykket av at følgesvennene er lik engler, feilfrie og syndefrie, og når vi spør dem hvorfor kalifen til muslimene Uthman ble myrdet, sier de: ”Det var egyptere – og de var ikke troende – som kom og drepte han,” så ender hele emnet opp med to ord.

Da jeg hadde anledningen til å forske historien, fant jeg at hovedfigurene bak drapet av Uthman var følgesvennene, og det var Aisha som ledet dem, oppfordret dem for å drepe han og sa: ”Drep Nathal (det gamle fjolset, et annet navn for Uthman), for han er en vantro.” (49)

(49) Tarikh, skrevet av Tabari, del 4, side 407

Tarikh, skrevet av ibn Athir, del 3, side 206

Lisan al-Arab, del 14, side 193

Taj al-Arus, del 8, side 141

Al-Iqd al-Farid, del 4, side 290

Vi vet også at Talhah, al-Zubayr, Muhammed ibn Abi Bakr og andre kjente følgesvenner beleiret ham i hans hus og hindret ham fra å ha en drink av vann, så de kunne tvinge han til å si opp sin stilling. I tillegg informerer historikerne

oss at de ikke tilott hans lik å bli begravd i en muslimsk kirkegård, og at han var tilslutt begravd i "Hashsh Kawkab" uten vasking av hans lik og uten likklær.

Allah, priset være deg, hvordan kan de si at han ble drept undertrykt, og at de som drepte han ikke var muslimer. Dette er en annen sak lignende som Fatima og Abu Bakr saken: Uthman var enten urettferdig behandlet. Derfor må vi dømme disse følgesvennene som drepte han eller de som deltok i hans drap for å være kriminelle mordere, fordi de på ulovlig vis drepte kalifen til muslimene, og kastet steiner på hans begravelse, og fornærmet han da han var levende og død, eller at følgesvennene drepte han, fordi han begikk noen gjerninger som ikke var forenlige med Islam, som historiske kilder forteller oss.

Det er ingen tredje mening, med mindre vi tilbakeviser de historiske faktaene og aksepterer et forvrengt bilde som sier at egypterne, som var vantro, drepte Uthman. I begge tilfellene er det en absolutt forkastelse av felles troen om at alle følgesvennene var rettferdige og rimelige, uten noen unntak, for verken Uthman eller hans drapsmenn var urettferdige, men alle var følgesvenner, og vårt forslag (om at alle var følgesvenner og rettferdige) blir ugyldig. Derfor har vi bare igjen forslaget til tilhengerne av Ahlulbayt, og at det er noen av følgesvenner som var rettferdige, mens noen andre var på ville stier.

Vi har også til hensikt å spørre, hvordan kunne Aisha tillatte seg selv å erklære krig mot kalifen til muslimene, Ali ibn Abi Talib, som var mesteren til alle muslimene? Som vanligvis, vår lærde, med enkel tone, svarer oss at hun ikke likte Imam Ali, fordi han rådet Allahs sendebud om å skille seg fra henne i hendelsen av al-Ifk. Etter alt å dømme forsøker disse menneskene å overbevise oss at denne hendelsen – hvis det var riktig – nemlig Alis råd til Profeten om å skille seg fra Aisha - var nok for henne til å ikke adlyde befalingene til hennes Gud og hennes ektemann, Allahs sendebud. Hun ridde en kamel som Allahs sendebud forbød henne fra å ri og advarte henne om bjeffingene til Al-Hawab hundene (50). Hun reiste langt bort fra al-Medina til Mekka, så til Basra. Hun tillott seg selv å drepe uskyldige mennesker og førte en krig mot lederen til de troende, selv om følgesvennene hadde valgt han, og hun forårsaket døden til tusenvis av muslimer, ifølge historikere (51). Hun gjorde alt det, fordi hun ikke likte Ali som rådet Profeten om å skille seg fra henne. Allikevel skilte profeten seg ikke fra henne så hvorfor alt dette hatet rettet mot Imam Ali? Historien har nevnt noen aggressive synspunkter om Imam Ali som ikke kan bli bortforklart og dette er noen av dem. Da hun var på hennes vei tilbake fra Mekka ble Aisha informert at Uthman ble drept, så hun var glad, men da hun fikk vite at mennesker har valgt Ali ble hun veldig sint og sa: "Jeg ønsker at himmelen hadde falt sammen før Ibn Abi Talib lyktes i å ta over kalifatet." Så sa hun: "Ta meg tilbake." Så begynte hun å egge opp til borger krig mot Ali, hvis navn hun aldri likte å nevne, som mange historikere har bekreftet.

(50) al-Imamah wa Siyasah

(51) Al Tabari, skrevet av ibn al-Athir og andre historikere som skrev om hendelsene i året 36 etter hedsjra.

Hadde ikke Aisha hørt Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) si: ”Å elske Ali er tro og å hate han er hykleri?” (52). Til den grad at noen av følgesvennene pleide å si: ”Vi gjenkjente hyklerne igjennom deres hat mot Ali.” Hadde Aisha ikke hørt utsagnet til Profeten: ”Den som aksepterer meg som sin mester, må akseptere Ali som sin mester?” Uten tvil hørte hun om alt det, men hun likte ikke det, og hun nevnte ikke hans navn, og da hun fikk vite om hans død, bøyde hun seg for Allah og takket Ham. (53)

(52) Sahih, Muslim, del 1, side 48

(53) Al Tabari, skrevet av ibn al-Athir, som skrev om hendelsene i året 40. Hedsjra

La oss gå videre, for jeg vil ikke diskutere om livet til Umm al-Mumineen Aishah, men jeg har forsøkt å vise hvordan mange av følgesvennene overtrødet Islams prinsipper og adlød ikke befalingene til Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie), og det er tilstrekkelig å nevne følgende hendelse som skjedde med Aisha i løpet av borgerkrigene, som alle historikere er enige om. Det har blitt sagt at da Aishah passert forbi al-Hawab vannet og hørte hundene bjeffe, ble hun minnet om advarselen til sin ektemann, Allahs sendebud, og hvordan han hindret henne fra å egge opp til al-Jamal-krigen. Hun gråt og sa: ”Ta meg tilbake, ta meg tilbake!” Men Talha og al-Zubayr brakt femti menn og bestikket dem, for å vitne at dette vannet ikke var al-Hawab vannet. Senere fortsettet hun sin reise inntil hun kom til Basra. Mange historikere tror at disse femti mennene var de første som ga falskt vitnesbyrd i den Islamske historien. (54)

(54) al-Tabari, skrevet av ibn al-Athir og andre historikere som skrev om hendelsene i året 40 etter hedsjra

Muslimere! Dere som har opplyste fornuft... hjelp oss i å løse dette problemet. Var disse ærlige følgesvenner, som vi har alltid blitt lært om å tro på deres rettskaffenhet, og at de var det beste folket etter Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie)? Hvordan kan de gi en falsk vitnesbyrd da Allahs sendebud ansett det for å være en av de største syndene, hvis straff er helvete?

Det samme spørsmålet dukker opp igjen. Hvem hadde rett og hvem var på ville veier? Enten Ali og hans tilhengere var på ville stier, eller Aisha og hennes

tilhengere og Talha og al-Zubayr og deres tilhengere var på ville stier. Det er ingen tredje mulighet. Men jeg har ingen tvil om at en rettferdig forsker vil ta Alis side og tilbakevise Aisha og hennes tilhengere som egget opp til borgerkrig som ødelagte nasjonen og forlot merkene til dens ødeleggelse til den dag i dag.

For mer klarhet og for min egen tilfredshet vil jeg nevne her hva al-Bukhari sa i hans bok om borgerkrigene. Da Talha, al-Zubayr og Aisha reiste til Basrah, sendte Ali Ammar ibn Yasir og al-Hasan ibn Ali til al-Kufah. Ved deres ankomst, gikk de til moskeen og talte til menigheten, og vi hørte Ammar si: ”Aisha har dratt til Basrah... og jeg sverger ved Allah hun er hustruen til vår profet i dette livet og heretter, men Allah, Den Opphøyde, tester dere for å vite om dere adlyder Han eller henne.” (55)

(55) Sahih Bukhari, del 4, side 161

Al-Bukhari skrev også i sin bok et kapittel om hva som skjedde i huset til profetens hustruer: Engang ga Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) en tale og han pekte på huset hvor Aisha bodde, så sa han: ”Der er problemet... der er problemet... der er problemet... derfra kommer djevelens horn ut!” (56)

(56) Sahih, Bukhari, del 2, side 128

Al-Bukhari skrev mange rare ting i sin bok om Aisha og hennes dårlige oppførsel mot Profeten til den grad at hennes far måtte slå henne til hun blødde. Han skrev også om hennes protest mot Profeten til den grad at Allah truet henne med skillsmisse... og det er mange andre historier, men vi begrenser oss i vårt område.

Etter alt det spør jeg hvordan fortjente Aisha all denne respekten fra sunniene, er det fordi hun var Profetens hustru? Men han hadde så mange hustruer, og noen av dem var bedre enn Aisha, som Profeten har sagt (57). Eller kanskje fordi hun var Abu Bakrs datter? Eller kanskje fordi hun spilte en viktig rolle i benektelsen av profetens testament om at Ali skal være hans etterfølger? Og da hun ble spurt om hva Profeten anbefalte Ali, sa hun: ”Hvem sier det? Jeg var med Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) og han støttet hodet sitt på mitt bryst, så ba han meg om å bringe vaskebollen, mens jeg var borte døde han, så jeg vet ikke hvordan han kan ha anbefalt Ali noe?” (58). Eller er det fordi hun kjempet en hel krig mot han og hans sønner etter han. Hun angrep til og med begravellesprosesjonen til al-Hassan – mesteren til paradisetts ungdommer – og hindret at han ble begravd ved siden av hans bestefar, Allahs sendebud, og sa: ”Jeg tillatter ingen som jeg ikke liker å gå inn i mitt hus.”

(57) Sahih al-Tirmidhi

al-Istiab, skrevet av Abd al-Barr, biografien til Safiyya

(58) Sahih, Bukhari, del 3, side 68

Hun glemte, eller kanskje ignorerte utsagnet til Allahs sendebud om han og hans bror: ”Allah elsker de som elsker dem og Allah hater de som hater dem.” Eller hans utsagn: ”Jeg er i strid med de som er i strid med dem, og jeg er i fred med de som er i fred med dem.” Og det er mange andre utsagn til ære for dem. Det er ikke overraskende, for han elsket dem hjertevarmt!

Hun hørte mange mer utsagn til ære for Ali, men tiltross for profetens advarsel, bestemte hun seg på å kjempe mot han og egge opp mennesker mot han og benekte hans fortrinnelighet. På grunn av det, elsket Umayyadene henne og satte henne i en høy posisjon og fylte bøkene med hennes fortrinnelighet og gjorde henne til en stor autoritet i den Islamske nasjonen, fordi hun har kunnskapen om halve religionen.

Kanskje de tildelt den andre halvdelen av religionen til Abu Hurayrah, som fortalte dem hva de ønsket å høre, så de hedret han på forskjellige måter. De gjorde han til en guvernør i Medina, de ga han al-Aqiq palasset og ga han tittelen Rawiat al-Islam – Formidleren av Islam. Han gjorde det lett for Umayyadene å skape en komplett ny religion som tilfredstilte dem og støttet deres interesser og makt fra den Hellige Koranen og beretningene til Profeten. Men en slik religion manglet seriøsitet og ble full av kontraster og myter, siden flesteparten av tingene ble brent og erstattet med løgner. De tvang folket til å tro på disse løgnene så religionen til Allah ble en spøk og ingen fryktet Allah så mye som de fryktet Muwayia. Når vi spør noen av våre lærde om Muwayias krig mot Ali, som hadde blitt anerkjent av Muhajireen og al-Ansar som en kalif, en krig som førte til splittelsen av Islam til sunniIslam og sjiaIslam og forlot et stort sår til denne dagen, vil de svare: ”Ali og Muwayiah var begge gode følgesvenner, og begge tolket Islam på sin egen måte. Men Ali hadde rett. Derfor fortjener han to belønninger, men Muwayia hadde ikke rett. Derfor fortjener han bare en belønning. Vi har ikke rett til å dømme dem eller være mot dem, for Allah – Den Opphøyde- sa: ”Dette er et folk som er gått bort, de får etter sin fortjeneste, og dere får etter deres fortjeneste. For dere vil det ikke bli spørsmål om de henfarnes gjerninger.” Koranen: 2:134.

Dessverre får vi et slikt svakt svar som ingen sunn fornuft, religion eller lov kan akseptere. Allah, jeg tar avstand i ditt Navn fra uvirksom tale og avvikende lyst. Jeg bønnfaller deg om å beskytte meg fra djevelens berøring.

Hvordan kan en sunn fornuft akseptere at Muwayyah hadde arbeidet alvorlig for å tolke Islam og gi han belønning for hans krig mot lederen til alle muslimene, og for hans drap av tusener uskyldige troende, i tillegg til alle de kriminelle handlingene han har begått? Han var kjent blant historikere for å ha drept hans motstandere igjennom å mate dem forgiftet honning, og han pleide å si: ”Allah har soldater skapt av honning.”

Hvordan kunne mennesker dømme han som en mann som arbeidet alvorlig for å fremme Islam og gi han en belønning for det, hvis han var lederen til en vrang gruppe? Det er en kjent hadith sagt av Profeten, og flesteparten av lærde er enige om dens troverdighet: ”Ve over Ammar... Han vil bli drept av den gjenstridige gruppen.” Og han ble drept av Muwayia og hans tilhengere.

Hvordan kan de dømme han for å ha fremmet Islam hvis han drepte Hijr ibn Adi og hans følgesvenner og begravde dem i Marj Adhara i syrisk ørken, fordi de nektet å forbanne Ali ibn Abi Talib?

Hvordan kan de dømme han som en rettferdig følgesvenn hvis han drepte al-Hassan, lederen til all paradises ungdommer, ved å forgifte han?

Hvordan kan de dømme han for å være rettferdig etter at han hadde tvunget den islamske nasjonen til å godta han som en kalif og å akseptere hans korruperte sønn Yazid som hans etterfølger, og forandret Shurah (råd) systemet til arvelig system? (59)

(59) Les *Khilafat o Mulukiyat*, skrevet av Syed Abul Ala Maududi

Hvordan kan de dømme han som en mann som arbeidet alvorlig for å fremme Islam og belønne han etter at han tvang menneskene til å forbanne Ali og Ahlulbayt, familien til den utvalgte Profeten, og drepe følgesvennene som nektet å rette seg etter hans ordre, og gjorde Alis forbannelse til en Islamsk skikk? Ingen styrke tilhører andre enn Allah, den Opphøyde, Den Veldige.

Spørsmålet dukker opp igjen og igjen. Hvilken gruppe hadde rett og hvilken gruppe var på ville stier? Enten Ali og hans tilhengere var på ville stier, eller Muwayia og hans tilhengere var på ville stier, og Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) forklarte alle ting.

I begge tilfellene holder ikke påstanden om rettskaffenheten til alle følgesvennene og er uforenlig med logikken. Det er mange eksempler for alle disse emnene, og hvis jeg ønsker å studere dem i detalj og diskutere alle deres aspekter, så vil det fylle bøker. Men jeg ønsket å være kort i denne studien så jeg nevnte få eksempler, men takker Allah, for det har vært nok til å gjendrive

påstandene til mitt folk som frosset min fornuft for en stund, og hindret meg fra å se på Hadith (profetens beretninger) og historiske hendelser med et analytisk syn, ved å bruke intellekt og de lovlige mål som den Hellige Koranen og Profetens hederlige sedvane har lært oss.

Derfor må jeg gjør et opprør mot seg selv og befri meg selv fra støvet til fordommene som ødela mitt mot. Jeg skal befri meg selv fra alle lenker som jeg har blitt knyttet med for mer enn 20 år, og sier: ”Jeg ønsker at mitt folk skal vite at Allah har bevilget meg tilgivelse og gjort meg blant de hederlige. Jeg ønsker mitt folk kan oppdage verden de vet ingenting om, men allikevel bekjemper.”

Begynnelsen på forandringen

Jeg var bekymret og forvirret for tre måneder. Til og med da jeg sov. Min fornuft var overveldet av tvil og frykt om mitt syn på følgesvennene som jeg har forsket om. Jeg fant mange forbausende kontraster i deres oppførsel, fordi igjennom hele mitt liv hadde jeg mottatt en utdanning basert på respekt og ærbødighet for disse visemennene som ville skade enhver som snakket stygt om dem eller ikke respekterte dem i deres fravær, til og med etter deres død.

Jeg hadde lest engang i Hayat al-Haywan al-Kubra skrevet av al-Damiri (60): Det var en mann ridende i en karavan med hans venn, og i løpet av reisen fornærmet han Umar, og hans venn forsøkte å hindre han fra å gjøre det. Da han var i toalettet, bet en svart slange han og han døde med engang. Da de gravde hans grav, fant de en svart slange inn i den. De gravde en annen og samme ting skjedde. Hver gang de gravde en ny grav, fant de en slange i den. Så fortalte en lærd mann dem: ”Begrav han hvor dere enn vil. Hvis dere graver hele jorden, vil dere finne en svart slange. Det er fordi Allah ønsker å straffe han i dette livet før heretter for å ha fornærmet vår mester Umar.”

(60) Hayat al-Haywan al-Kubra, skrevet av al-Damiri

Derfor, mens jeg tvang meg selv igjennom denne vanskelige forskningen, følte jeg redsel og forvirring, spesielt fordi jeg har lært i Al-Zaytuna at de beste kalifene var Abu Bakr al-Siddik så Umar ibn al-Khattab al-Farook, som Allah vil bruke for å skille sannheten fra falskheten. Etter det kommer Uthman ibn Affan Dhul-Norrayn, som englene til den Nådige føler seg flau overfor, og etter han kommer Ali ibn Abi Talib, porten til byens kunnskap. Etter disse fire kommer resten av de seks ti som er lovet paradiset, og de er Talha, al-Zubayr, Saad, Saeed, Abdul-Rahman og Abu Ubaydah. Etter dem kommer alle følgesvennene og vi er blitt beordret av den Hellige Koranen: ”Å Ikke gjøre

forskjell mellom hans sendebud.” Dette brukes som en unnskyldning for troen på at vi ikke skal gjøre forskjell i vår respekt for alle følgesvennene.

På grunn av dette fryktet jeg for meg selv og ba min Herre for tilgivelse i mange anledninger. Jeg ønsket å forlate sakene som gjorde meg tvilende om følgesvennene til Allahs sendebud og gjorde meg også tvilende om min egen religion.

I løpet av denne perioden og igjennom hele mine samtaler med få lærde mennesker, fant jeg mange motsigelser som ikke kunne bli akseptert av fornuftige mennesker og så begynte de å advare meg at hvis jeg fortsettet med min forskning om følgesvennene, vil Allah ta Hans ære fra meg og gjøre ende på meg.

Deres kontinuerlige gjenstridighet og deres benektelse av alt det jeg sa, i tillegg til min effektive fornuft og min ivrighet til å komme fram til sannheten, presset meg til å gjenoppta forskningen, fordi jeg følte et inderlig press som tvang meg til å gjøre det!

En dialog med en lærd (teolog)

Jeg sa til en av våre teologer: Hvis Muwayiah drepte uskyldige og påførte skam over de hederlige, dømmer du han for å være en tolker av Islam som tok feil og derfor får en belønning? Hvis Yazid drepte etterkommerne til sendebudet og angrep al-Medinah al-Munawwarah med sin hær, dømmer du han for å være en tolker av Islam som tok feil og derfor får en belønning? Noen av dere sier til og med: ”al-Husayn ble drept med sverdet til hans bestefar.” Hvorfor skal jeg ikke tolke Islam igjennom denne studien, som tvang meg til å tvile på intensjonene til følgesvennene og avsløre noen av dem, noe som ikke kan sammenlignes med drapene på Profetens familie begått av Muwayiah og Yazid! Hvis jeg har rett, fortjener jeg to belønninger og hvis jeg tar feil, fortjener jeg bare en belønning. Min kritikk av følgesvennene er ikke for å fornærme eller å forbanne dem, men det er en måte jeg håper jeg kan komme til sannheten igjennom. Hvem er den rettferdige gruppen og hvem er den urettferdige gruppen? Dette er min oppgave og oppgaven til enhver muslim å finne ut sannheten, og Allah – priset være Han- kjenner hva det er innenfor oss selv.” Den lærd svarte meg: ”Min sønn, Ijtihad (tolkningen av Islamsk religion) er ikke tillatt.”

Jeg spurte: ”Hvem har gjort det ulovlig?”

Han sa: ”De fire imamene.”

Jeg sa: ”Gudskjelov, siden verken Allah har forbydd det, heller ikke Hans sendebud eller de rettlejede kalifene, som vi er blitt beordret å følge, så det er ingen begrensninger for meg i tolkningen av Islam. Jeg kan tolke den slik de gjorde.”

Han sa: ”Du kan ikke tolke Islam, med mindre du har kunnskap om 17 grener, blant annet: Tafsir (tolkningen av den Hellige Koranen), lingvistik, grammatikk, Sarf (morfologi), retorikk, hadith og mange andre ting.”

Jeg grep inn ved å si: ”Min Ijtihad er ikke for å vise mennesker lovene til Koranen og Profetens sedvane, eller for å være en religiøs lærd av en ny trosbekjennelse. Nei! Alt det jeg ønsker er å vite hvem som har rett og hvem som tar feil? For eksempel å vite om Imam Ali hadde rett eller Muwayyah. Jeg trenger ikke å mestre 17 grener. Alt jeg må gjøre er å studere livet og arbeidet til enhver av dem for å vite sannheten.”

Han sa: ”Hvorfor vil du vite alt dette?” ”Dette er et folk som er gått borte, de får etter sin fortjeneste, og dere får etter deres fortjeneste. For dere vil det ikke bli spørsmål om de henfarnes gjerninger.” Koranen: 2:134.

Jeg spurte: ”Leser du Tasaloon (det arabiske ordet spørsmål) med Dammah (vokaltegnet på bokstaven ta) eller Tasaloon med Fathah (vokaltegnet på bokstaven a)?”

Han svarte: ”Tasaloon med Dammah!”

Jeg sa: ”Priset være Allah, hvis det var med Fathah er det forbudt med forskning. Men fordi den er skrevet med Dammah betyr det at Allah – priset være Han – ikke skal holde oss ansvarlige for hva de har gjort. Han – den Opphøyde – har sagt noe lignende (i Koranen): ”Enhver står i pant for det han har gjort!” Koranen: 74:38.

Han har også sagt: ”At intet tilkommer et menneske uten det han selv har strevet for.” Koranen: 53:39.

Og den Hellige Koranen formanet oss til å vite om de tidligere nasjonene og å lære en lærepenge fra deres historier. Allah har også fortalt oss om Faraouittene, Haman, Nimrod, Quaroon, og om de tidligere profetene og deres nasjoner, ikke for moro skyld, men for å vise oss hva er rett og hva er galt. Når det gjelder ditt spørsmål om hvorfor jeg ønsker å vite alt dette? Så er svaret: Det er viktig for meg å vite alt dette. For det første for å vite hvem er Allahs venn, så jeg kan være i vennskap med han og å vite hvem som er Allahs fiende, så jeg kan være i fiendskap med han, og det er hva Koranen beordret meg å gjøre.

For det andre er det viktig for meg å vite hvordan jeg skal tilbe Allah og nærme meg Han ved å adlyde hans befalinger på en måte Han – Den majestetiske – ønsker dem (befalingene) å bli adlydt, ikke slik som Malik eller Abu Hanifah eller andre tolkere av Islam ønsker dem å være.

Jeg har funnet at Malik ikke har foretrekket utsagnet: ”I Allahs navn, den barmhjertige, den nådige,” i løpet av bønnene, mens Abu Hanifah anser det som en plikt. Andre sier at bønnene ikke er gyldig uten det. Fordi bønnene er en søyle i Islam, hvis det aksepteres aksepteres de andre gjerninger, men hvis de forkastes, forkastet de andre gjerninger også. Derfor ønsker ikke jeg at mine bøtter skal bli ugyldige. Sjia sier at i løpet av wudu (å vaske seg til bønningen) må vi tørke våre føtter med hendene, mens sunniene sier at vi må vaske dem. Men når vi leser den hellige Koranen finner vi ”tørk deres hender og føtter” som er klart om tørking. Så hvordan forventer du at en fornuftig muslim skal akseptere dette og forkaste det andre uten forskning og analyse?”

Han sa: ”Du kan ta hva du liker fra hver trosbekjennelse, fordi alle er Islamske trosbekjennelser og alle kom fra Allahs sendebud.”

Jeg sa at jeg er redd at jeg kan bli en av de Allah sier om:

”Hva mener du om den som gjør sin egen oppfatning til gud, og som Allah etter kunnskap om dette lar seile sin egen sjø, og setter segl på hans ører og hans hjerte og dekker over hans øyne? Hvem skal veilede han etter Allah? Vil dere da ikke komme til ettertanke?” Koranen: 45:23.

Sir, jeg tror ikke alle fire Islamske religiøse skoler (Madhahib) er riktige, så lenge en av dem tillatter noe, mens den andre forbyr det, og det synes ikke å være logisk for en ting å være tillatt og forbudt samtidig. Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) hadde ingen motsigelser i sin dom, fordi Den hellige Koranen var Allahs åpenbaring:

”Reflekterer de ikke over Koranen? Hvis den stammet fra en annen enn Allah, så ville de nok funnet mange motsigelser i den!” Koranen: 4:82.

På grunn av uhyre og klossale forskjeller mellom de fire religiøse islamske skoler kan de ikke være fra Allah eller fra Hans sendebud, for sendebudet motsa ikke den hellige Koranen.

Da den lærd Shaykh fant mine argumenter logiske og sunne, sa han: ”Jeg råder deg, for Allahs skyld, aldri tvil på de rettlede kalifene, uansett hvor mye

tvilende du er i en sak, fordi de er de fire søylene i Islam, hvis en av dem faller sammen, faller hele bygningen.”

Jeg sa: ”Gud forby, sir, hvis disse var søylene til Islam, hva med Allahs sendebud? Hva var han?”

Han sa: ”Allahs sendebud er bygningen. Han er hele Islam.”

Jeg smilte da jeg hørte hans svar og sa: ”Jeg ber Allah om tilgivelse igjen! Sir, du sier indirekte at Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) ikke var i stand til å gjøre noe uten støtten til disse fire, mens Allah – Den Opphøyde – sier: ”Han er det som har sendt Sitt sendebud med ledelsen og sannhets religion, for å la den vinne fremfor all religion. Allah er tilstrekkelig som vitne.” Koranen: 48:28.

Han sendte Muhammed med budskapet og inkluderte ingen av de andre fire, eller andre, og Allah sa når det gjelder dette: ”Således har Vi sendt dere et sendebud fra deres midte, for å opplese Vårt ord for dere, rens dere, og lære dere skriften og visdommen, lære dere det dere ikke visste.” Koranen: 2:151.

Han sa: ”Dette er hva vi har blitt lært fra vår religiøse lærde og lærere, og vi kranget ikke med dem om det de lærte oss, som dere nye generasjoner gjør i dag. Dere tviler på alle ting, til og med religionen. Dette er et tegn på dommens dag og Allahs sendebud sa: ”Tiden vil komme som et resultat av ondskap i menneskene.”

Jeg sa: ”Sir, hvorfor all denne overdrivelsen? Gud forby! Jeg tror på Allah, som er unik og har ingen partner. Jeg tror på hans engler, bøker og sendebud. Jeg tror på vår mester Muhammed som tjener og sendebud. Jeg tror også at han er den beste av alle profetene og det siste sendebudet og jeg anser meg selv for å være en muslim. Så hvordan kan du beskyld meg for alt dette?”

Han sa: ”Jeg beskylder deg for mer enn det, fordi du tviler på våre mestere Abu Bakr og Umar. Den hellige Profeten sa: ”Hvis troen til min nasjon og troen til Abu Bakr var satt på en vekt, vil troen til Abu Bakr veie mer.” Den Hellige Profeten sa også til ære for Umar: ”Jeg ble vist min nasjon og enhver av dem hadde på seg en skjorte som kom til brystene. Jeg ble også vist Umar og han hadde dratt sin skjorte.” De spurte: ”Hvordan tolker du dette, Allahs sendebud?” Han svarte: ”Religionen!

Og du kommer i dag etter 14. århundre (Hedsjra) og tviler på rettskaffenheten til følgesvennene, spesielt Abu Bakr og Umar. Vet du ikke at Iraks folk er et splittet, et blasfemisk og et hyklersk folk?”

Hva kunne jeg si til denne mannen som påsto å ha kunnskap og utdannelse og som ble så arrogant at han forandret en vel strukturert debatt til et forstyrrende prat fylt med løgner og propaganda. Han sa det foran folket som beundret han og jeg lot merke til at deres ansikt lyset opp med opphisselse og ondskap.

Jeg skyndte meg hjem og brakte med meg to bøker al-Muwatta skrevet av Imam Malik og Sahih al-Bukhari. Jeg sa til ham: ”Sir, den som får meg til å tvile på Abu Bakr er Allahs sendebud.” Jeg åpnet al-Muwatta og leste: Han sa til martyrene av Uhud: ”Disse skal jeg vitne for.” Abu Bakr sa: ”Allahs sendebud, er vi ikke deres brødre? Er vi ikke muslimer som dem? Kjempet vi ikke som dem?”

Sendebudet svarte: ”Ja, men jeg vet ikke hva dere skal gjøre etter meg.”

Da han hørte det, gråt Abu Bakr bittert og sa: ”Vi kommer til å forandre mange ting etter din bortgang.” (61)

(61) Muwatta, skrevet av Malik, del 1, side 307
Maghazi, skrevet av al-Qawidi, side 310

Etter det åpnet jeg Sahih al-Bukhari og leste: Engang gikk Umar ibn al-Khattab til Hafsah og fant hos henne Asma bint Umays. Da han så henne, spurte han: ”Hvem er hun?” Hafsah svarte: ”Asma bint Umays.” Umar sa: ”Er hun etiopieren?” Asma svarte: ”Ja!” Han sa: ”Vi flyktet (fra Mekka til Medina) før deg, så vi har mer krav på respekt fra Allahs sendebud enn deg.” Hun ble veldig sint og sa: ”Nei, jeg sverger ved Allah, dere var med Allahs sendebud, som mettet deres hungrende folk og rådet ignorantene blant dere, mens vi var i et fremmed land, i Abyssinia, for Allah og Hans sendebud. Hver gang jeg spiste eller drakk noe, husket jeg Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) og vi ble såret og forferdet. Jeg sverger ved Allah, jeg vil nevne dette til Profeten uten å lyve, uten å legge til noe eller forandre på dette emnet.” Da Profeten kom, sa hun: ”Allahs profet, Umar sa slik og slik.” Han spurte: ”Hva sa du til han?” Hun svarte: ”Slik og slik.” Han sa: ”Han har ikke krav på respekt fra meg mer enn deg. Han og hans følgesvenner hadde bare en utvandring, mens dere, skipets folk, hadde to utvandring.” Hun sa: ”Jeg så Abu Musa og skipets folk komme til meg i grupper og spørre meg om hadithen. De ble veldig glade av det Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) hadde sagt om dem.” (62)

(62) Sahih, Bukhari, del 3, side 307

Etter å ha lest hadithene, forandret blikkene på ansiktene til den lærd Shaykh og publikumet seg. De så på hverandre og ventet på svaret til den lærd, som var så sjokkert av det han hørte at han svarte tilbake med å reise opp sine øyne bryner, som et tegn på forbauselse og sa: ”Allah, gi meg mer kunnskap!”

Jeg sa: ”Hvis Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) var den første som tvilte på Abu Bakr og vitnet ikke for han, fordi sendebudet ikke visste hva som skulle skje etter han og hvis Allahs sendebud ikke godtok Umars fortrinnelighet fremfor Asma bint Umays, men godtok hennes fremfor hans. Derfor er det min rett å tvile og ikke godta fortrinneligheten til noen fremfor andre til jeg har funnet sannheten. Disse hadithene motsier og ugyldiggjør alle de kjente hadithene til ære for Abu Bakr og Umar, fordi de er mer realistiske enn disse som omtaler deres påståtte fortrinnelighet.”

En tilstedeværende sa: ”Hvordan kan dette gå an?” Jeg svarte: ”Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) vitnet ikke for Abu Bakr og sa: ”Jeg vet ikke hva dere vil gjøre etter meg!” Dette høres veldig fornuftig ut. Historien har bevist det og den hellige Koranen og historien vitner at de forandret ting etter han. På grunn av det gråt Abu Bakr for han forandret og oppskaket Fatima al-Zahra, datteren av sendebudet, som vi forklarte før, og han forandret ting til han angret og ønsket at han ikke var et menneske. Når det gjelder hadith'en: Hvis troen til min nasjon og troen til Abu Bakr var satt på en vekt, vil troen til Abu Bakr veie mer,” er den ugyldig og uriktig. Det er ikke mulig for troen til en mann, som tilbrakte førti år av sitt liv troende på polyteisme og avgudsdyrkelse å være større og bedre enn troen til hele Muhammeds nasjon, som består av mange gudfryktige og fromme mennesker og martyrer og imamer, som tilbrakte hele sitt liv med å kjempe for Allahs religion.

Hvordan kunne Abu Bakr få plass i denne hadithen? Hvis det var riktig ville han ikke senere i sitt liv ønsket å ikke ha vært et menneske. Hvis hans tro var større enn troen til hele nasjonen av Muhammed, ville ikke Fatima datteren av Allahs sendebud og mesterinnen til all verdens kvinner ha vært sint på han og bedt Allah om å straffe han i hver bønn hun ba.”

Den lærd sa ingenting, men noen av de tilstedeværende sa: ”Jeg sverger ved Allah! Denne hadithen får oss til å være tvilende!” Teologen sa til meg: ”Er det hva du ville? Du har latt mennesker ha tvil om sin religion!” Det var nok for meg at en mann fra de tilstedeværende svarte han ved å si: ”Nei, han har rett! Vi har ikke lest en hel bok i vårt liv, vi fulgte deg blindt uten argumenter, og nå kommer det fram for oss at det al-Hajj har sagt er riktig og det er vår oppgave å

lese og å forske.” Andre mennesker ble også enige med han og det var en seier for sannheten og rettferdigheten. Det var ikke seier med tvang, men med logikk, argumenter og beviser. Allah sier: ”Si, hent deres bevis, om dere snakker på ærlig vis.” Koranen: 27:64.

Det er hva som fikk meg til å fortsette studien og åpnet døren for meg, så jeg gikk inn i den i Allahs navn, for Allah og etter fotsporet til tilhengerne av Allahs sendebud. Jeg håper at Allah, priset være Han, Den Opphøyde, bevilger meg suksess og innsikt, for Han lovet å opplyse den som søker etter sannheten og Han bryter aldri sin Løfte.

Studien fortsettet tre år, fordi jeg gjenleste bøkene fra første side til siste side.

Jeg leste al-Murajat skrevet av Imam Sharaf al-Din flere ganger, siden den åpnet nye horisonter for meg og opplyste meg og gledet meg over kjærligheten og følgeskapet til Ahlulbayt.

Jeg leste al-Ghadir skrevet av Shaykh al-Amini tre ganger, fordi boken inneholdte klare fakta. Jeg leste også Fadak i historien skrevet av al-Sayyid Muhammed Bakir al-Sadr og al-Saqifah skrevet av Shaykh Muhammed Rida al-Muzaffar, som forklarte mange uklare saker.

Jeg leste al-Nass wal Ijtihad – teksten og tolkningen – og ble mer overbevist. Så leste jeg Abu Hurayra skrevet av Sharaf al-Din og Shaykh al-Mudira skrevet av Shaykh Mahmud Abu Rayyah al-Misri. Jeg lærte at følgesvennene som forandret seg etter bortgangen til Allahs sendebud var to typer. Den første forandret lovene på grunn av deres makt og autoritet. Den andre forandret lovene ved å tilskrive Allahs sendebud falske hadither.

Jeg leste Imam al-Sadik og de fire Madhhab skrevet av Asad Haydar og lærte om forskjellen mellom begavet kunnskap og ervervet kunnskap. Jeg lærte også om forskjellene mellom Allahs visdom som Han bevilger til hvem Han vil og å misbruke kunnskap og troen igjennom en personlig tolkning av Islam som holder nasjonen langt borte fra Islams ånd.

Jeg leste mange bøker skrevet av al-Sayyid Jafar Murtada al-Amili, og al-Sayyid Murtada al-Askari, og al-Sayyid al-Khui, og al-Sayyid al-Tabatabai, og Shaykh Muhammed Amin Zain al-Din, og al-Fayroozabadi, og kommentar boken om Nahjul balagha skrevet av Ibn Abi Al-Hadid al-Mutazili og boken al-Fitna al-Kubra skrevet av Taha Husayn.

Blant historiebøkene jeg leste var historiebøkene skrevet av Al-Tabari, ibn al-Athir, al-masudi og al-Yakubi. Og jeg leste mer til jeg ble overbevist om at Sjia Imamiyya hadde rett.

Derfor, med Allahs hjelp, gikk jeg om bord på Ahlulbayts skip og sluttet meg til deres følgeskap, fordi jeg fant – takket være Allah – et annet alternativ enn følgesvennene, som jeg har greid å bekrefte for meg selv omvendelsen til og bare noen få av dem holdt seg til den sanne religionen.

Jeg byttet dem med imamene til Ahlulbayt, profetens familie, som Allah gjorde rene og rensset og gjorde det vår oppgave å slutte oss til deres følgeskap.

Sjia er hater ikke følgesvennene, som noen av våre religiøse lærde påstår, fordi er persere og Maguser hvis makt og ære var ødelagt av Umar i al-Qadisiyyah krigen!

Mitt svar til ignorantene er følgende: trosbekjennelsen til Profetens familie er ikke innskrenket i perserne, for det er sjia i Irak, Hijaz, Syria, Libanon og alle er arabere. I tillegg til dette er det sjia i Pakistan, India, Afrika, Amerika og alle av dem er verken arabere eller persere.

Hvis vi bare snakker om sjia i Iran, blir saken klarere, fordi jeg fant at persernes tro er på lederskapet til de tolv imamene, som alle var arabere av Quraysh av Bani Hashim, profetens familie (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie). Hvis perserne var fordomsfulle og hatet araberne, som noen mennesker påstår, ville de ha valgt Salman al-Farsi som sin imam, for han var en stor følgesvenn og respektert av både sjia og sunni. På den andre siden fant jeg at flesteparten av ledende sunni imamer var persere, slik som Abu Hanifa, al-Nisai, al-Tirmidhi, al-Bukhari, Muslim, ibn Maja, Al-Ghazali, Ibn Sina, al-Farabi og mange andre. Hvis sjia var alle persere som forkastet Umar ibn al-Khattab, fordi han ødela deres makt, så hvordan kan vi forklare forkastelsen til arabere som ikke var persere? Derfor er dette en ulogisk påstand. Sjia nektet Umar på grunn av hans rolle i å utelukke lederen til de troende, Ali ibn Abi Talib, fra kalifatet etter bortgangen til Allahs sendebud og på grunn av de tragiske borgerkrigene og nedgangen til denne nasjonen. Tiden for at sannheten skal bli avslørt av hver fritenkende teolog har kommet, så man kan gjendrive denne påstanden uten tidligere fiendtlig innstilling. Det er sant at sjia, om de er arabere, persere eller andre nasjonaliteter, fulgte de koraniske tekstene og sedvanen til Allahs sendebud og hans familie, og nektet å akseptere annet alternativ tiltross for den undertrykkende politikken til Umayyadene og senere Abbasidene for syv århundrer. I løpet av denne perioden, forfulgte de sjia hvor som helst. De drepte dem, de gjorde dem hjemløse, de nektet dem deres rettigheter, de fjernet deres kulturelle og intellektuelle arv og de spredde alle

slags rykter om dem for å holde mennesker unna dem. Sporet etter denne politikken er ennå følbar til den dag i dag.

Sjia holdte ennå på sin holdning, fortsatte å være tålmodige og fryktet ingen kritikk for Allahs skyld og de betalte prisen for deres motstand til denne dagen i dag. Jeg utfordrer våre religiøse teologer til å holde debatt med deres religiøse teologer uten å komme ut overveldet av deres opplyste vei.

Ja, jeg fant alternativet og takker Allah som ledet meg til dette, fordi jeg ikke vil ha vært det uten Hans ledelse. Takket og prisset være Allah som ledet meg til denne frelste gruppen, som jeg ivrig var ute etter å holde meg til.

Jeg har ingen tvil om at å satse på Ali og Ahlulbayt er det samme som å satse på det pålitelige håndtaket – Allahs håndtak. Det er mange utsagn sagt av Allahs sendebud som alle muslimene er enige om, som vitner for dette. Den sunne fornuft er det beste beviset for enhver som er forberedt på å lytte til. Ali var den kunnskapsrikest følgesvenn og sikkert den modigste, som hele nasjonen bekrefter. Dette er en tilstrekkelig grunn for å støtte påstanden om Ali enestående rett til å ta over kalifatet.

Allah, Den Opphøyde, sa: ”Og deres profet sa til dem: ”Allah har sendt dere Saul som konge!” De sa: ”Hvordan skulle han være konge over oss når vi har større rett til autoriteten enn han, og han heller ikke har synderlig rikdom?” Han svarte: ”Allah har utvalgt han for dere, og Han har gitt han overflod av kunnskap og kroppsstyrke! Allah gir kongeverdighet til hvem Han vil. Allah er storslagen, vis.” Koranen: 2:247.

Allahs sendebud sa: ”Ali er av meg og jeg er av Ali. Han er mesteren til enhver troende etter meg.” (63)

(63) Sahih, skrevet av al-Tirmidhi, del 5, side 296

Khasais, skrevet av al-Nisai, side 87

Mustadrak, skrevet av al-Hakim, del 3, side 110

Al-Zamakhshari sa i et av sine dikt:

”Tvil og forskjeller har forøkt seg. Enhver hevder at han er på den rette veien. Men jeg har satset på: det er ingen guder annet enn Allah og min kjærlighet for Ahmad (Muhammed) og Ali. En hund vant paradiset på grunn av sin kjærlighet for grottens folk, så hvordan kan jeg bli ulykkelig i det hele tatt med kjærligheten for Profetens familie.”

Ja, jeg fant alternativet, priset være Allah, og jeg ble en tilhenger av – etter Allahs sendebud – lederen til de troende, mesteren til alle beskytterne, lederen til alle utvalgte, Allahs seirende løve Imam Ali ibn Abi Talib og de to mesterne til paradisetts ungdommer, og profetens to velluktende blomster, Imam Abu Muhammed al-Hassan al-Zaki og Imam Abu Abdullah al-Husayn, og datteren av al-Mustafa (Muhammed), moren til imamene, frøet til budskapet, hun, hvis vrede er Allahs vrede, den hederligste kvinnen, Fatimah al-Zahra.

Jeg har byttet Imam Malik med lederen til alle imamene og læreren til nasjonen, Imam Jaffar al-Sadik.

Jeg har satset på de ni feilfrie fra etterkommerne av Al-Husayn, imamene til alle muslimene og Allahs venner. Jeg har forandret følgesvennene som vendte om på deres hæler, lik Muwayia, Amr ibn al-As, al-Mughira ibn Shuba, Abu Hurayra, Ikrima, Kab al-Ahbar og andre, med de takknemlige følgesvennene som aldri brøt paktene de ga til Profeten, lik Ammar ibn Yasir, Salman al-Farisi, Abu Dharr al-Ghifari, al-Mikdad ibn al-Aswad, Khuzayma ibn Thabit – Dhu al-Shahadain – og andre, og priset være Allah for denne ledelsen.

Jeg har forandret de religiøse lederne til mitt folk, som ikke lot oss tenke og hvis majoritet fulgte herskerne og sultanene igjennom hele historien. Jeg forandret dem med de uselviske religiøse lederne til sjiamuslimene som aldri lukket muligheten for studering og tolkning av Islam, og som ikke reiste seg for å kjempe eller underkaste seg for de undertrykkende herskerne.

Ja, jeg forandret den trangsynte troen, fylt med motsigelser med en innsiktsfull og fri basert på logisk argument og begrunnelse.

Som de sier nå for tiden ”Jeg har vasket min hjerne” av skitt som hadde samlet seg over 30 år, løgnene til Ummaydene. Jeg rensket det med ideologien til de feilfrie, som Allah holdte rene og rensket. Jeg har gjort det for resten av livet.

Allah... la oss leve vårt liv med å følge etter deres fotspor og la vår nasjon følge deres skikk og vane og saml oss med dem, for Din Profet (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) sa: ”Mannen er med de han liker.”

Derfor har jeg vendt om til min opprinnelighet. For min far og onkler pleide å snakke med oss om vårt familietre og de fortalte oss ofte at vi var fra al-Sada (flertall av Sayyid: en etterkommer av Profeten Muhammed) som flyktet fra Irak under Abbasidenes press og fant tilfluktssted i Nord Afrika. De bosatte seg i Tunisia hvor deres merker er ennå igjen til den dag i dag. Det er mange mennesker lik oss i Nord Afrika som er etterkommere fra den rensede familien,

og er kalt "Sada," men de farte vill igjennom undertrykkelsen til Ummayadene og Abbasidene, og nå har de ingen av sannheten igjen annet enn menneskers respekt for dem. Priset være Allah for Hans ledelse... og priset være Allah for min innsikt og for å ha hjulpet meg til å innse sannheten.

Grunnene bak min innsikt

Grunnene bak min innsikt er mange, men jeg skal bare nevne noen få av dem her:

1. Teksten om kalifatet:

Jeg har forpliktet meg selv før jeg satt i gang med denne studering å aldri være avhengig av noen kilder, med mindre de er ansett for å være troverdige av begge partene og å overse disse kildene som er utelukkende referert til av bare en av partene.

Derfor skal jeg undersøke ideen om fortrinnet til Abu Bakr og Ali ibn Abi Talib, og om kalifatet var ifølge de hellige tekstene for Ali, som sjia påstår, og ikke ved valg og Shura (råd) som sunniene påstår.

En forsker i dette emnet, hvis han ikke bryr seg om noe annet enn sannheten, vil finne at teksten som støtter dette er veldig klar. F. eks utsagnet til Allahs sendebud: "Den som aksepterer meg som sin mester, må akseptere Ali som min mester." Han sa det ved enden av Farvel pilegrimesferden, da det ble bekreftet at Ali vil ta over kalifatet og mange mennesker gratulerte han for dette, inkludert Abu Bakr og Umar som var blant de som gratulerte, og det ble sitert at de sa til imamen: "Godt gjort, Ibn Abi Talib, i natt og dag er du blitt en mester for alle troende." (64)

(64) Musnad, skrevet av Ahmed Hanbal, del 4, side 281

Siyar al-Amin, skrevet av al-Ghazali, side 12

Tadhkirat al-Awas, skrevet av ibn Al-Jawzi, side 29

Al-Riyadh al-nazarah, skrevet av al-Tabari, del 2, side 169

Al-Bidayah wan Nihayah, del 5, side 212

Tarikh, skrevet av ibn Asakir, del 2, side 50

Tafsir, skrevet av al-Razi, del 3, side 63

Al-Hawi lil Fatawi, skrevet av al-Suytui, del 1, side 112

Denne teksten er både sjia og sunni enige om, og jeg har bare referert i denne studien til noen sunni kilder, og ikke til alle, for de er så mange.

Hvis leseren vil ha mer informasjon, kan han lese al-Ghadir skrevet av al-Amini (13 utgaver) hvor forfatteren nevner utsagnene til profeten, ifølge sunnier.

Når det gjelder det påståtte populære valget av Abu Bakr på al-Saqifah dagen og troskapseden gitt til han i moskeen er dette bare en påstand uten grunnlag. Hvordan kunne det være enighet når så mange mennesker var borte i løpet av valget? Mennesker lik: Ali, al-Abbas, flesteparten av Bani Hashim, Usama ibn Zayd, al-Zubayr, Salman al-Farisi, Abu Dharr al-Ghifari, al-Mikdad ibn al-Aswad, Ammar ibn Yasir, Hudhayfa ibn al-Yaman, Khuzayma ibn Thabit, Abu Burayd al-Aslami, al-Bura ibn Azib, Abu Kab, Sahl ibn Hanif, Saad ibn Ubada, Qays ibn Saad, Abu Ayyub al-Ansari, Jabir ibn Saad, Khalid ibn Saad og mange andre. (65)

(65) Tarikh, skrevet av al-Tabari
Ibn al-Athir
Syuti
Baghdadi

Så hvor er den kjente påståtte enigheten? Fraværet til Ali alene fra valget er nok for å kritisere møtet fordi han var den eneste kandidaten for kalifatet, utpekt av Allahs sendebud, selv om vi antar at det ikke var en direkte tekst om en slik utvelgelse.

Valget til Abu Bakr var uten råd. Det overrasket mange mennesker, spesielt når mennene gitt i oppdrag å ta seg av muslimenes affærer var opptatt med å forberede begravelsen av Allahs sendebud. Innbyggerne til Medinah ble sjokket over døden til sin profet og de påtvang folket valget (66) og truet også med å brenne huset til Fatima hvis de som ikke var med på valget ikke forlot det. Så hvordan kan vi si at dette valget ble gjennomført igjennom råd og felles enighet?

(66) Tarikh, skrevet av al-Qutaybah, del 1, side 18

Umar ibn al-Khattab bekreftet at valget var en feil – måtte Allah beskytte muslimene fra dets ondskap -, og den som gjentok det skulle bli drept, og han sa at hvis noen gjorde en lignende handling vil det være ingen valg for han eller for de som valgte han. (67)

(67) Sahih, skrevet al-Bukhari, del 4, side 127

Imam Ali sa om dette valget: ”Jeg sverger ved Allah, ibn Abi Quhafa har tatt det! Og han vet veldig godt at jeg er den lovlige utvalgte til lederskapet. Strømmen strømmer fra meg og fuglen vil aldri nå meg!” (68)

(68) Sharh, Muhammed Abduh, del 1, side 34

Saad ibn Ubada, en kjent mann fra al-Ansar, angrep Abu Bakr og Umar på al-Saqifah dagen. Han forsøkte alvorlig å holde dem unna kalifatet, men kunne ikke stå mot dem, fordi han var syk. Etter at al-Ansar sverget troskap for Abu Bakr, sa Saad: ”Jeg sverger ved Allah! Jeg skal aldri sverge troskap for deg til jeg kaster min siste pil på deg, stikker deg med mitt spyd, angriper deg med mitt sverd med all styrken i min hånd og bekjemper deg med alle medlemmene til min familie og klan. Jeg sverger ved Allah hvis alle Jinn og mennesker samlet seg for å støtte deg, vil jeg aldri velge deg til jeg møter min Gud.” Han ba aldri med dem, han satt aldri i deres fellskap, han gjorde aldri pilegrim med dem og hvis han fant en gruppe av mennesker som ønsket å bekjempe dem, støttet han dem. Hvis noen valgte han for å bekjempe dem, vil han ha kjempet mot dem. Han fortsatte å være slik til han døde i Syria i løpet av kalifattiden til Umar. (69)

Hvis det var en feil (måtte Allah beskytte muslimene fra dens ondskap) som Umar sa (og han var en av planleggerne, og visste hva som skjedde med muslimene som følge av det), og hvis kalifatet var urettferdig berøvet fra Imam Ali (som Imam Ali beskriv det da han sa at han var den lovlige utvalgte for det) og hvis valget var ugyldig på grunn av fraværet til de ledende figurene av følgesvennene, inkludert al-Abbas, onkelen til profeten, så hva er argumentet og beviset som støtter og legitimerer Abu Bakrs valg til kalifatet?

Svaret er: Det er ingen argument eller bevis som Ahlul Sunnah wa al-Jama har.

Derfor er det sjia sier om dette emnet riktig, fordi det er blitt bevist at sunniene har teksten som beviser Alis valg til kalifatet, men med vilje feiltolker det for å beholde følgesvennens heder. Derfor har den retteferdige og den rimelige personen ingen valg annet enn å akseptere den hellige teksten, spesielt hvis han kjenner omstendighetene som omgav denne saken. (70)

(70) Al-Saqifah wal Khulafah, skrevet av Abdul Fattah Abdul Maqsood
Al-Saqifah, skrevet av Muhammed Rida al-Muzaffar

2. Uenigheten mellom Fatima og Abu Bakr

Begge partene er enige om emnet. En rettferdig og fornuftig person har ingen valg annet enn å dømme Abu Bakr for å ha feilet, hvis han ikke innrømmet sin urettferdighet og dårlige behandling av mesterinnen til all verdens kvinner.

Den som ønsker å følge med på hendelsen til denne tragedien og studerer dens forskjellige aspekter vil gjenkjenne at Abu Bakr med vilje skadet al-Zahra og

benektet hennes argument så hun kunne ikke protestere mot han – støttet med tekstene fra al-Ghadir og andre – om kravet til hennes ektemann og fetter på kalifatet. Det er mange hentydninger som er blitt nevnt av historikerne som leder oss til å tro på disse hendelsene. Dette er en av dem:

Al-Zahra, måtte Allahs fred være over henne – gikk rundt møtestedet til al-Ansar, ba dem om å støtte for hennes fetter og ektemann. De sa til henne: ”Datteren av Allahs sendebud, vi har allerede valgt denne mannen og hvis din ektemann og fetter hadde kommet til oss før han, vil vi ha støttet han.” Ali – måtte Allah hedre hans åsyn – sa: ”Vil dere at jeg skal forlate Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) i sitt hus ubegravd og gå og krangle med menneskene om hans makt?” Fatimah sa: ”Abu Al-Hassan gjorde det som var forventet av han og det de har gjort vil Allah holde dem ansvarlige og skyldige for.” (71)

(71) Tarikh, skrevet av al-Qutaybah, del 1, side 19
Shahrah, skrevet av ibn al-Hadid

Hvis Abu Bakr var på feil sti, enten ufrivillig eller frivillig, vil Fatimah al-Zahra ha overbevist han, men hun var sint på han, fordi han nektet å akseptere hennes argument og forkastet hennes vitnesbyrd og vitnesbyrdet til hennes ektemann. Hun ble så sint at hun hindret han i sitt testament fra å være tilstede i hennes begravelse. Da hun døde ble hun begravd hemmelig av sin ektemann i løpet av natten. (72)

(72) Sahih, skrevet av Bukhari, del 3, side 36
Sahih, skrevet av Muslim, del 2, side 72

Når det gjelder hennes hemmelige begravelse (fred være med henne) i løpet av natten er det verdt å nevne her at i løpet av mine forsknings og studerings år, gikk jeg til al-Medinah for å sjekke noen ting, så fant jeg følgende:

For det første er graven til al-Zahra ukjent og ingen kjenner akkurat hvor den er. Noen sier den er i Profetens rom, andre sier det er i hennes hus, andre sier det er i hennes hus på veien til Profetens rom og det er mennesker som tenker at det kan hende at den er i al-Baki, i midten av gravene til Ahlulbayt.

Dette er den første tingen jeg kom til: Al-Zahra (fred være med henne) ønsket muslimene igjennom generasjonene å komme og å vite hvorfor hun ba sin ektemann om å begrave henne hemmelig i løpet av natten og det er ingen av dem som deltok i hennes begravelse, for at enhver muslim skal komme fram til slike interesserende ting når han forsker om historiske hendelser.

For det andre oppdaget jeg at gjesten som ønsker å besøke Uthman ibn Affans grav må gå en lang vei til han kommer til enden av al-Baki og der finner han den ved en mur. I motsetning til det, vil han finne begravelsesstedene til flesteparten av følgesvennene ved begynnelsen av al-Baki, nær adgangen. Malik ibn Anas, en kjent rettvitenskapsmann, som var en tilhenger av følgesvennene, er begravd nær begravelsesstedene til sendebudets hustruer. Det ble mer klart for meg hva historikerne mente da de sa at han ble begravd i Hash Kawkab, som var et jødisk landstykke, fordi muslimene nektet å begrave han i al-Baki til Allahs sendebud. Da Muwayia kom til makten kjøpte han dette landsstykket av jødene og inkludert landsstykket i al-Baki, så det vil inneholde også graven til hans fetter Uthman. Den som besøker al-Baki i dag vil se dette helt klart.

Det er forbausende å vite at Fatima al-Zahra (fred være med henne) var den første av Profetens barn som døde etter han og mest sannsynlig var det seks måneder mellom bortgangen til faren og hans datter, og tross for det, er hun ikke begravd ved siden av sin far.

Fatima al-Zahra, som jeg nevnte tidligere, fortalte i sitt testament at hun vil bli begravd hemmelig. Derfor var hun ikke begravd ved siden av sin far. Men hva med hennes sønn, al-Hassan, hvorfor ble han ikke begravd ved siden av sin bestefar? Aisha (Umm al-mumineen) hindret dette. Da al-Husayn brakte sin bror for å begrave han ved siden av sin bestefar, Allahs sendebud, ridde Aisha et muldyr og gikk rundt og sa: "Ikke begrav noen jeg ikke elsker i mitt hus." Så sto familien til Bani Ummayya og Hashim mot hverandre. De var rede til å kjempe mot hverandre, men al-Husayn fortalte henne at han bare vil ta kisten til sin bror rundt graven til deres bestefar så vil han begrave han i al-Baki. Dette var fordi Imam al-Hassan ba sin bror om at ikke noe blod skal bli utøst for hans skyld. Ibn Abbas sa få vers om denne hendelsen:

"Hun ridde en kamel (73), hun ridde et muldyr (74), hvis hun hadde levd lenger, ville hun sikkert ha ridd en elefant. Du (Aisha) har bare rett til å arve ni av åtte, men du tok alt."

(73) Han snakker om hennes riding på kamelen i løpet av kamel krigen

(74) Han snakker om hennes riding på muldyret i løpet av dagen da hun hindret begravelsen av al-Hassan ved siden av hans bestefar

Dette er et annet interessant faktum: Hvordan kan Aisha arve alt hvis Profeten hadde ni hustruer? Ibn Abbas forsøker å si til oss: Hvis profeten ikke forlot noe til arv og Abu Bakr bekreftet dette og hindret al-Zahra fra å arve noen ting fra sin far, hvordan kan da Aisha gjøre det? Er det en tekst som forteller at hustruen kan arve, men ikke datteren? Eller var det kanskje politikken som forandret alle ting, å benekte datteren alt og tillatte hustruen alt?

Det er verdt å nevne her en historie om dette emnet om arv som har blitt sitert av mange historikere:

Ibn Abi al-Hadid al-Mutazili sa i sin kommentar av Nahjul Balagha: Aisha og Hafsa kom for å se Uthman, i løpet av hans kalifattid, og spurte han om å gi dem sin andel av arven til Allahs sendebud. Uthman strakk seg selv på sofa, så satte han seg opp og sa til Aisha: ”Du og denne kvinnen som sitter ved siden av deg brakte en mann som rensket seg selv med sin urin og vitnet at Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) sa: ”Vi, profeter, etterlater ingen arv.” Hvis profeten ikke forlot arv, hvorfor spør dere om det nå, og hvis han forlot arv, hvorfor berøvet dere da Fatima hennes lovlige andel (av arven)?” Etter denne episoden forlot hun han veldig sint og sa: ”Drep Nathal (et annet navn for Uthman), for han har blitt en vantro.” (75)

(75) Sharh Nahj Al-Balagha, skrevet av ibn al-Hadid, del 16, side 220-223

3. Ali var mer skikket til lederskapet

En av grunnene som led meg til min innsikt og tilslutt gjorde at jeg forlot skikken (Sunnah) til mine forfedre var sammenligningen mellom posisjonen til Ali ibn Abi Talib og posisjonen til Abu Bakr, basert på logiske argumenter og historiske kilder.

Da jeg begynte i de tidligere delene av denne boken, inkluderte jeg bare i min forskning kildene som både sunni og sjia er enige om.

Jeg så i bøkene til begge partene og fant ut at bare Ali mottok fullstendig støtte. Både sjia og sunni er enige om hans lederskap og det er i samsvar med de hellige tekstene som de godtar. Men det er ingen støtte eller argument for lederskapet til Abu Bakr, unntatt av en liten gruppe av muslimer og vi har nevnt hva Umar sa om hans kalifat. I tillegg er det mange fortrinneligheter og gode gjerninger som er tilskrevet Ali ibn Abi Talib av sjia og sitert av troverdige kilder i sunnimuslimenes bøker. Utsagnene er fulle av de gode egenskapene til Ali. Du kan ikke finne en annen følgesvenn ha like mange gode egenskaper som Ali. Derfor sa Ahmed ibn Hanbal: Ingen blant følgesvennene til Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) hadde mer fortrinnelighet enn Ali ibn Abi Talib. (76)

(76) Al-Mustadrak, skrevet av al-Hakim, del 3, side 107

Al-Manakib, skrevet av al-khawarizmi, side 3 og 9

Tarikh, skrevet av al-Suyuti, side 168

Al-Sawaik al-Muhrikah, skrevet av ibn Hajar, side 72

Tarikh, skrevet av ibn Asakir, del 3, side 63

Shawahid at Tanzil, skrevet av al-Haskani al-Hanafi, del 1, side 19

Qadi Ismail, al-Nasai og Abu Ali al-Naisaburi sa: ”Ingen følgesvenn hadde så mange gode egenskaper tilskrevet han lik Ali.” (77)

(77) Al-Riyadh al-Nazarah, skrevet av al-Tabari, del 2, side 282

Al-Sawaik al-Muhrikah, side 118, 72

Vi lar merke til at Umayyadene forsøkte med alt det de kunne å tvinge mennesker til å forbanne han og fornærme han og ikke nevne noen av hans gode egenskaper. De forbød også en person å oppkalle seg selv etter hans navn, men tiltross for alt dette hatet, fortsettet hans gode egenskaper og gjerninger (fred være med han) å spre seg.

Imam al-Shafi sier: ”Jeg er overrasket over en mann hvis fortrinnelighet ble holdt hemmelig av hans fiender, på grunn av misunnelse, og ble holdt hemmelig av hans tilhengere, på grunn av frykt, men allikevel ble en enorm mengde av dem spredd.”

Når det gjelder Abu Bakr, så jeg i bøkene til begge partene og fant ut at de gode egenskapene tilskrevet av han av sunniene var mye mindre enn de som er tilskrevet Ali. Abu Bakrs gode egenskaper som har blitt nevnt i historiske bøker var enten fortalt av hans datter Aisha, hvis motstand mot Ali er godt dokumentert, og hun forsøkte med alt det hun kunne å støtte sin far, til og med igjennom fabrikkerte utsagn, eller av Abdullah ibn Umar, som var aldri nær Ali, og han var en av de som nektet å sverge troskap for Ali, tiltross for felles enighet om å støtte han. Abdullah ibn Umar pleide å si at de beste menneskene etter Profeten var Abu Bakr, så Umar, så Uthman og deretter er alle mennesker like (78). Dette betyr at han ansett Imam Ali som alle andre mennesker uten gode egenskaper eller fortrinnelighet.

(78) Sahih, skrevet av Bukhari, del 2, side 202

Hva var Abdullah ibn Umars stilling i forholdet til disse tingene som er blitt nevnt av de ledende personlighetene i nasjonen ”ingen følgesvenn hadde så mange gode egenskaper tilskrevet han lik Ali.” Hadde Abdullah ibn Umar ikke hørt om en av disse gode egenskapene til Ali? Ja, jeg sverger ved Allah, han hadde hørt og forstått, men politiske konspirasjoner hadde til hensikt å fordreie sannheten.

De gode egenskapene til Abu Bakr ble også nevnt av Amr ibn al-As, Abu Hurayrah, Urwa og Ikrima. Alle hatet Ali og kjempet mot han enten med hærer eller ved å legge planer mot han og tilskrive hans fiender gode egenskaper.

Ahmad ibn Hanbal sa: ”Ali hadde mange fiender som ønsket å finne en feil som kunne tilskrives han, men de fant ingenting, så de sluttet seg til en mann som Ali hadde kjempet mot og kriget mot. De roset han på grunn av sitt hat mot Ali.”
(79) Men Allah sa: ”De anvender knep. Men også Jeg bruker list! Så ta det med ro med de vantro, ta det med ro med dem for en tid.” Koranen: 86:15-17.

(79) Fath al-Bari (Sharah Sahih al-Bukhari), del 7, side 83
Tarikh, skrevet av al-Suyuti, side 199
Al-Sawaik al-Muhrikah, side 125

Det er et mirakel fra Allah – priset være Han – at de gode egenskapene til Imam Ali ble spredd etter seks århundre av undertrykkelse og urettferdighet mot han og Ahlulbayt. Abbasidene var ikke mindre ondskapsfulle enn sine forgjengere Umayyadene i deres behandling av Ahlulbayt. Poeten Abu Firas al-Hamdani skrev følgende dikt:

”Hva Banu Harb hadde gjort dem er ingenting i forholdet til hva dere gjorde dem?

Hvor mange ganger har dere klart overtrådt religionen?

Og hvor mye av blodet til Profetens familie har dere utøst?

Dere later som om dere er hans tilhengere, men i deres hender er blodet til hans rensede barn.”

Etter å ha blitt ferdig med å si alle disse utsagnene og kommet ut av mørkheten, lar jeg den siste dommen være opp til Allah og det vil være ingen unnskyldning mer for folket etter alt det.

Tiltross for at Abu Bakr var den første kalifen og hadde all makten og autoriteten, tiltross for bestikkelsene og gavene som Umayyadene ga til enhver som roset Abu Bakr, Umar og Uthman, og tiltross for all de påståtte gode egenskapene de oppdiktet for Abu Bakr, som fylte mange bøker... tiltross for alt det, vil de ikke være en brøkdel av de sanne gode egenskapene til Imam Ali.

I tillegg til det, hvis vi undersøker de påståtte utsagnene som er om Abu Bakrs fortrinnelighet, finner vi dem uforenlige med historisk fakta og ingen fornuftig mann eller en som bekjenner seg til en tro kan akseptere dem. Tidligere forklarte vi utsagnet tilskrevet Profeten: ”Hvis troen til Abu Bakr og troen til min nasjon ble satt på en vekt, vil troen til Abu Bakr veie mer.”

Hvis Allahs sendebud visste om denne høye graden til Abu Bakrs tro, ville han ikke ha valgt Usama til å lede hæren og heller ikke ville han ha nektet å vitne for han som han gjorde for martyrene til Uhud. Han vil heller ikke ha sagt til ham at han ikke vet hva han skal gjøre etter han, så Abu Bakr (80) gråt. I tillegg til det, ville ikke Profeten ha sendt Ali ibn Abi Talib for å ta Surat Bara fra han og hindre han fra å resitere det. (81)

(80) Muwatta, skrevet av Malik, del 1, side 307
Maghazi, skrevet av al-Wakidi, side 310

(81) Sahih, skrevet av al-Tirmidhi, del 4, side 339
Musnad, skrevet av Ahmad ibn Hanbal, del 2, side 319
Mustadrak, skrevet av al-Hakim, del 3, side 51

Heller ikke ville Profeten ha sagt i Khaybar dagen: ”i morgen vil jeg gi banneret til en mann som elsker Allah og Hans sendebud, som alltid går fremover og aldri trekker seg tilbake. Allah hadde testet hans hjerte med troen,” så ga han banneret til Ali og ingen andre. (82)

(82) Sahih, skrevet av Muslim (kapittelet om Imam Alis (fred være med ham) fortrinnelighet)

Hvis Allah visste at Abu Bakr hadde en slik høy grad av tro og at hans tro var alle muslimenes tro overlegen, ville Allah – priset være Ham – da truet ham med å tilintetgjøre hans gode gjerninger da han reiste sin stemme over Profetens stemme. (83)

(83) Sahih, skrevet av al-Bukhari, del 4, side 184

Hvis Ali og følgesvennene som fulgte han visste at Abu Bakr hadde denne høye graden av tro, ville de da nøle med å sverge troskap for han? Hvis Fatima al-Zahra, mesterinnen til all verdens kvinner, visste at Abu Bakr hadde denne høye graden av tro, ville hun da ha blitt sint på ham, eller ville hun ha nektet å snakke med han og hilse på han og forbanne han i sine bønner? (84), og ikke gi han engang lov til å delta i hennes begravelse i sitt testament til Imam Ali?

(84) Al-Imamah was Siyasa, skrevet av Qutaybah, del 1, side 14
Treatise, skrevet av Al-Jahiz, side 301
Aalam al-Nisa, del 3, side 1215

Han som hadde en slik grad av tro, og hvis tro var større enn troen til alle muslimene, ville ikke ha angret, i de siste øyeblikkene i sitt liv, over sin holdning mot Fatimah og sin brenning av al-Fujah al-Salami og sitt kalifat! (85).

Han ville også ikke ha ønsket å ikke være et menneske, men et hår eller dyr avføring. Er denne mannens tro lik eller større enn troen til hele den Islamske nasjonen?

(85) Tarikh, skrevet av al-Tabari, del 4, side 52

Al-Imamah wa Siyasah, del 1, side 18

Tarikh, skrevet av Masudi, del 1, side 514

La oss se på utsagnet: ”Hvis jeg ville ta en nær venn, ville jeg ha valgt Abu Bakr.” Dette utsagnet er lik det tidligere. Hvor var Abu Bakr på den lille brorskaps dagen i Mekka før Hedsjra, og på den store brorskaps dag i Medina etter Hedsjra? I begge anledningene valgte Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) Ali som sin bror og sa til han: ”Du er min bror i dette livet og heretter.” (86) og han vendte seg ikke mot Abu Bakr. Derfor berøvet han ham brorskapskapen i det neste livet og den nære vennskapet. Jeg ønsker ikke å fortsette i dette emnet og det er nok å bringe de ovennevnte eksemplene som jeg fant i Sunni bøkene. Når det gjelder sjia anerkjenner de ikke disse utsagnene i det hele tatt og de har sitt eget klare bevis på at disse utsagnene ble oppfunnet etter Abu Bakrs død.

(86) Tadhkirat al-Khawass, skrevet av Sibt ibn AL-Jawzi, side 23

Tarikh, skrevet av ibn Asakir, del 1, side 107

Al-Manakib, skrevet av al-Khawarizmi, side 7

Al Fusul al-Muhimmat, skrevet av ibn al-Sagh al-Maliki, side 21

Hvis vi lar til side de gode egenskapene og konsentrerer om syndene, vil vi aldri finne en liten synd begått av Ali som har blitt nevnt i historie bøkene (både sjia og sunni), mens vi finner at mange andre mennesker hadde begått synder og er nevnt i sunnienes bøker som Sihah-bøkene, forskjellige bøker om Sirah og historie.

Derfor finner vi en fullstendig enighet fra begge partene om Ali alene.

Historiske kilder bekrefter også at det eneste korrekte valget var av Ali alene.

Han holdte seg bort fra valget til kalifatet, men Muhajiren og Ansar insisterte på hans valg, så da han ble valgt tilslutt, nektet noen mennesker å sverge troskap for han, men han tvang dem aldri til å forandre deres bestemmelse.

På den andre siden finner vi at valget av Abu Bakr som var en ”feil” – som Umar ibn Al-Khattab sa – måtte Allah beskytte muslimene fra dets ondskap. Valget av Umar var basert på en løfte gitt han av Abu Bakr. Valget av Uthman var en historisk komedie: Umar valgte seks personer for kalifatet og ba dem om å velge en kandidat. Han sa at hvis fire ble enige og to ble uenige, så skal de to

bli drept, men hvis seks ble delt til to grupper, så skal gruppen som var støttet av Abdul Rahman ibn Awf velges, men hvis en stund passerte forbi og ingen hadde blitt enige ennå, skal alle de seks bli drept. Historien er lang og veldig rar, men en viktig ting er at Abdul Rahman ibn Awf valgte Ali på en betingelse at han skulle herske i følge Allahs bok (Koranen), sedvanen til Hans sendebud og sedvanen til de to Shaykene: Abu Bakr og Umar. Ali nektet å rette seg etter disse betingelsene, men Uthman aksepterte dem, så han ble kalifen. Ali kom ut fra konferansen til valget og visste på forhånd resultatet. Han snakket om det i sin kjente tale kalt for al-Shakshakiyya.

Etter Ali tok Muwayyia over kalifatet og forandret det til et arvelig system innenfor Bani Umayyia og etter dem kom Bani al-Abbas hvor kalifene fulgt etter hverandre ved personlig utvelgelse (fra den tidligere kalifen) eller ved hjelp av tvang og beslagleggelse av makten. Fra begynnelsen av Islamsk tid til Kamal Atatatur – som avskaffet det Islamske kalifatet – har det aldri blitt et korrekt valg (87), unntatt valget av lederen til de troende, Ali ibn Abi Talib.

(87) det vil si igjennom enighet mellom muslimene

4. Profetens beretninger som hentyder at Ali skal bli fulgt

Profetens beretninger som overbeviste meg om å følge Imam Ali var de jeg leste i Sihahene til sunniene og ble godkjent av sjiamuslimene. Sjiamuslimene har mange flere enn sunniene. Men som vanlig henviste jeg bare til profetens beretninger som begge partene var enige om og her er noen av dem:

A: Profetens beretning: ”Jeg er kunnskapens by og Ali er dens port.”

Denne beretningen (88) alene skal være nok for å hentyde eksemplet som vi må følge etter Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie), fordi det utdannede mennesket må bli fulgt.

(88) Mustadrak, skrevet av al-Hakim, del 3, side 127
Tarikh, skrevet av ibn Kathir, del 7, side 358

Allah – Den Opphøyde – sa:

”Si: ”Er de som vet og de som ikke vet lik hverandre?” Koranen: 39:9.

Han sa også:

”Er ikke den som leder til sannheten mer verdt til å bli fulgt enn den som ikke finner vei, med mindre han ledes? Hva er i veien med dere? Hvordan er det dere vurderer?” Koranen: 10:35.

Historien har registrert mange ting som forteller oss at Ali var den mest kunnskapsrike mannen blant følgesvennene og de pleide å oppsøke råd hos han i de viktige sakene, men vi kjenner ikke til noen hendelser hvor han oppsøkte råd hos dem.

Abu Bakr sa: ”Måtte Allah aldri sette meg i et dilemma som Abu Al-Hassan ikke kan løse.” Og Umar sa: ”Hvis det ikke var for Ali, hadde Umar omkommet.” (89)

(89) Al-istiab, del 3, side 39
Manakib al-Khawarizmi, side 48
Al-Riyadh al-nadirah, del 2, side 194

Og ibn Abbas sa: “Min kunnskap og kunnskapen til følgesvennene av Muhammed (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) er en dråpe i de syv havene sammenlignet med Alis kunnskap.”

Imam Ali sa om seg selv: ”Spør meg før dere mister meg. Jeg sverger ved Allah, hvis dere spør meg om hva som helst som kan skje til dommensdag, vil jeg fortelle dere om det. Spør meg om Allahs bok, fordi jeg sverger ved Allah at det er ikke et vers i den som jeg ikke kjenner til hvor det ble åpenbart, i løpet av natten eller dagen, eller om det ble åpenbart på en slette eller et fjell.” (90)

(90) Al-Riyadh al-Nadirah, del 2, side 198
Tarikh, skrevet av al-Suyuti, side 124
Al Itkan, skrevet av al-Suyuti, del 2, side 319
Fath al-Bari, del 8, side 485
Tadhib al-Tadhib, del 7, side 338

Abu Bakr ble spurt engang om meningen til ordet Abb (fôr) i Allahs, Den Opphøyde, ord:

”Og frukt, og fôr, til glede for dere og deres fe.” Koranen: 80:31-32.

Abu Bakr svarte: ”Hvilken himmel vil skygge meg og hvilket land vil bære meg hvis jeg sier noe jeg ikke vet om i Allahs bok.” Umar sa om seg selv: ”Alle mennesker er mer kunnskapsrik enn meg, til og med kvinnen.” Han ble spurt engang om meningen til et vers. Hans reaksjon var å bebreide mannen og slå

han til han blødde, og så si til ham: ”Dere som tror, spør ikke om ting som bare vil plage dere om de ble avslørt for dere.” (91)

(91) Sunan, al-Darimi, del 1, side 54

Tafsir, skrevet av ibn Katheer, del 4, side 232

Tafsir, skrevet av al-Suyuti, del 6, side 111

Han ble også spurt om al-Kalalah, men han visste ikke hva det betyr.

I sin kommentar av Koranen forteller al-Tabari at Umar sa engang følgende: ”Å vite hva al-Kalalah er, er mer verdt for meg enn å eie et palass lik de som er i Syria.”

I en av sine bøker siterte Ibn Maja Umars utsagn: ”Det er tre ting, hvis det ble forklart av Allahs sendebud, vil jeg ha elsket det mer enn alt annet i verden: al-Kalalah, åger og kalifatet.” Gud forby at Allahs sendebud ikke forklarte disse emnene!

B. Profetens beretning: Ali! Du er i forholdet til meg det samme Haroon var i forholdet til Moses, men med ett unntak: det vil ikke komme noen profeter etter meg.

Denne beretningen som skal være tydelig for enhver fornuftig person viser den spesielle kvaliteten til lederen av de troende, Ali, som gjorde han den rette personen til å bli tilhengeren, beskytteren og etterfølgeren av Allahs sendebud som Haron var tilhengeren, beskytteren og etterfølgeren til Moses da han møtte sin Gud. Posisjonen til Ali er i forholdet til Profeten absolutt lik posisjonen til Haroon i forholdet til Moses, men med ett unntak: det kommer ingen profeter etter Profeten Muhammed. Det ble også utelukket i samme beretning.

I tillegg finner vi i beretningen at Imam Ali var den beste følgesvennen, som bare kom på den andre plassen etter Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie).

C. Profetens beretning: Den som aksepterer meg som sin mester, må akseptere Ali som sin mester. Allah! Elsk den som elsker han og hat den som hater han, hjelp den som hjelper han, forlat den som forlater han, og la sannheten gå rundt han hvor han enn var.

Denne beretningen er alene nok for å svare på påstandene om høyheten til Abu Bakr, Umar og Uthman over Ali, som ble utvalgt av Allahs sendebud som beskytteren til de troende etter ham. Det er ingen vits i å forsøke å tolke utsagnene som venn eller støtter for å avvike utsagnene fra den virkelige

meningen så rettskaffenheten til følgesvennene blir holdt urørt. Allahs sendebud sto opp i den varme dagen, talte til folket, og sa: ”Dere vitner at jeg kjenner de troende bedre enn de kjenner seg selv?” De svarte: ”Ja, Allahs sendebud.” Da sa han til dem: ”Den som aksepterer meg som sin mester, må akseptere Ali som sin mester osv.” Dette er en klar tekst som hentyder at Allahs sendebud hadde utvalgt Ali som sin etterfølger for å lede nasjonen til Islam. En rettferdig og fornuftig person kan ikke gjøre noe annet enn å akseptere denne tolkningen og å nekte å tro på de andre. Vi må bevare rettskaffenheten til Allahs sendebud før vi bevarer rettskaffenheten til følgesvennene. De som gir en alternativ tolkning til utsagnet latterliggjør visdommen til Allahs sendebud, som samlet en mengde av mennesker, i denne uutholdelige varmen, for å fortelle dem at Ali var vennen og hjelperen til de troende. Og hva sier disse, som mistolker teksten for å bevare rettskaffenheten til sine mestere, om gratuleringsfeiringen som Allahs sendebud arrangerte for Ali? Først kom hustruene til Allahs sendebud, mødrene til de troende, så kom Abu Bakr og Umar og sa: ”Godt gjort, Ibn Abi Talib, i natt og dag er du nå beskytteren (mesteren) til de troende.”

Alle historiske kilder gir klare hentydninger om at de som mistolker den ovennevnte beretningen er løgnere. Ve over de som skrev ting på falskt vis og ve over dem for hva de har skrevet. Allah – Den Opphøyde – sa: ”En gruppe av dem skjuler sannheten selv om de kjenner den veldig godt.” Koranen: 2:146.

D. Profetens beretning: Ali er av meg og jeg er av Ali og ingen kan gjøre mine oppgaver, unntatt meg selv eller Ali.

Denne hederlige beretningen (92) er en annen klar hentydning på at Imam Ali var den eneste som Sendebudet godkjente å gjennomføre sine oppgaver. Sendebudet sa det i den store pilegrims dagen da han sendte Ali med surat Bara istedenfor Abu Bakr, som kom gråtende og spurte: ”Er det åpenbart noe om meg?” Sendebudet svarte: ”Min Herre beordret meg at ingen kan gjennomføre mine oppgaver, unntatt meg selv eller Ali.”

(92) Sunan, skrevet av ibn Majah, del 1, side 44

Khasais, skrevet av al-Nasai, side 20

Sahih, skrevet av al-Tirmidhi, del 5, side 300

Jami al-usul, skrevet av ibn Kathir, del 9, side 471

Al-Jami al-Saghir, skrevet av al-Suyuti, del 2, side 56

Al-Riyadh al-Nadira, skrevet av al-Tabari, del 2, side 229

Det er en annen beretning som støtter denne beretningen. Allahs sendebud sa engang om Ali: ”Ali! Du vil vise dem den rette veien når de vil være uenige i blant seg selv etter meg.” (93) Hvis ingen kunne gjennomføre oppgavene til Allahs sendebud unntatt Ali og hvis han var den eneste som ville vise dem den

rette veien etter uenighet blant dem etter døden til Allahs sendebud, så hvordan kan en person som ikke vet hva al-Abb og al-Kalalah er være Ali mer overlegen? Det er trist! Det er en av tragediene som har blitt påført vår nasjon og hindret den fra å gjøre oppgavene som Allah har valgt for den. Vi kan ikke skylde på Allah, eller Allahs sendebud eller lederen til de troende, Ali ibn Abi Talib, for dette, men skylden faller på de som var ulydige og forandret seg. Allah – Den Opphøyde – sa: ”Sier man til dem: ”Kom til det Allah har åpenbart! Kom til sendebudet!” Så sier de: ”Våre fedres tradisjoner er nok for oss.” Og dette selv om deres fedre intet forstod, og ikke var på rett vei.” Koranen: 5:104.

(93) Tarikh, skrevet av ibn Askir, del 2, side 488
Kunuz al-Hakaik, al-Mauawi, side 203
Kanz al-ummal, del 5, side 33

E. Profetens beretning om huset på advarselsdagen

Allahs profet (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie), mens han hentydet til Ali: ”Dette er min bror, min fortrolige og min stedfortreder (kalifen etter meg), så lytt til han og adlyd han.” (94)

(94) Tarikh, skrevet av al-Tabari, del 2, side 319
Al-Sirah al-Halalbiyah, del 1, side 311
Shawahid al-Tanzil, del 1, side 371
Kanz al-ummal, del 15, side 15
Tarikh, skrevet av ibn Asakir, del 1, side 85
Tafsir, skrevet av Ala al-Din al-Shafi, del 3, side 371
Livet til Muhammed skrevet Hasany Haykal, første utgave (delen om: Advar dine nære, dine slektninger)

Dette er også en annen riktig beretning sitert av mange historikere ved begynnelsen av profetens misjon og ansett for å være en av profetens mirakler. Men politiske konspirasjoner fordreide sannheten. Derfor er det ingen under at undertrykkelsen som fant sted kommer tilbake i vår levetid. For eksempel, Muhammed Husayn Haykal, gjenga utsagnet i sin helhet i hans bok: Livet til Muhammed (side 104, første utgave, 1334 etter hedsjra). I den andre utgaven er delen av beretningen hvor Profeten sier: ”Han er min fortrolige, min assistent (kalifen etter meg),” blitt fjernet.

I kommentaren til Al-Tabari (Tafsir) også, del 19, side 121, når profeten sier: ”Min fortrolige og min assistent (kalifen),” ble forandret til ”dette er min bror osv.” men de glemte å legge merke til at al-Tabari hadde sitert beretningen i sin

helhet i hans historiebok, del 2, side 319. Se hvordan de vrir på ordet og fordreier sannheten... De vil slokne Allahs lys, men Allah vil fullbyrde Sitt Lys.

I løpet av min studering ønsket jeg å se sannheten, så jeg lettet etter den første utgaven av livet til Muhammed og etter hardt arbeid – priset være Allah – fant jeg den, selv om den kostet meg veldig mye. Den viktige tingen er at jeg så forvrengingen og ble overbevist om at de ondskapsfulle menneskene forsøkte alt det de kunne for å fjerne sannheten, fordi det var et sterkt bevis i hendene til deres ”fiender”.

Når en rettferdig forsker kommer tvers over slike forvirrende forvrenginger, vil han uten tvil holde seg unna dem og bli overbevist om at de har ingen bevis annet enn løgner og fordreid sannhet. De leieforfatterne som de gir penger, titler og falske universitets grader for skriver for dem bøker og artikler som de igjennom fornærmer sjia og beskylder dem for vantro, mens de samtidig forsvarer følgesvennene som vendte om på sine hæler og byttet det rette med det falske etter bortgangen til Allahs sendebud.

”De som intet vet, sier: ”Hvorfor taler ikke Allah til oss? Hvorfor kommer ikke et tegn til oss?” Slik snakket også tidligere generasjoner. Menneskehjertene er like. Men Vi har klargjort ordet for folk som har visshet.” Koranen: 2:118.

Profetens sanne beretninger som hentyder at det er obligatorisk å følge Ahlulbayt

1. Profetens beretning om de to dyrebare tingene:

Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) sa:

”Mennesker, jeg forlater blant dere to ting, hvis dere følger dem, vil dere aldri fare vill. Det er Allahs bok og min Ahlulbayt (familie).”

Han sa også: ”Dødsropet har kommet og jeg er på vei med å svare på det. Jeg etterlater etter meg to dyrebare ting: Den første er Allahs bok, som dere finner ledelse og innsikt i, og Ahlulbayt. Jeg ber dere i Allahs navn om å minnes min Ahlulbayt... Jeg ber dere i Allahs navn om å minnes min Ahlulbayt.” (95)

(95) Sahih, skrevet av Muslim, kapittelet om Imam Alis (fred være med ham) fortrinnet, del 5, side 122

Sahih, skrevet av al-Tirmidhi, del 5, side 328

Mustadrak, skrevet av al-Hakim, del 3, side 148

Musnad, skrevet av Ahmad ibn Hanbal, del 3, side 17

Hvis vi studerer denne beretningen, som er blitt sitert i Sihahene til Ahlul Sunnah wa al-jamah, vil vi finne at bare sjia fulgte de to dyrebare ting: ”Allahs bok og familien til profeten, Ahlulbayt.” Mens sunniene fulgte utsagnet til Umar: ”Allahs bok er tilstrekkelig for oss.” Jeg ønsker at de hadde fulgt Allahs bok uten å tolke den på deres egne måter. Hvis Umar ikke forsto meningen av al-Kalalah og forsto ikke de koraniske versene om Tayammum og andre lover, så hva med de som kom etter og fulgte han uten evnen til å tolke de koraniske tekstene?

De vil sikkert svare meg med utsagnet i deres bøker og det er: ”Jeg har etterlatt etter meg Allahs bok og min sedvane (Sunnah).” (96)

(96) Utsagnet er sitert i al-Nisai, al-Tirmidhi, Ibn Maja og Abu Dawood

Denne beretningen, hvis den var riktig – og den er riktig i dens generelle mening – vil være i samsvar med beretningen om de to dyrebare tingene, fordi da Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) snakket om hans familie (Ahlulbayt) mente han at de skal bli oppsøkt for to grunner. For det første for å lære om sedvanen (Sunnah) eller for å formidle for mennesker de riktige beretningene, fordi de er rensset fra å fortelle løgner, og fordi Allah – priset være Han – gjorde dem feilfrie i renselsverset. For det andre for å forklare og tolke meningene og formålet til beretningen, for Allahs bok er ikke nok for ledelse. Det er mange sekter som hevder å følge Koranen, men de farer vill. Allahs sendebud sa: ”Det er mange som leser Koranen som Koranen forbanner!” Allahs bok er ikke-talende og kan bli tolket på forskjellige måter, og den inneholder det som er erstattet og det som er erstattende (Nasik wa mansuk), og for å forstå den må vi referere til de som er forankret i kunnskap ifølge Koranen, og Ahlulbayt, ifølge Profetens beretninger.

Sjiamuslimene henviste alltid til de feilfrie imamene av Ahlulbayt (profetens familie) og de tolket ingenting uten støtte fra en hellig tekst.

Vi henviser i hvert tilfelle til følgesvennene, enten det gjelder koran tolkningen eller bekreftelse av sunnah eller dens forklaring. Vi vet også om følgesvennene og deres tolkninger og deres personlige syn om de klare tekstene. Det er hundrevis av dem, så vi kan ikke være avhengige av noen av dem etter det de gjorde.

Hvis vi spør våre religiøse lærde: ”Hvilken Sunnah følger dere?” Svarer de bestemt: ”Sunnah til Allahs sendebud!”

Men de historiske hendelsene er uforenlige med dette, for de påstår at Allahs sendebud sa: ”Hold dere til min Sunnah og Sunnah til de rettlede kalifene etter meg. Hold fast i det.” Men sunnah de følger er ofte Sunnah til de rettlede kalifene, og til og med sendebudets sunnah som de påstår å følge er i virkeligheten sunnah formidlet av disse menneskene.

Vi leser i våre sihaer at Allahs sendebud hindret dem fra å skrive hans sunnah så det ikke skal bli forvekslet med Koranen. Abu Bakr og Umar gjorde samme ting i løpet av sin kalifattid. Derfor har vi ingen bevis for utsagnet ”Jeg etterlater etter meg for dere min sunnah.” (97)

(97) Ordet ”min Sunnah” dukker aldri opp i de seks siha bøkene. Det dukker opp i al-Muwatta skrevet av Malik ibn Anas og i noen andre bøker skrevet av al-Tabari og Ibn Hashim, men begge har sitert utsagnet formidlet av Malik

Eksempelene som jeg har sitert i denne studien – ved siden av de mange som jeg ikke har nevnt – er nok til å gjendrive dette utsagnet, fordi det er elementer i Abu Bakrs, Umars og Uthmans sunnah som motsetter seg og avviser Profetens sunnah, som dere kan se!

Den første hendelsen som fant sted med engang etter døden til Allahs sendebud, som sunniene og historikerne registrerte, var diskusjonen mellom Fatimah al-Zahra og Abu Bakr angående det påståtte utsagnet: ”Vi, profeter, etterlater ingen arv. Alt vi skal etterlate blir almisser.”

Fatimah benektet og gjendrev dette utsagnet, med støtte fra Allahs bok, og protesterte mot Abu Bakrs påstand og sa at hennes far, Allahs sendebud, kan ikke motsi Allahs bok som ble åpenbart han, for Allah – priset være Han, Den Opphøyde – sa: ”Allah bestemmer vedrørende deres barn: En mannlig arving tilkommer to kvinneliges andel.” Koranen: 4:11.

Dette koraniske verset er generelt og gjelder både profeter og ikke-profeter.

Hun protesterte også med de følgende ordene til Den Opphøyde: ”Salomo ble Davids arvtager.” Koranen: 27:16, og begge to var profeter.

Allah – Ære være Han – sa også: ”Sakaria sa: ”Jeg frykter mine nære slektninger når jeg er borte. Min hustru er ufruktbar, så skjenk Du meg en rettsetterfølger, som kan arve meg og Jakobs hus, og la han bli velbehagelig, Herre!” Koranen: 19:5-6.

Den andre hendelsen som Abu Bakr ble involvert i i løpet av de tidligere dagene av hans kalifat, som sunni historikere har nevnt, var hans uenighet med de

menneskene som står han nær, Umar ibn al-Khattab. Den hendelsen handler om Abu Bakrs avgjørelse om å kjempe mot de som nektet å betale Zakat (almisse) og drepe dem, men Umar protesterte og rådet han om å ikke kjempe mot dem, fordi han hadde hørt Allahs sendebud si: ”Jeg har blitt beordret å bekjempe mennesker til de sier: ”Det er ingen gud annet enn Allah og Muhammed er Allahs sendebud.” Og han som sier det kan holde sin rikdom for seg selv og jeg har ikke rett til å utøse hans blod og han bli holdt ansvarlig av Allah.”

Dette er en tekst sitert av Muslim i hans sahih: ”Allahs sendebud (fred være med ham) ga Ali banneret på Khayber dagen. Ali sa: ”Allahs sendebud, for hvilken grunn skal jeg kjempe mot dem?” Allahs sendebud sa: ”Kjemp mot dem til de vitner at det er ingen guder annet enn Allah og at Muhammed er Allahs sendebud. Hvis de gjør det så vil de hindre deg fra å drepe dem og ta deres rikdom, med mindre det er i samsvar med retten, og de vil bli holdt ansvarlig av Allah.” (98)

(98) Sahih, skrevet av Muslim, del 8, side 151

Men Abu Bakr var ikke fornøyd med denne beretningen og sa: ”Jeg sverger ved Allah, jeg vil bekjempe de som skiller mellom bønnene og zakat, fordi zakat er rikdommens rettfærdige skatt.” Han sa også: ”Jeg sverger ved Allah, hvis de nekter å gi meg den minste tingen de ga til Allahs sendebud vil jeg bekjempe dem for det.” Etter å ha hørt disse ordene ble Umar ibn al-Khattab fornøyd og sa: ”Så snart jeg så Abu Bakr fast bestemt følte jeg meg veldig tilfreds.”

Jeg vet ikke hvordan Allah kan tilfredsstille noen som er i strid med Profetens sedvane? Denne tolkningen var brukt for å rettfærdiggjøre deres kamp mot muslimene selv om Allah hadde forbydd dem å krige mot dem, og Allah sa i Hans vidunderlige bok: ”

”Dere som tror når dere farter omkring for Allahs sak, så se dere for! Si ikke til den første som hilser på dere: ”Du er ingen troende,” idet dere er ute etter det denne verden har å by. Hos Allah er det store krigsbytte! Slik var dere en gang, men Allah har gitt dere av sin godhet, så se dere for! Allah er vel underrettet om det dere gjør.” Koranen: 4:94.

De som nektet å gi Abu Bakr zakat benektet ikke dens nødvendighet, men de bare forsøkte seg for å undersøke saken. Sjia sier at disse menneskene ble overrasket av lederskapet til Abu Bakr og noen av dem hadde vært tilstede med Allahs sendebud i farvel pilegrimen og hadde hørt teksten hvor han utnevnte Ali ibn Abi Talib. Derfor bestemte de å vente for en stund til de fikk en forklaring om hva som skjedde, men Abu Bakr ville hysje dem for at de ikke skal si

sannheten. Fordi jeg ikke vil begrunne for eller protestere mot hva sjia sier, vil jeg forlate saken til de som er i interessert i den.

Men jeg skal ikke glemme å nevne her at Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) møtte Thaalabah som ba han gjentatte ganger om å be for han for å bli rik og han lovet Allah å gi almisse. Allahs sendebud ba for han og Thaalabah ble så rik at hans får og kameler fylte Al-Medinah. Han begynte å ignorere sine oppgaver og sluttet å be fredag bønnene. Da Allahs sendebud sendte noen embetsmenn for å samle Zakat, nektet han å gi dem noe og sa at det var en Jiziah (en skatt som en ikke-muslim må betale under muslimsk styre), men Allahs sendebud kjempet ikke mot han, heller ikke drepte han og Allah åpenbarte følgende vers om ham:

”Det finnes de som lover Allah: ”Hvis Han gir oss av Sin overflod, skal vi sannelig gi gode gaver og være rettskafne!” Men når Han så gir dem noe av Sin overflod, er de gjerrige med det og vender seg bort i avstandtagen.” Koranen: 9:75-76.

Etter åpenbaringen av det ovennevnte Koraniske verset, kom Thaalabah til Allahs sendebud gråtende og ba han om å akseptere hans Zakat, men Allahs sendebud nektet å akseptere den, ifølge historien.

Hvis Abu Bakr og Umar fulgte sedvanen til sendebudet hvorfor tillott de seg selv å drepe alle disse uskyldige muslimene bare fordi de nektet å betale Zakat?

Når det gjelder unnskyldningene som forsøkte å rettferdiggjøre Abu Bakrs feil da han tolket Zakat som rikdommens rettferdige skatt, er det ingen unnskyldning for dem eller Abu Bakr etter at vi ser på historien til Thalabah som med vilje holdt Zakat og ansett det for å være Jiziah. Hvem vet, kanskje Abu Bakr overbeviste hans kamerat Umar om å drepe de som nektet å betale zakat, fordi ellers ville deres kall bli spredd igjennom hele den islamske verden for å gjenopplive al-Ghadirs tekst hvor Ali ble bekreftet som etterfølgeren til Allahs sendebud. Derfor ønsket Umar ibn Al-Khattab å bekjempe dem, og det var han som truet dem med å drepe og brenne de som var i Fatimas hus for å påtvinge dem valget av hans kamerat.

Den tredje hendelsen som fant sted i løpet av de tidligere dagene til Abu Bakrs kalifat hvor han var i uenighet med Umar, som koraniske og profetiske tekster ble tolket i, var drapet på Malik ibn Nuwayrah utført av Khalid ibn Walid, som også tok hans hustru og giftet seg med henne på samme dag. Umar sa til Khalid: ”Allahs fiende, du drepte en muslimsk mann, så tok du hans hustru... jeg sverger ved Allah, jeg vil steine deg.” (99)

(99) Tarikh, skrevet av al-Tabari, del 3, side 280

Tarikh, skrevet av al-Yakubi, del 2, side 110

Tarikh, skrevet av al-Fida, del 1, side 158

Al-isabah fi Marifat as Sahabah, del 3, side 336

Men Abu Bakr forsvarte Khalid og sa: ”Umar, tilgi han. Han gjorde en feil, men ikke bebreid ham.”

Dette er en annen skandale som historien har registrert for en kjent følgesvenn, og når vi snakker om ham, snakker vi med respekt og heder, til og med ga vi han tittelen ”Det evige trukkede sverdet til Allah.” Hva kan jeg si om en følgesvenn som gjorde alt dette? Som drepte Malik ibn Nuwayrah, den hederlige følgesvennen, lederen av Bani Tamin og Bani Yarbu, kjent for sin tapperhet og gavmildhet, og i tillegg forteller historikerne oss at Khalid drepte Malik og hans tilhengere etter at de slå seg ned, de og deres hær, og sto sammen for å be. De knyttet dem med rep og med dem var Leyla bint al-minhal, konen til Malik, som var ansett for å være en av de vakreste av arabernes kvinner på sin tid. Khalid var fanget av hennes vakkerhet. Malik sa: ”Khalid, send oss Abu Bakr og han vil være vår dommer.” Og Abdullah ibn Umar sammen med Abu Qutadah al-Ansari blandet seg og ba innstendig Khalid om å sende dem til Abu Bakr, men han nektet og sa: ”Måtte Allah aldri tilgi meg hvis jeg ikke drepte han!”

Så henvendte Malik seg til sin kone og sa: ”Dette er den som vil drepe meg.” Etter at Khalid beordret hans henrettelse, tok han hans kone Leyla og giftet seg med henne samme natt. (100)

(100) Tarikh, skrevet av al-Fida, del 1, side 158

Tarikh, skrevet av al-Yakubi, del 2, side 110

Tarikh, skrevet av ibn al-Shinanah, del 11, side 114

Hva kan jeg si om disse følgesvennene som trengte inn på andres eiendom som Allah ansett for å være forbudt. De drepte muslimer på grunn av personlige lyster og tillott seg selv å ha kvinner som Allah hadde forbydd dem å ha. I Islam kan ikke en enke gifte seg med en annen mann før en bestemt periode har passert, og denne perioden av tiden har blitt spesifisert av Allah i Hans vidunderlige verk, Koranen, men Khalid fulgte sin lyst og fornedret seg selv, for hva ville denne perioden av tiden (iddah) bety for ham etter at han hadde drept hennes ektemann og hans tilhengere, tiltross for at de var muslimer. Abdullah ibn Umar og Abu Qutadah bekreftet dette, og senere ble de så sinte på Khalids oppførsel at de vendte til al-Medinah og sverget at de aldri vil tjene i en hær ledet av Khalid ibn al-Walid. (101)

(101) Tarikh, skrevet av al-Tabari, del 3, side 280

Tarikh, skrevet av al-Fida, del 3, side 336

Tarikh, skrevet av al-Yakubi, del 2, side 110

Når vi snakker om denne kjente hendelsen er det verdt å se på hva Haykal sa i sin bok al-Siddik Abu Bakr i et kapittel med tittelen ”Synet til Umar og hans begrunnelse av denne saken.” Umar, som var et ideelt eksempel på den holdbare rettferdigheten, mente at Khalid var urettferdig mot en muslim og krenket hans hustru før hennes iddah hadde blitt ferdig. Derfor kan han ikke være igjen i kommandoen til hæren. For at slik hendelse ikke skal gjenta seg igjen og forderve muslimenes anliggenheter og gi dem et dårlig navn blant araberne, sa han: ”Det er ikke rettferdig å la han være ustraffet etter hans forhold med Leyla.”

La oss anta at det var riktig at han kom med en dom mot Malik og tok feil, som var noe Umar ikke ville tillatte, men det han gjorde med hans enke alene var nok for å bringe ham til retten. Det er ingen unnskyldning for han at han er ”Allahs sverd” og lederen til den seirende hæren. Om vi tillatter slike ting, vil mange mennesker som Khalid misbruke loven. I verste fall, vil de være dårlige eksempler for alle muslimer på hvordan man skal respektere Allahs bok. Derfor presset Umar Abu Bakr til han innkalte Khalid og bebreidet han.” (102)

(102) Al-Siddik al-Akbar, skrevet av Haykal, side 151

Kan vi spørre Mr. Haykel og hans likesinnede fra våre lærde, som ikke vil bringe vanry for å bevare følgesvennenes heder: Hvorfor Abu Bakr ikke brakte Khalid til retten? Og hvis Umar var et ideelt eksempel på holdbar rettferdighet, som Haykel påstår, hvorfor fjernet han ham bare fra hæren, og brakte han ikke til retten så han ikke skulle bli et dårlig eksempel for alle muslimene om hvordan man skal respektere Allahs bok. Og respekterte han Allahs bok og gjorde etter Allahs lover? Nei! Det var politikk! Den forandrer sannheten og overser de koraniske tekstene!

Noen av våre lærde forteller oss i sine bøker at Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) ble engang veldig sint da Usamah forsøkte å megle på vegne av en hederlig kvinne beskyldt for å ha stjålet. Sendebudet sa: ”Ve over deg! Megler du om Allahs lover? Jeg sverger ved Allah, hvis det var Fatima, datteren av Muhammed, ville jeg ha hogd av hennes hånd. Han ødelagt de som var før deg, fordi de lot tyven gå hvis han var en hederlig person, men ville bringe han til retten hvis han var en svak person.” Hvordan kan de være stille om drapet på uskyldige muslimer og ekteskapet med deres enker i samme natt, tiltross for de tragiske dødsfallene til deres ektemenn? Jeg ønsker de hadde vært stille! Men neida, de forsøkte også å rettferdiggjøre Khalids onde gjerninger ved å finne på forskjellige gode egenskaper for han. De

kalte han ”Det evige trukkede sverdet til Allah.” Jeg ble overrasket av en venn av meg, som pleide å spøke og forandre på meningen av ordene, da jeg nevnte Khalid ibn Al-Walids gode egenskaper i løpet av dagene til min uvitenhet og kalte han ”Det evige trukkede sverdet til Allah.” Han forandret på ordene og sa: ”Han er det forkrøplet sverdet til djevelen.”

Jeg ble overrasket, men etter min forskning, ledet Allah meg og hjalp meg til å vite den sanne verdien til disse som berøvet kalifatet, forandret lovene til Allah og overtrådte Allahs grenser.

Det er en kjent historie om Khalid som skjedde i løpet av levetiden til Profeten som sendte han til en misjon til Bani Judhaymah for å kalle dem til Islam og ga han ingen ordre om å bekjempe dem, men de erklærte ikke deres Islam på en veldig klar måte, istedenfor sa de: ”Vi har vendt til... vi har vendt til Islam.” Som følge av det begynte Khalid å drepe dem og tok fanger fra dem, og dyttet dem mot sine venner som han beordret å drepe fangene. Men noen av hans venner nektet å gjøre det de ble beordret, fordi de innså at disse menneskene hadde konvertert til Islam og de vendte tilbake og fortalte profeten om hva som skjedde. Han sa: ”Allah, jeg er uskyldig av det Khalid gjorde.” Han sa det tre ganger (103). Så sendte han Ali ibn Abi Talib til Bani Judhaymah med penger for å betale erstatning for deres død og for tapet av deres rikdom, til og med for skaden på en hund. Allahs sendebud sto opp og vendte seg mot Qiblah (i retning av al-kaba) og reiste sine hender til himmelen, og sa: ”Allah, jeg er uskyldig av det Khalid gjorde,” tre ganger (104).

(103) Sahih, skrevet av al-Bukhari, del 4, side 171

(104) Sirah, skrevet av ibn Hisham, del 4, side 53

Tabakat, skrevet av ibn Sad

Usud al-Ghabah, del 3, side 102

Kan vi spørre hvor den påståtte rettskaffenheten til følgesvennene, som menneskene påstår at de har, er? Hvis Khalid ibn al-Walid, som er ansett for å være en av vår største militærske ledere, var sverdet til Allah, betyr det at Allah trakk sitt sverd for å drepe uskyldige muslimer og å krenke friheten til menneskene? Det er en klar motsigelse her, fordi Allah forbyr drap av mennesker og forbyr å begå onde gjerninger, men Khalid synes å ha dratt sverdet til urettferdighet for å drepe uskyldige muslimer og beslaglegge deres rikdom og ta deres kvinner.

Det er ren løgn og et klart bedrageri. Priset og takket være deg, vår Gud... Velsignelsesrik være deg... Priset være deg, du skapte ikke himlene og jorden og hva som er mellom dem på urettferdig vis. Dette er tvilene av de som ikke tror. Ve over de som ikke tror, for helvete er i vente for dem. Hvordan tillott

Abu Bakr, som var kalifen til muslimene, seg selv å høre på alle disse kriminelle handlingene og ikke reagere? I tillegg ba han Umar om å ikke angripe Khalid og var veldig sint på Abu Qutadah, fordi han protesterte mot Khalid. Var han overbevist om at Khalid hadde gitt en dom og tatt feil? Hvilken unnskyldning kan gis for de korruperte kriminelle som krenket menneskehetens frihet og påsto å ha gitt en dom. Jeg tror ikke Abu Bakr forsøkte å gi en dom mot Khalid som Umar ibn Al-Khattab kalte "Allahs fiende". Umar trodde at Khalid skulle bli drept for å ha drept en uskyldig muslim, eller steinet fordi han drev hor med Leyla, enken til Malik. Men ingenting skjedde med Khalid, istedenfor beseiret han Umar, fordi han hadde full støtte fra Abu Bakr som visste hele sannheten om Khalid mer enn alle andre. Historikere har registret at etter denne skrekkelige hendelsen, sendte Abu Bakr Khalid for å misjonere til Yamamah, som han beseiret og deretter giftet han seg med en kvinne der på samme måte som han gjorde med Leyla, mens blodet til de uskyldige muslimene og blodet til tilhengerne av Musaylama ennå ikke hadde tørket. Senere bebreidet Abu Bakr han for det han gjorde og brukte sterkere ord enn de han brukte i Leylas sak (105). Uten tvil var denne kvinnens ektemann drept av Khalid som tok henne for seg selv, på samme måte han gjorde med Leyla, enken til Malik. Det må være det, ellers hadde ikke Abu Bakr bebreidet han med sterkere ord enn de i den forrige hendelsen. Historikerne nevner teksten til brevet som Abu Bakr sendte til Khalid ibn Al-Walid hvor han sier: "Ibn Umm Khalid! Jeg sverger ved mitt liv at du ikke gjør noe annet enn å ekte kvinner og i gården til ditt hus har ikke blodet til en tusen og to hundre muslimer tørket ennå." (106). Da Khalid leste brevet, kommenterte han: "Det må være al-Asars verk," han mener med al-Asar Umar ibn al-Khattab.

(105) Al-Siddik al-Akbar, Haykel, side 151

(106) Tarikh, skrevet av Tabari, del 3, side 254

Tarikh, skrevet av al-Khamis, del 3, side 343

Dette er en av de viktigste grunnene som lot meg trekke meg unna slike følgesvenner og deres tilhengere som støttet dem og forsvarte dem ivrig og oppfant forskjellige tekster og historier for å rettferdiggjøre gjerningene til Abu Bakr, Umar, Uthman, Khalid ibn al-Walid, Muwayyah, Amr ibn al-As og deres brødre. Allah! Jeg er uskyldig av gjerningene og utsagnene til menneskene som motsatte seg Dine lover, brøt dine forbud og overtrådte dine grenser. Jeg er uskyldig av deres tilhengere og deres medhjelpere. Tilgi meg for min tidligere støtte for dem, fordi jeg var ignorant og ditt sendebud sa: "Den som ikke vet (ignoranten) kan ikke bli tilgitt for sin uvitenhet."

Allah! Våre ledere har ledet oss vill og skjult sannheten fra oss og presentert den for oss med forvrengte bilder av de frafalne følgesvennene og ledet oss til å tro på at de var det beste av folket etter ditt sendebud. Det er ingen tvil at våre

forfedre var ofre for bedrageriet og konspirasjonen til Ummayadene og Abbasidene.

Allah! Tilgi dem og tilgi oss fordi du vet hva som er innenfor våre sjeler. De elsket og respekterte følgesvennene med god vilje, fordi de antok at de ble støttet av ditt sendebud, måtte dine velsignelser og fred være over han og de som elsker han. Du vet, min Herre, deres og vår kjærighet er for den rensede familien, imamene som du holdte rene og rensset, og deres overhode, mesteren til alle muslimene, lederen til de troende, fyrsten til de som har merker på pannene av å bøye seg for Allah, imamen til alle de som frykter Allah, vår herre Ali ibn Abi Talib.

Allah! La meg være en av deres tilhengere som holder seg til dem og følger deres vei. La meg være av de som vil være om bord på deres skip og hjelp meg til å holde på deres sikre håndtak. La meg være av de som går inn i deres porter og støtte meg i tilegnelsen av deres kjærighet, hjelp meg til å følge deres ord og gjerninger, og la meg være takknemlig for deres gode egenskaper. Allah! La meg være med dem, for din Profet sa: ”Mannen er med dem han liker (på dommens dag).”

2. Profetens beretning om skipet

Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) sa:

”Min Ahlulbayt er lik Noahs ark. Den som er om bord det, er reddet og den som snur sin rygg til den, drukner.” (107)

(107) Mustadrak, skrevet av al-Hakim, del 3, side 151

Yanabi Muwaddah, skrevet av Qundoozi Hanafi, side 30, 370

Al-Sawaiq al-Muhriqah, skrevet av ibn Hajar, side 184, 234

Majmaa al-Zawaed, skrevet av al-Haithami, del 9, side 168

Han sa også:

”Min Ahlulbayt er lik Bab Hota (Tilgivelses porten til Israels barn). Den som går igjennom den blir tilgitt.” (108)

(108)

1. Majmaa al-Zawaed, skrevet av al-Haithami, del 9, side 168

2. Al-Sawaek al-Muhrika, skrevet av ibn Hajar al-Haithami, side 193

Også i:

3. Noor al-Absar, skrevet av al-Shiblinji

4. Al-Ifrad, skrevet av Darqutni

Ibn Hajar siterte den ovennevnte beretningen i sin bok Al-Sawaik al-Muhrika og så kom med følgende kommentar: ”Ideen bak å sammenligne dem med Arken (skipet) er å si at den som elsker dem og hedrer dem som et tegn på hans takknemlighet (for Allah) til ære for dem, og den som er ledet av deres lærde folk, vil være reddet fra mørkheten til motsigelsene. På den andre siden den som bestemmer å stå bak, vil synke i sjøen til utakknemlighet og vil bli ødelagt i tyranniets villmark. Grunnen for sammenligningen av Ahlulbayt med porten til tilgivelse er at Allah – Den Opphøyde – gjorde porten til tilgivesle (porten i Jeriko eller Jerusalem) et tegn på Sin tilgivelse. Lignende er Ahlulbayt. De er middelet til tilgivelse for denne nasjonen.”

Jeg ønsker å spørre Ibn Hajar om han var en av de som gikk om bord på skipet og gikk inn i porten og var ledet av de religiøse lederne (Ulama), eller var han en av disse som sa noe og ikke gjorde det i praksis, og motsa deres tro? Det er mange urettferdige mennesker når jeg spør dem eller diskuterer med dem, sier de: ”Vi er i en mer gunstig situasjon i forholdet til Ahlulbayt og Imam Ali enn alle andre, vi respekterer og setter pris på Ahlulbayt og ingen kan benekte deres heder og deres gode egenskaper.”

Ja, de sier med deres tunger hva som ikke er i deres hjerter, eller de respekterer dem og setter pris på dem, men følger og etterligner deres fiender som kjempet mot dem og motsa dem, eller kanskje i noen anledninger vet ikke hvem Ahlulbayt er. Hvis du spør dem om hvem Ahlulbayt er, vil de svare med engang: ”Det er Profetens hustruer som Allah holdte urenhet fra og rensset helt.” Da jeg stilte spørsmålet til en av dem, løste han problemet ved å gi meg følgende svar: ”Alle Ahlul Sunnah wa al-Jama følger Ahlulbayt.” Jeg ble overrasket og sa: ”Hvordan kan dette gå an?” Han svarte: ”Allahs sendebud sa at vi skal ta halve vår religion fra Humayra, Aisha. Derfor har vi tatt vår halve religion fra Ahlulbayt.”

På dette grunnlaget kan en forstå deres respekt og oppfatning av Ahlulbayt, men når dere spør dem om de tolv imamene vil de bare gjenkjenne Ali, Al-Hassan og Al-Husayn, og de vil ikke akseptere Imamate/lederskapet til al-Hassan eller al-Husayn. I tillegg respekterer de Muwayia ibn Abi Sufyan som forgiftet al-Hassan og drepte han (de kaller Muwayiah forfatteren av åpenbaringene) og de respekterer også Amr ibn al-As på samme måte som de respekterer Imam Ali.

Dette er ingenting annet enn motsigelser og forvirringer og et forsøk på å dekke sannheten med falskheten og lyset med mørkheten. For hvordan kan hjertet til en troende innholde kjærligheten til Allah og djevelen samtidig. Allah sa i Sin hederlige Bok: ”Du vil ikke finne at folk som tror på Allah og dommens dag,

har noe til overs for dem som setter seg opp mot Allah og Hans sendebud, om det så var deres fedre, deres sønner, deres brødre eller deres klan. Allah har skrevet troen i deres hjerter og styrket dem med sin ånd. Og Han vil føre dem inn i paradisetts haver, hvor bekker sildrer, og her skal de være og bli. Allah har funnet velbehag i dem, og de i Ham. Disse utgjør Allahs parti. Og Allahs parti, dem vil det gå godt!” Koranen: 58:22.

Allah sa også: ”Slutt dere ikke til Mine og deres fiender, idet dere tilbyr dem sympati, tiltross for at de forneker det som er blitt dere tildelt av sannheten?” Koranen: 60:1.

3. Profetens beretning: ”Den som ønsker å leve som meg.”

Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) sa: ”Den som ønsker å leve og å dø som meg, og bo i Edens hage etter døden må anerkjenne Ali som sin beskytter og følge Ahlulbayt etter meg, for de er min Ahlulbayt og de har blitt tildelt min kunnskap og forståelse. Ve over de av mine tilhengere som vil benekte Ahlulbayts utmerkelse og som vil ignorere deres slektskap med meg. Måtte Allah aldri la dem dra nytte av min forbønn.” (109)

(109) Mustadrak, skrevet av al-Hakim, del 3, side 128

Kanz al-Ummal, del 6, side 155

Al-Manakib, skrevet av Khawarizmi, side 34

Yanabi al-muwaddah, side 149

Tarikh, skrevet av ibn Asakir, del 2, side 95

Hilyat al-Awlia, del 1, side 86

Al-Jami al-Kabir, skrevet av al-Tabrani

Al-Isabah, skrevet av Ibn Hajar

Som dere kan se er den ovennevnte beretningen av de klareste utsagnene som trenger ingen tolkning og den gir ingen rom for flere alternativer, men den fjerner alle unnskyldninger. Den som ikke følger Ali og anerkjenner Ahlulbayt, Profetens familie, vil bli berøvet meklingen til deres bestefar, Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie). Det er verdt å nevne i denne sammenhengen at ved første delen av min forskning, tvilte jeg på troverdigheten til denne beretningen og jeg tenkte den bærer en stor trussel mot de som ikke var i enighet med Ali og Ahlulbayt, spesielt fordi beretningen ikke åpner noen rom for tolkning. Jeg ble bekymret da jeg leste boken Al-isabah hvor Ibn Hajar Al-Askalani ga følgende kommentar om denne beretningen: ”Jeg har skrevet beretningen på denne måten Yahya ibn Yala al-Muharibi hadde sagt den og han er svak.” Ibn Hajar fjernet noe av tvilen jeg hadde for jeg tenkte at Yahya ibn Yala al-Muhaarihi fabrikkerte beretningen og kunne ikke være

troverdig hadith-formidler. Men Allah – priset være Ham, den Opphøyde – ønsket å vise meg hele sannheten. Jeg leste en bok med tittelen ideologiske diskusjoner, skrevet av Ibrahim al-Jabhan (110). Denne boken forklarte hans status. Jeg fant ut at Yahya ibn Yala al-Muharibi var en troverdig hadith-formidler og begge Shaykene, Muslim og al-Bukhari, var avhengige av hans formidling. Jeg leste om ham og fant ut at al-Bukhari siterte beretninger fortalt av ham om al-Hudaybiyah kampen, og de er i del 3, side 31. Muslim siterte også beretninger fortalt av ham i sin Sahih, del 5, i kapittelet: grensene, side 119. Til og med al-Dhahabi, med alle hans begrensninger, ansett han for å være en troverdig hadith-formidler, sammen med Imamene til al-Jurh og al-Tadeel (kriteriet brukt for å finne ut den troverdige og den ikke-troverdige hadith-formidleren) og de to Shaykene (Muslim og al-Bukhari) pleide å bruke han som en troverdig kilde. Så hvorfor hele denne konspirasjonen, denne forfalskningen og dette bedrageriet om en mann som var ansett for å være en troverdig hadithformidler av forfatterne til al-Sihah? Er det fordi han fortalte sannheten om nødvendigheten til å følge Ahlulbayt og ble derfor ansett av Ibn Hajar som svak?

(110) Mubaqash Aqa diyya fi Maqdat, skrevet av Ibrahim al-Jabhan, side 29

Sannsynligvis visste ikke ibn Hajar at hans skrivninger ville bli et emne for diskusjon for noen spesialiserte lærde og at han vil være ansvarlig overfor dem for alt det han hadde skrevet. Disse lærde var i stand til å avsløre hans fordommer og uvitenhet fordi de ble ledet av lyset til Profeten og Ahlulbayt.

Jeg innså senere at noen av våre lærde forsøkte med alt det de kunne å dekke over sannheten så aktivitetene til følgesvennene og kalifene, som var ansett for å være deres ledere og rådgivere, fortsetter å være ukjente. Vi ser dem forsøke å tolke riktige beretninger på deres egen måte og gi dem forskjellige meninger, eller de benekter beretninger som motsier sin trosbekjennelse, til og med hvis de ble nevnt i deres egne bøker og Sihah. Noen ganger fjerner de en halv eller en tredje del av profetens beretning og erstatter den med noe annet! Eller de reiser opp tvil om påliteligheten til hadith-formidlerne, fordi de reiser opp saker som de ikke liker, og i noen få anledninger publiserer de dem i første utgave (av en bok), men fjerner dem fra de påfølgende utgavene uten å gi hentydning for å rettfærdiggjøre deres handling, tross for at intelligente lesere som har full kunnskap vet veldig godt hvorfor utsagnene har blitt fjernet!

Jeg visste alle disse tingene etter å ha gjennomført nøyaktige forskninger og studeringer, og har overbevisende bevis som støtter mitt syn. Jeg ønsker de ville slutte å gi meg alle disse unnskyldningene for å rettfærdiggjøre handlingene til følgesvennene som vendte om på sine hæler, fordi deres syn var i strid med

hverandre og motsa historisk fakta. Jeg ønsker de fulgte den rette veien, selv om det er vanskelig, så de forlot deres sinn og sinnene til de andre i fred.

De påstår at noen av de tidligere følgesvennene ikke var pålitelige hadith formidlere. Derfor fjernet de hva de ikke likte, spesielt hvis disse beretningene inkluderte noen av de siste veiledningene til Allahs sendebud før hans død.

Al-Bukhari og Muslim skriver begge at Allahs sendebud ga råd om tre ting på sitt dødsleie:

- Fjern alle polyteistene fra den arabiske halvøy
- Belønn delegasjonen på samme måte jeg gjorde og fortelleren sa videre: ”Jeg glemte den tredje tingen.” (111)

(111) Sahih, skrevet av al-Bukhari, del 7, side 121
Sahih, skrevet av Muslim, del 5, side 75

Er det mulig at disse følgesvennene som var tilstede på dødsleiet og hørte de tre veiledningene glemte den tredje, når vi vet at de pleide å vite uten at en hel fortelling bare ved å høre den engang? Nei. Det er politikk som tvang dem for å glemme det og ikke nevnte det på nytt. Dette er en annen komedie organisert av følgesvennene, fordi det er ingen tvil om at den første veiledningen Allahs sendebud ga var om utvelgelsen til Ali som sin etterfølger, men fortelleren nevnte ikke det.

Personen som forsker om denne saken vil uten tvil finne den utvilsomme beordring om Alis rett til lederskapet, tiltross for alle forsøkene for å dekke over den og å fjerne den. Al-Bukhari siterte den i sin Sahih i et kapittel med tittelen Al-Wasaya (testamentene), Muslim siterte den også i sin Sahih og sa at Profeten utvalgte Ali for lederskapet i tilstedeværelsen til Aisha (112). Se hvordan Allah viser Sitt lys selv om undertrykkerne og vollherskerne forsøker å dekke det.

(112) Sahih, skrevet av Bukhari, del 3, side 68
Sahih, skrevet av Muslim, del 2, side 14

Jeg gjentar her hva jeg sa før, hvis følgesvennene ikke var pålitelige nok til å fortelle testamentene til Allahs sendebud, så kan vi ikke skylde på tilhengerne og de som kom etter dem.

Hvis Aisha, moren til de troende, kunne ikke tåle å nevne navnet Ali og kunne ikke ønske ham noe godt – som Ibn Sad skriver i sin Tabaqat (113), og al-Bukhari i sin Sahih i et kapittel med tittelen Sykdommen til Profeten og hans død, og hvis hun takket Allah da hun hørte nyhetene om Alis død, hvordan kan

vi da forvente at hun skulle nevne testamentene til ære for Ali, når hun var kjent, privat og offentlig, for hennes fiendskap og hat mot Ali og hans barn og mot hele familien til Profeten. Det er ingen makt eller styrke hos andre enn Allah, Den Opphøyde, Den Veldige.

(113) Tabaqat, skrevet av ibn Sad, del 2, side 29

Ijtihad (tolkning) i strid med de hellige tekstene – vår motgang

Jeg samlet informasjonene om motgangen som har forekommet i den Islamske nasjonen på grunn av følgesvennenes tolkning av Islam mot de klare hellige tekstene igjennom min forskning. Følgesvennene overtrådte lovene til Allah og Sedvanen. De religiøse lærde og lederne som fulgte deres eksempel motsa ofte de hellige profetiske tekstene hvis de ikke var forenlige med hva en av følgesvennene hadde gjort. Noen ganger motsa de til og med de koraniske hellige tekstene, og jeg overdriver ikke og jeg nevnte tidligere i denne boken al-Tayammum verset. Tiltross for at det er en klar tekst i Allahs bok og i Sendebudets sedvane om Tayammum, tolket de det fritt og sa at en skal forlate bønnene hvis det ikke var vann. Abdullah ibn Umar rettferdiggjorde denne tolkningen på en måte vi har nevnt et annet sted i denne boken.

En av de første følgesvennene som åpnet døren for Ijtihad (tolkningen) var den andre kalifen som brukte hans tolkning og motsa de koraniske tekstene etter døden til Allahs sendebud for å stoppe betalingen av andelen til dem hvis hjerter var forenlige, selv om Allah hadde gjort dens betaling fra Zakat obligatorisk og sa: ”Vi trenger ikke det.”

Når det gjelder hans tolkning av de profetiske hellige tekstene, er de mange, og i mange anledninger motsa han profeten da han var i livet. Vi har hentydet i det andre kapittelet hans motstand i løpet av fredsavtalen til Hudaybiah, og hvordan han motsa skrivingen av Sendebudets siste testament og sa at Allahs bok var tilstrekkelig. Det er en annen hendelse som innvolver Allahs sendebud og Umar som klart viser den sistenevntes mentalitet og hvordan han tillott seg selv å krangle og motstå sendebudet. Hendelsen var om spredningene til de gode nyhetene om paradiset. Allahs sendebud beordret Abu Hurayrah at når han møter en mann som er absolutt overbevist om at det ”er ingen andre guder annet enn Allah,” må han gi ham de gode nyhetene om at han vil ende opp i paradiset. Abu Hurayrah gikk ut for å spre de gode nyhetene til han møtte Umar som hindret ham fra å fortsette hans misjon og slå han til han falt på grunnen. Abu Hurayrah gikk tilbake gråtende til Allahs sendebud og fortalte om hans sammenstøt med Umar. Sendebudet spurte Umar: ”Hvorfor gjorde du det?” Umar svarte ved å stille følgende spørsmål: ”Sendte du ham for å spre de gode

nyhetene om paradiset til enhver overbevist troende om at det er ingen guder annet enn Allah?” Allahs sendebud sa: ”Ja!” Umar sa: ”Ikke gjør det, fordi jeg frykter at alle mennesker skal være avhengige av det er ingen guder annet enn Allah.”

Vi har også hans sønn Abdullah ibn Umar som fryktet at mennesker ville være avhengige av al-Tayammum, så han beordret dem å forlate bønnene. Det var mye bedre om de hadde forlatt tekstene som de er og ikke forandret dem med deres verdiløse tolkninger som bare kunne føre til utryddelsen av de Islamske lovene, overtredelsen av Allahs hellighet og splittelsen til denne nasjonen til forskjellige trosbekjennelser og trettekjære grupper.

Om vi ser på de forskjellige synspunktene Umar hadde om Allahs sendebud og hans sedvane kan vi konkludere med at han aldri trodde på feilfriheten til sendebudet, og han trodde at han var som alle andre mennesker, han kan ta feil og kan ha rett. Derfor kom synet adoptert av sunni lærde og al-Jamah at Allahs sendebud var feilfri i formidlingen av Den Hellige Koranen, men i de andre delene i livet var han som alle andre mennesker, noen ganger tok han feil og noen ganger hadde han rett.

Noen uvitende mennesker påstår at Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) aksepterte fristelsene til djevelen i sitt hus. En gang sov han på sin bakside omgitt av kvinner som spilte på deres tamburiner og djevelen satt glad ved siden av ham inntil Umar kom, så stakk djevelen av gårde og kvinnene skjulte deres tamburiner under deres sitteplass. Profeten sa til Umar: ”Så snart djevelen så deg, forlot han oss ved en forskjellig vei enn den du kom innom.”

Derfor er det ikke overraskende at Umar har sitt eget syn på religionen og tillott seg selv å krangle med Allahs sendebud om politiske saker og religiøse, som vi forklarte før om de gode nyhetene om paradiset. Fra iden om Ijtihad og å bruke eget syn mot de hellige tekstene, en gruppe av følgesvenner, ledet av Umar ibn al-Khattab, begynte å samle en hær, og vi så hvordan i Ulykkens Dag de støttet Umars syn mot den klare teksten. Vi kan også konkludere at det var den samme gruppen som ikke aksepterte al-Ghadir teksten hvor Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) gjorde det klart at Ali ville være hans kalif (etterfølger) over alle muslimene, og de ventet den rette anledningen til å forkaste den da Profeten døde. Møte i al-Sakeefah og utvelgelsen av Abu Bakr var et resultat av Ijtihad, og da de hadde full kontroll over sakene, begynte mennesker å glemme de profetiske tekstene om kalifatet og begynte å tolke alle ting. De motsto Allahs bok, de overtrådte grensene og forandret lovene. Så kom tragedien til Fatimah al-Zahra etter tragedien til hennes ektemann og hans fjerning fra kalifatet. Det skjedde også en tragedie i

forbindelse med betalingen av Zakat og tolkningen av denne saken mot de klare tekstene. Så kom Umar og tok over kalifatet som følge av Ijtihad, fordi Abu Bakr tolket situasjonen på sin egen måte og droppet Shurah (rådet) som alltid pleide å hjelpe han med å få kalifatets affærer under hans kontroll. Etter at Umar kom og gjorde tingene enda verre, tillott han tingene som ble forbudt av Allah og Hans sendebud (114) og forbød det Allah og Hans sendebud hadde tillatt (115).

(114) Et eksempele på det er saken om skilsmisse tre ganger, se på: Sahih, skrevet av Muslim, kapittelet om skilsmisse tre ganger, Sunan, skrevet av Abi Dawood, del 1, side 344

(115) Et annet eksempel er saken om hans forbud av Muta al-hajj og Muta al-Nisa, se på: Sahih, skrevet av Muslim, kapittelet Hajj, Sahih, skrevet av Bukhari, delen om Al-Hajj, kapittelet om al-Tamattu

Da Uthman kom til makten etter Umar, gikk han en lang vei i al-Ijtihad, og gjorde mer enn hans forgjengere hadde gjort til hans syn begynte å angripe det politiske og religiøse livet generelt, noe som førte til revolusjon og han betalte livet som pris for sin Ijtihad.

Da Imam Ali tok over muslimenes affærer gjennomgikk han store problemer. Han forsøkte å overbevise mennesker om å vende tilbake til Profetens hederlige sedvane og den hellige Koranen, og forsøkte sitt best for å befri Islam fra alle de nye innovasjonene, men noen mennesker skrek høyt: ”Vi vil ha Umars sedvane!”

Jeg er overbevist om at de som kjempet mot og motsa Imam Ali (fred være med ham) gjorde det fordi han tvang dem til å vende tilbake til de riktige hellige tekstene. Han utryddet alle de nye innovasjonene og tolkningene som hadde blitt tilknyttet religionen i den tidligere halvdel av århundret, som mennesker var vant til, spesielt de som hadde deres egne lyster og grådighet og brukte Allahs og menneskenes rikdom for seg selv, og berøvet de undertrykte deres grunnleggende rettigheter i Islam.

Vi finner alltid at innbilske mennesker tyr til Ijtihad, fordi den tillatter dem å nå deres formål på hvilken som helst måte, og tekstene fremgår som hindringer i deres vei og hindrer dem fra å nå deres mål.

Det er verdt å nevne her at Ijtihad kan ha dens tilhengere blant vanlige mennesker, på hvilken som helst tid og på hvilket som helst sted, fordi det er lett å gjennomføre og har ingen faste forpliktelser.

Fordi teksten krever forpliktelser og hindrer friheten til å tolke fritt, som politikere kaller teokrati, som betyr Allahs styre, og Ijtihad, med dens frihet og dens mangel på forpliktelse, er kalt demokrati, som betyr folkestyret, derfor har menneskene som samlet seg i al-Sakeefah etter profetens (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) død bestemte å avskaffe den teokratiske regjeringen som ble grunnlaget av Allahs sendebud basert på de koraniske tekstene, og forandre det til en demokratisk regjering valgt av menneskene. Men følgesvennene visste ikke hva ordet ”demokrati” betyr, for det er ikke et arabisk ord, men de kalte det for Shura system (116).

(116) Slike ting ikke skjedde heller ikke i denne typen av valg, fordi de som ble valgt representerte ingen nasjon

De som ikke aksepterte teksten om kalifatet er de overlegne tilhengerne av ”demokrati”, som påstår at Islam var den første til å adoptere et slikt system, og de er tilhengere av Ijtihad og reformer. I dag er de ansett for å være det nærmeste til det vestlige systemet, og det er grunnen til at vestlige regjeringer glorifiserer dem og kaller dem fremragende og tolerante muslimer.

Sjia, som støtter teokrati eller Allahs regjering, nekter Ijtihad mot tekst, og de skiller mellom Allahs lov og Shura. De ser ingen forbindelse mellom Shura og de hellige tekstene. Ijtihad og Shura skal bare benyttes i saker hvor det ikke finnes hellige tekster som kommer med en forklaring.

Vi ser at Allah – priset være Allah – valgte sitt sendebud Muhammed, men fremdeles sier Han til ham: ”Og spør dem om råd.” Koranen: 3:159.

Når det gjelder utvelgelsen av ledere til folket, sa Allah: ”Og din herre skaper og velger hvem Han vil. Valget er ikke opp til dem.” Koranen: 28:68. Når sjia forsvarer utvelgelsen av Ali til kalifatet etter Allahs sendebud og ser bort ifra noen av følgesvennene som erstattet teksten med Ijtihad og derfor gikk regjeringen til Allah og Hans sendebud til grunne og det ble et sår i Islam som ikke har til nå blitt pleiet, holder de seg selv til de hellige tekstene.

Som følge av det finner vi vestlige regjeringer og deres fritenkere forakte sjia og kalle dem religiøse fanatikere og framskritttsfiendtlige, fordi de ønsket å vende tilbake til Koranen som sier at tyvens hender skal bli hogd av, og ekteskapsbryteren skal bli steinet, og formanet mennesker å gå og kjempe i Allahs navn, men de anser alt det for å være hovmod og barbarisme.

Igjennom hele denne studeringen begynte jeg å forstå grunnen til at noen sunni religiøse lærde lukket døren for Ijtihad i det tredje århundret. Kanskje de forutså tilbakeslagene Ijtihad førte til på den Islamske nasjonen av motgang og blodige

borgerkriger, og hvordan den ville forandre nasjonen, som Allah sa om: ”Dere er den beste nasjonen som har kommet ut til folket,” til en nasjon av trettekjære grupper hvor lovløshet råder og tilslutt vil Islam vende til Jahiliya (pre - Islamsk periode).

Ijtihad fortsettet med sjia, så lenge tekstene fortsatt var og ingen kunne forandre dem, og det som hjalp dem i det var de tolv imamene som arvet kunnskapen til deres bestefar, og pleide å si at det var ingen problem uten at Allah har gitt sin dom om det og Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) har forklart det.

Vi forstår også at da sunni hadith-formidlere fulgte følgesvennene som holdte seg til Ijtihad og hindret skrivningen av de profetiske beretningene, fant seg selv tvunget, på grunn av mangelen på tekstene, for å bruke personlige tolkninger, Qiyas (analogi), Istishab (assosiasjon), og lukke Dharai felte osv.

Vi forstår også at sjia samlet seg rundt Imam Ali, som var porten til kunnskapens by. Han pleide å si til dem: ”Spør meg om alle ting, for Allahs sendebud lærte meg en tusen porter av kunnskap, enhver av dem åpner tusen andre porter.” (117). Men ingen sjia samlet seg rundt Muwayia ibn Abi Sufyan som visste lite om Profetens sedvane.

(117) Tarikh Dimashk, skrevet av ibn Asakir, del 2, side 484
Maktal Al-Husayn, skrevet av al-Khawarizmi, del 1, side 38
Al-Ghadir, skrevet av al-Amini, del 3, side 120

Etter døden til Imam Ali ble lederen til den urettferdige gruppen lederen til de troende og han fornærmet Islam igjennom hans personlige tolkning, som forårsaket mange skader på Islam enn det mange før ham gjorde. Men sunni hadith-formidlere pleier å si at han var ”forfatteren av åpenbaringene”, og at han ble en av de fremragende lærde i tolkningen av Islam. Hvordan kunne de dømme ham slik hvis han var den som forgiftet al-Hassan ibn Ali, lederen til paradisetts ungdommer? Kanskje de sier: ”Dette var en aspekt av hans ijtihad (tolkning), men han tok feil.”

Hvordan kunne de dømme ham for å ha gjort Ijtihad, hvis han var en av de som berøvet nasjonen valget ved tvang, så ga lederskapet til sin sønn Yazid etter ham, og forandret Shura systemet til arvelig system?

Hvordan kunne de dømme ham for å ha gjort Ijtihad og gi ham en belønning, hvis han var en av de som tvang mennesker til å forbanne Ali og Ahlulbayt, etterkommerne til Profeten, i enhver moske, så det ble en tradisjon å gjøre det i 60 år?

Og hvordan kan de kalle ham ”forfatteren av åpenbaringene” hvis åpenbaringene kom til Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) for 23 år og Muwayyah var en polyteist i de første elleve årene, og senere konverterte han til Islam, bodde ikke i Medina (for vi kan ikke finne en historisk kilde som støtter denne påstanden), mens Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) bodde ikke i Mekka etter al-Fath (muslimenes erobring av Mekka)? Så hvordan kunne Muwayyah greie å skrive åpenbaringen?

Det er ingen styrke hos andre enn Allah, Den Opphøyde, Den Veldige. Og spørsmålet kommer igjen og igjen: hvilken gruppe hadde rett og hvilken gruppe tok feil? Enten Ali og hans tilhengere tok feil eller Muwayyah og hans tilhengere tok feil.

Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) forklarte alle ting, men noen av de som hevder å følge sedvanen tok feil, for det har vist seg for meg igjennom forskningen at mennesker som forsvarer Muwayyah bare kan kalle seg tilhengere av Muwayyah og Ummayyadene og ikke, som de påstår, tilhengerne til Profetens sedvane (Sunnah). Hvis vi observerer deres posisjoner, finner vi at de hater Alis tilhengere og feirer Ashura-dagen som en frydefull dag og forsvarer følgesvennene som såret Allahs sendebud i løpet av hans levetid og etter hans død, og retter alltid på deres feil og rettfærdiggjør deres handlinger.

Hvordan kan dere elske Ali og Ahlulbayt og samtidig velsigne deres fiender og drapsmenn? Hvordan kan dere elske Allah og Hans sendebud og samtidig forsvare de som forandret lovene til Allah og Hans sendebud, og tolket disse lovene på sin egen måte?

Hvordan kan dere respektere de som ikke respekterte Allahs sendebud og beskyldte ham for Hajr (å snakke tull) og kritiserte hans lederskap?

Hvordan kan dere følge religiøse lærde som har blitt utvalgt av Umayyadene og Abbasidene for politiske grunner, og forlate andre religiøse lærde, selv om Allahs sendebud utpekte deres antall (118) og deres navn (119).

(118) Sahih, skrevet av Bukhari, del 4, side 164

Sahih, skrevet av Muslim, side 119

(119) Yanibul Muwaddah, skrevet av al-Qunduzi al-Hanafi

Hvordan kan dere følge noen som ikke visste Profeten veldig godt og forlot porten til kunnskapens by, hvis posisjon i forholdet til Allahs sendebud er den samme posisjonen til Harun i forholdet til Moses?

Hvem var den første til å bruke ordet Ahl Al-Sunnah og al-Jammah? Jeg har forsket igjennom historiebøkene og funnet ut at de ble enige om å kalle året Muwayyah tok over makten i for ”året til al-Jamah.” Det var kalt det, fordi nasjonen ble splittet til to grupper etter døden til Uthman. Alis sjia og Muwayias tilhengere. Da Imam Ali ble martyr og i året Muwayyah tok over makten etter hans avtale med Imam Hassan, som gjorde han i stand til å bli lederen av de troende, ble dette året kalt for ”al-Jamah”. Derfor hentyder navnet Ahl al-Sunnah (sedvanens tilhengere) og ordet al-Jamah til sedvanen til Muwayyah, og enigheten om hans lederskap, og betyr ikke tilhengerne av sedvanen til Allahs sendebud.

Imamene og andre medlemmer av Ahlulbayt, som er etterkommere av Allahs sendebud, kjente bedre enn al-Tulka (slavene som Profeten befridde ble kalt al-Tulka) sedvanen til deres bestefar og dens innhold. Mekkas folk vet bedre om Mekkas stier enn alle andre. Men vi sto mot de tolv imamene som Allahs sendebud nevnte i hans utsagn og fulgte deres fiender. Tiltross for vår anerkjennelse av beretningen som Allahs sendebud nevnte de tolv imamene, alle av Quraishy, i, stopper vi alltid ved de fire kalifene. Kanskje var det Muwayyah som kalte oss Ahl Al-Sunnah og al-Jamah, som betyr enigheten om hans sunnah (sedvane), som han gjorde det obligatorisk i å forbanne Ali og Ahlulbyat? Dette fortsettet i 60 år til Umar ibn Abdul Aziz – måtte Allah være tilfreds med ham – stoppet det. Noen historikere informerer oss at Umayyadene planlagte å drepe Umar ibn Abdul Aziz, selv om han var en av dem, fordi han drepte sunnah, som var å forbanne Ali ibn Abi Talib.

Mitt folk! La oss vende oss om – ledet av Allah, Den Opphøyde – og søke etter sannheten og befri oss selv fra denne blinde fordommen, fordi vi er ofrene til Umayyadene, ofrene til Abbasidene og ofrene til den mørke historien og den intellektuelle ufruktbarheten som vi har blitt påtvunget for en lang tid. Uten tvil er vi ofrene til planleggingen og knepene til mennesker lik Muwayia, Amr ibn Al-As, al-Mughirah ibn Shbah og andre. Forsk vår Islamske historie for å komme til den absolutte sannheten og Allah vil belønne dere to ganger. La oss håpe at vi kan forene denne nasjonen som var skadet ved døden til dens profet og så ble delt til sytti tre grupper

La oss forene denne nasjonen under banneret til ”det er ingen guder annet enn Allah og Muhammed er Allahs sendebud” og å følge Ahlulbayt, som Allahs sendebud beordret oss å følge og sa: ”Ikke vær i strid med dem, for dere vil

omkomme, og ikke holde dere unna dem, for dere vil omkomme, og ikke lære dem, for de vet mer enn dere.” (120)

(120) Al-Durr al-Manthur, skrevet av Suyuti, del 2, side 60

Usd al-Ghabah, del 3, side 137

Al-Sawaik al-Muhrikah, skrevet av ibn Hajar, side 148, 226

Kanz al-Ummal, del 1, side 168

Majma az Zawaid, del 9, side 163

Hvis vi gjør det, vil Allah løfte sin vrede fra oss, og Han vil forandre vår frykt til fred og rolighet, og vil gjøre oss i stand til å herske på denne jorden, og vil la Hans venn Imam al-Mehdi – fred være med ham – vise seg for oss, siden Allahs sendebudet lovet oss hans tilsynekomst for å fylle jorden med fred og rettferdighet etter at den hadde blitt fylt med urettferdighet og undertrykkelse... Derfor vil Allah spre, igjennom ham, Hans lys over hele verden.

En invitasjon til venner for å slutte seg til forskningen

Forandringen var begynnelsen på en åndelig glede for meg og jeg sanset en indre rolighet med stor glede for den rette bekjennelsen jeg hadde oppdaget. Jeg hadde ingen tvil om at det var den sanne Islam. Jeg følte tilfredshet og stolthet for det Allah hadde gitt meg av Sin ledelse og veiledning. Jeg kunne ikke tåle stillheten og kunne ikke holde ting hemmelige inn i meg. Jeg sa til meg selv: ”Jeg må fortelle mennesker sannheten.” ”Snakk om Herrens nådebevisninger” og det er en av de største nådebevisningene, eller det er den største nådebevisningen i denne verden og i det neste livet, for”den som holder seg stille om sannheten er en stum djevel” og ”etter sannheten er det ingenting annet enn villfarelse.”

Hva som gjorde meg overbevist om at jeg skal spre denne sannheten var uskyldigheten til disse Ahlul Sunnah og al-jammah som elsket Allahs sendebud og Ahlulbayt. Alt det som må gjøres er å fjerne tåken som ble skapt av historien og så vil de følge den rette veien, og det er det som skjedde med meg personlig.

Allah, Den Opphøyde, sa: ”Slik var dere en gang, men Allah har gitt dere av sin godhet!” Koranen: 4:94.

Innen en måned ble vi ferdige med boken og tre venner ble opplyste. Jeg støttet dem og hjalp dem til veien og ga dem alt som jeg hadde samlet fra opplevelse og kunnskap i løpet av årene til forskningen. Jeg begynte å smake på søtheten til ledelsen og ble veldig håpefull om fremtiden. Jeg inviterte ofte venner fra Gafsa som jeg pleide å kjenne igjennom moskens skole eller sufier i tillegg til noen av

mine trofaste studenter. Et år gikk forbi, og priset være Allah, vi ble et stort antall. Vi var alle vennene til Ahlulbayt. Vi er vennene til deres venner og fiendene til deres fiender, vi feiret deres glede og sørget i løpet av Ashura.

To av mine tidligere brever som bar nyheten om min konvertering til sjiaIslam ble sendt til al-Sayyid al-Khui og al-Sayyid Muhammed Bakir al-Sadr, i løpet av Al-Ghadir festen, som vi feiret for første gang i Gafsa. Alle ble kjente med min konvertering til SjaiaIslam og det var jeg som kalte mennesker til å følge Ahlulbayt, og alle slags beskyldninger og rykter begynte å gå rundt landet. Jeg ble beskyldt for å være en israelsk spion som arbeidet for å gjøre mennesker tvilende på sin religion, at jeg forbannet følgesvennene og planlagte å forårsake støy og uro blant menneskene... osv. I hovedstaden Tunis kom jeg til to venner, Rashid al-Ghannushi og Abdul Fattah Moro, som uttrykket motstand mot mine ideer, og i en samtale som fant sted i Abdul Fattahs hus sa jeg at som muslimer bør vi gjenlese våre bøker og se igjen på historien. Jeg tok Sahih al-Bukhari som et eksempel, for den inneholder ting som en fornuftig person vil finne det vanskelig å akseptere. De ble veldig sinte på meg og sa: "Hvem er du til å kritisere al-Bukhari?" Jeg gjorde mitt beste for å overbevise dem til å bli involvert i forskningen, men de nektet ved å si: "Hvis du har blitt en sjia, er det ditt problem, men ikke forsøk å konvertere oss til sjiaIslam. Vi har en mer viktig oppgave enn dette, nemlig å motstå regjeringen som ikke arbeidet i samsvar med Islam."

Jeg svarte dem ved å si: "Hva er unnskyldningen? Hvis dere kommer til makten, vil dere gjøre verre enn de gjør nå, fordi dere ikke vet sannheten om Islam." Derfor endte vårt møte på en ubehagelig måte.

Noen mennesker fra Muslimske broderskap gjorde en kampanje mot oss, fordi de ikke visste om den Islamske kjente bevegelsen på denne tiden, og begynte å spre rykter blant deres nære at jeg var en regjerings agent og at jeg oppfordret muslimene til å tvile på deres religion for å holde dem unna den viktige tingen, nemlig å styrte regjeringen.

Litt etter litt begynte mennesker å isolere seg fra oss, spesielt de unge medlemmene av Det Muslimske broderskapet og Shaykene som fulgte sufi trosretningene. Vi opplevde vanskelige tider, levde lik fremmede i vårt eget hus og blant våre egne brødre. Men Allah – priset være Ham – forandret vår situasjon til bedre og mange unge mennesker fra forskjellige byer kom til oss for å finne sannheten. Jeg forsøkte mitt beste for å overbevise dem og som følge av det ble mange mennesker i stand til å se lyset. De var fra Tunis, Kayrawan, Susa og Sii Bu Zayd. I sommerferien besøkte jeg Irak, reiste også igjennom Europa og møtte venner i Frankrike og Nederland og diskuterte emnet med dem, og priset være Allah, de så også lyset.

Jeg ble absolutt glad da jeg møtte al-Sayyid Muhammed al-Sadr i hans hus i Hellige Najaf hvor han var omgitt av en gruppe av lærde mennesker. Han presenterte meg for dem for å være en sjia (en tilhenger av Ahlulbayt) sayyid i Tunis. Han fortalte dem også at han hadde grått da han mottok mitt brev som inneholdte nyhetene om at vi hadde feiret al-Ghadir dagen og hvordan jeg klaget over vanskelighetene vi gjennomgikk inkludert de ondskapsfulle ryktene og isolasjonen.

Al-Sayyid sa: "Vi må tolerere vanskelighet, for Ahlulbayts vei er vanskelig. En mann kom engang for å se Profeten (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) og sa til ham: "Allahs sendebud, jeg elsker deg." Han svarte: "Da må du forvente mye motgang." Mannen sa: "Jeg elsker din fetter Ali." Han svarte: "Da må du forvente mange fiender." Mannen sa: "Jeg elsker al-Hassan og al-Hussein." Han svarte: "Da må du være rede for å møte fattigdom og mange lidelser." Hva har vi betalt i forholdet til det Abu Abdillah al-Husayn (fred være med ham), hans familie og følgesvenner betalte for rettferdigheten? Sjia har også betalt prisen for deres valg av Ahlulbayt igjennom historien og fremdeles betaler til den dag i dag. Min bror, derfor må vi tolerere å gjennomgå lidelser og gi offer for rettferdighetens skyld. Hvis Allah hjalp deg i å lede en mann til den rette veien, er det verdt hele verden og det som er i den."

Al-Sayyid al-Sadr rådet meg også mot å isolere oss selv og beordret meg å nærme meg mine sunni brødre da de ønsket å holde seg unna meg, og å be bak dem så det ikke vil være noen brudd på slektskapet, og å anse dem for å være uskyldige ofre av den forvrengte historien og ondskapsfull propaganda, fordi mennesker er fiendene til det de ikke forstår.

Al-Sayyid al-Khui rådet meg også på samme måte og al-Sayyid Muhammed Ali al-Tabatabai al-Hakim hadde alltid sendt oss brever fulle av råd som hadde en stor innflytelse på våre nye opplyste brødre.

Mitt besøk til den hellige byen Najaf og dens lærde ble mer hyppig, og jeg forpliktet meg selv å tilbringe hver sommerfeire nær Imam Ali og delta i undervisningstimene til al-Sayyid Muhammed Bakir al-Sadr, som jeg dro veldig stor nytte av. Jeg lovet meg selv å besøke gravene til de tolv imamene og Allah hjalp meg til å realisere mitt ønske for jeg var i stand til å besøke graven til Imam al-Rida som er i Mashhad, på grensene mellom Russland og Iran. Der møtte jeg noen av de mest fremragende lærde, som jeg dro stor nytte av.

Al-Sayyid al-Khui, som vi fulgte i våre religiøse saker, ga meg tillatelse til å bruke Khums og Zakat for å hjelpe vår opplyste gruppe og å gi dem hva de trengte av bøker og mange andre ting. Jeg var også i stand til å lage et lite

bibliotek som innholdte noen viktige kilder forbundet med forskningen som tilhørte begge partene (sunnier og sjiaer). Jeg kalte det Ahlulbayts bibliotek og mange mennesker dro nytte av det, priset være Allah.

Femten år etter fordoblet Allah min glede da teologen til byens råd i Gafsa ble enig om å gi gaten hvor jeg levde navnet ”Imam Ali ibn Abi Talibs (fred være med ham) gate”. Derfor ønsker jeg å takke ham i denne anledningen for dette hederlige valget, for han er av de som arbeider hardt for Islam og har en stor respekt og kjærlighet for Imam Ali. Jeg ga ham boken al-Murajjat skrevet av Sharaf al-Din. Han og vår gruppe hadde gjensidig respekt og kjærlighet for hverandre, så måtte Allah belønne ham og bevilge ham hva han vil.

Det var noen misunnelige mennesker som forsøkte å fjerne gatens skilt, men alle deres forsøk var forgjeves, og Allah ville at den skal være der, og vi mottok brev fra alle fra hele verden som bar navnet itl Imam Ali ibn Abi Talibs gate, hvis hederlige navn velsignet vår gode by.

I samsvar med rådet til Ahlulbayt (fred være med ham) og rådet til de lærde i den hellige byen Najaf bestemte vi oss for å holde oss i nærhet med våre brødre fra de andre madhaiber (sekter, retninger og grupper) og beholde vår slektskap med al-Jamaah ved å be sammen. Derfor begynte mennesker å spørre oss om vår bønn, vår wodu (ablusjon) og vår tro.

Sannhetens ledelse

I en liten landsby i sør Tunisia, i løpet av en feirings seremoni, satt en gammel kvinne i midten av en gruppe av kvinner og hørte at de snakke om et ektepar. Kvinnen uttrykket sin forbauselse over det hun hørte og da hun ble spurt hvorfor, sa hun at hun hadde mettet med sitt bryst begge da de var babier. Kvinnene spredde nyheten med engang blant sine ektemenn som etterforsket saken. Kvinnens far bekreftet at den gamle kvinnen hadde ammet hans datter og mannens far bekreftet også at hans sønn ble ammet av den samme kvinnen.

De to slektningene diskuterte nyhetene og begynte å krangle med hverandre. Enhver slektning skyldte på den andre for å ha vært grunnen bak denne tragedien som vil bringe Allahs vrede over dem. Hva som gjorde det verre var at ekteskapet hadde funnet sted for ti år siden og tre barn hadde blitt født. Så snart kvinnen hørte nyheten fløy hun til farens hus og nektet å spise eller drikke noe, og hun forsøkte å begå selvmord for hun tålte ikke sjokket om å ha blitt gift med sin bror og født tre barn uten å vite den virkelige situasjonen.

Som følge av konfliktene mellom de to slektningene, ble mange mennesker såret

til en Shaykh blandet seg i saken og stoppet kranglingen og rådet dem om å oppsøke råd hos teologer og spørre dem om deres syn angående denne saken i håp om at de kunne finne en løsning.

Menneskene gikk rundt den store byen og spurte lærde folk om en løsning for sitt problem. Men hver gang de forklarte tilfellet til en teolog og spurte han om råd, fortalte han dem at ekteskapet var ugyldig og paret skal bli skilt så lenge de lever fra hverandre, i tillegg må de befri en slave eller faste to måneder og det var også mange andre forskjellige syn.

Endelig ankom de Gafsa og spurte lærde folk der, men svaret var det samme, fordi alle maliker forbyr ekteskapet mellom et par hvis de ble ammet en dråpe melk fra samme kvinne. De gjorde det ved å følge Imam Malik som behandlet melk og alkohol på samme nivå og sa: "Når en stor mengde av det som gjør deg drukken er forbudt, må da også en liten mengde av det også være forbudt." Derfor var ekteskapet mellom et par som ble ammet av en dråpe melk fra samme kvinne forbudt. En av mennene som var tilstedeværende med slektningene og hørte om det som skjedde ba dem om å oppsøke meg. Han sa til dem: "Spør al-Tijani om disse sakene for han kjenner alle Madhhab og mange ganger har jeg sett han diskutere med disse teologene og beseire dem med sin logiske begrunnelse."

Det var det ektemannen av kvinnen fortalte meg da jeg tok han til mitt bibliotek hvor han fortalte meg hele saken detaljert og sa til meg "Sir, min kone ønsker å begå selvmord og våre barn er oversett. Vi vet heller ikke hvordan vi kan løse dette problemet og mennesker ledet oss til deg i håp om at du kan ha en løsning på vårt problem, spesielt siden jeg ser alle disse bøkene i din besittelse, som jeg aldri har sett før i mitt liv."

Jeg hentet til han kaffe og tenkte om saken for en stund, så spurte jeg han om hvor mange ganger han ble ammet av den gamle kvinnen. Han sa: "Jeg vet ikke, men min kone ble ammet av henne to ganger eller tre ganger. Hennes far bekreftet at han tok sin datter to eller tre ganger til den gamle kvinnen."

Jeg sa hvis dette er riktig, så er det ingen problem og deres ekteskap er lovlig og gyldig. Mannen falt på meg, kysset mine hender og mitt hode. Han sa: "Måtte Allah bringe deg gode nyheter for du åpnet portene til fred for meg." Før han ble ferdig med å drikke kaffen uten å spørre om noen kilder, ba han om unnskyldning for å forlate mitt hus og hurtig gikk ut for å fortelle sin kone og barn og resten av sin familie om de gode nyhetene.

Men dagen etter kom han tilbake med syv menn og presenterte dem for meg ved å si: "Dette er min far, dette er min svigerfar, den tredje er borgermesteren av

landsbyen, den fjerde er imamen av fredagbønnen, den fjerde er en religiøs veileder, den sjette er lederen til stammen og den syvende er rektoren til skolen. Alle har kommet for å etterforske saken om amming og hvordan du ansett ekteskapet gyldig."

Jeg tok alle til biblioteket. Jeg hilste på dem og ga dem kaffe for jeg forventet en lang debatt med dem.

De sa: "Vi kom for å diskutere med deg hvordan du legitimerte ekteskapet hvor paret var ammet fra samme kvinne. Et slikt ekteskap har blitt forbudt av Allah i Koranen og av Hans sendebud som sa at det (ekteskapet) er forbudt mellom et par som har blitt ammet av samme kvinne på samme måte som det er forbudt mellom et par som er i slekt, bror og søster. Imam Malik har også forbydd det."

Jeg sa: "Dere er åtte og jeg er en. Hvis jeg snakker til alle dere, vil jeg ikke være i stand til å overbevise dere og diskusjonen kan bli uten hensikt. Jeg foreslår at en mann fra dere diskuterer saken med meg og dere andre vil være som dommere mellom oss."

De likte ideen og valgte den religiøse veilederen som sin representant fordi de tenkte at han var mer kunnskapsrik og dyktigere enn dem. Mannen begynte sin diskusjon med å spørre meg om hvordan jeg tillott det som ble forbydd av Allah, Hans sendebud og alle imamene.

Jeg sa: "Gud forby! Jeg har aldri gjort noe slikt. Allah forbød ekteskap (mellom et par ammet av samme kvinne) i et kort vers i Koranen og spesifiserte ikke detaljer, men Han forlot det til Hans sendebud for å forklare hvordan det blir forbudt."

Han sa: "Imam Malik forbyr ekteskapet når en dråpe av melk har blitt gitt igjennom amming."

Jeg sa: "Jeg vet det. Men Imam Malik er ikke en absolutt autoritet for alle muslimer. Hva sier du om synet til de andre imamene?"

Han sa: "Måtte Allah være tilfreds med dem. Alle følger fotsporet til Allahs sendebud."

Jeg sa: "Hvilken unnskyldning vil du gi Allah for å ha fulgt Imam Malik hvis du finner at: han motsa en hellig tekst sagt av Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie)?"

Han så forvirret ut og sa: "Ære være Allah! Jeg visste ikke at Imam Malik kunne

motsi de profetiske tekstene."

Resten av mennene så mer overrasket og forbauset over min dristige kritikk av Imam Malik, som de hadde aldri hørt før. Jeg fortsettet ved å si: "Var Imam Malik en følgesvenn?"

Han svarte: "Nei!" Jeg spurte: "Var han en tilhenger (som så en følgesvenn av profeten)?" Han svarte: "Nei, men han fulgte de tidligere følgesvennene." Jeg spurte: "Hvem er nærmere til Allah og Hans sendebud, han eller Imam Ali ibn Abi Talib?" Han svarte: "Imam Ali ibn Abi Talib var en av de rettlejede kalifene." En av mennene la til: "Vår mester Ali (fred være med ham) er porten til kunnskapens by." Jeg sa: "Hvorfor forlot dere porten til kunnskaps by og fulgte en mann som ikke var en følgesvenn og heller ikke en tilhenger som så profetens følgesvenn? Han ble født etter borgerkrigene og etter at byen til Allahs sendebud hadde blitt angrepet av Yazids hær som drepte de beste av følgesvennene og overtrådte alle aspektene til den humanitære moralen og forandret sendebudets skikk og vane til noen kjetterske doktriner av deres eget påfunn. Hvordan kan man ha tillitt til slike imamer som tilfredsstilte herskerne? Er det fordi de preket i samsvar med politikken til herskerne dere har tillitt til dem?"

En av de tilstedeværende begynte å si: "Vi hørte at du er en sjia, og at du dyrker Imam Ali." Hans venn som satt ved siden av han dunket i han med beinet og sa: "Vær stille, skammer du deg ikke over å si noe slik om en teolog? Jeg har kjent mange lærde i mitt liv, men jeg har aldri hørt at en av dem eier et bibliotek som dette. I tillegg er denne mannens argument basert på kunnskap og han er sikker om det han sier." Jeg svarte: "Ja, det er riktig. Jeg er en sjia, men sjia dyrker ikke Ali. Istedenfor å følge Imam Malik, følger de Imam Ali, fordi han er porten til kunnskapsby, som dere selv sa."

Den religiøse veilederen spurte: "Tillott Imam Ali ekteskapet mellom par som har blitt ammet av samme kvinne?"

Jeg svarte: "Nei, han forbyr det hvis babiene ble ammet femten fulle ganger etter hverandre av samme kvinne, eller blir gitt næring i en mengde som kan la kjøtt og bein vokse opp."

Kvinnens far var veldig glad av å høre hva jeg sa. Hans ansikt lyste. Han sa: "Priset være Allah! Min datter ble ammet to eller tre ganger av denne gamle kvinnen. Utsagnet til Imam Ali er en løsning på vår situasjon og en nåde for oss fra Allah etter at vi hadde tapt håpet."

Den religiøse veilederen sa: "Gi oss den troverdige kilden til utsagnet (av imam

Ali) så vi kan føle tilfredshet.” Jeg ga dem Minhaj al-Salihin, skrevet av al-Sayyid al-Khui og han leste høyt fra kapittelet om amming og om det som sto der.

Mennene var veldig glade, spesielt ektemannen, som var redd at jeg ikke har noen kilder. De ville låne boken, så de kunne ta den til sin landsby og bruke den som en kilde for deres begrunnelse. Jeg lånte dem boken, så forlot de meg, tok farvel med meg og ba om unnskyldning.

Så snart de forlot mitt hus møtte de en ondskapsfull mann som tok dem til noen ondskapsfulle religiøse lærde og de forskrekket dem og advarte dem om at jeg var en "Israelsk agent" og at boken Minhaj al-Salihin var løgner, at Iraks folk var vantro og hyklere, at sjia var "Majus" som tillott ekteskap mellom brødre og søstere og at dette er grunnen til at jeg tillott at mannen skulle fortsette sitt ekteskap med sin "søster" - som er blitt ammet av samme kvinne. Tilslutt overbeviste de mennene til å forandre deres bestemmelse og tvinge ektemannen til å ta opp saken om sin skillsmisse i Gafsa tingretten. Dommeren ba dem om å gå til hovedstaden Tunis og dra til Republikkens mufti, for kanskje kunne han finne en løsning for problemet. Ektemannen dro til hovedstaden og ventet der for en hel måned til han var i stand til å ha et intervju med han.

I løpet av intervjuet forklarte ektemannen saken detaljert så spurte Mufti'en han om de religiøse lærde som aksepterte ekteskapet for å være korrekt og lovlig. Han fortalte han at ingen av dem gjorde det unntatt en kalt al-Tijani al-Samawi. Al-Mufti noterte mitt navn og sa til ektemannen: "Gå tilbake til din landsby og jeg skal skrive til dommeren i Gafsa."

Kort etter det kom et brev fra Republikkens mufti og ektemannens advokat leste det og fant at muftien avgjorde at ekteskapet var ugyldig.

Ektemannen som så veldig trøtt og utslitt, ble informert av sin advokat om innholdet til brevet. Han kom senere for å se meg og be om unnskyldning for alle de ulempene han forårsaket for meg.

Jeg takket ham for hans følelser mot meg, men uttrykket min overraskelse over Muftiens avgjørelse om å anse ekteskapet i dette tilfellet for å være ugyldig. Jeg spurte han også om å bringe Muftiens brev til tingeretten i Gafsa så jeg kunne publisere det i Tunisiske press og vise at republikkens mufti ikke forstår mye om de fire Islamske Madhhab og forstår ikke forskjellene mellom dem i saken om søskenskap ved amming.

Men ektemannen fortalte meg at han ikke kunne se mappen i sin koffert, og derfor var han ikke i stand til å gi meg brevet, så gikk han av gårde.

Få dager etter mottok jeg en invitasjon fra dommeren. Han ba meg om å ta med boken og andre beviser som tillott ekteskapet mellom to mennesker som ble ammet av samme kvinne. Jeg valgte noen kilder og forberedt kapiteler om søskenskap ved amming, så jeg kunne vise bevisene med engang.

Jeg gikk til retten ved en avtalt tid og jeg ble mottatt av kontorister som tok meg til dommerens kontor. Jeg ble overrasket av å se tingretten og republikkens advokat og tre andre dommere. Jeg la merke til at dommerne hadde på seg offisielle regalier, som om de satt for å avgjøre en dom. Jeg la også merke til at ektemannen satt i slutten av tingrettens rom, rett mot dommerne.

Jeg hilste på alle, men de så på meg med forakt. Da jeg satt ned spurte lederne til dommerne på nytt: "Er du al-Tijani al-Samawi?" Jeg svarte: "Ja!" Han spurte: "Er du en av de som ga en dom hvor du tillott ekteskapet i dette tilfellet?"

Jeg svarte: "Nei, jeg ga ingen dom, men det var imamene og Islams religiøse lærde som ga en dom om at det er riktig og lovlig."

Han sa: "Det er derfor vi innkalte deg og du er nå i forhørsbåsen. Hvis du ikke kan støtte din påstand med passende beviser, så vil vi sende deg til fengslet og du vil aldri komme ut herfra som en fri mann."

Jeg visste at jeg var i forhørsbåsen fra før av, ikke fordi jeg hadde gitt en dom i dette spesielle tilfellet, men fordi noen ondskapsfulle religiøse lærde hadde fortalt dommerne at jeg var en bråkmaker og at jeg forbannet følgesvennene og gjorde en kampanje for å støtte Ahlulbayt. Lederen til dommerne ba dem om å hente to vitner mot meg, for at han kunne kaste meg i fengslet.

I tillegg til det tok muslimsk brorskap fordel av min dom i dette tilfellet og spredde rykter om at jeg hadde tillatt ekteskap mellom brødre og søstere, og at dette er, som de påsto, hva sjia tror!

Jeg var absolutt sikker på da lederen av dommerne truet med å kaste meg i fengslet at jeg var forlatt uten noen ting annet enn å stå mot han og å forsvare meg selv med hele min tapperhet. Jeg sa til lederen av dommerne: "Kan jeg snakke åpent uten å frykte noe?"

Han svarte: "Ja, du kan gjøre det, for du har ingen advokat."

Jeg sa: "Først vil jeg si at jeg ikke har utpekt meg selv for å gi en dom (fatwa), men dette er kvinnens ektemann foran dere, så spør han. Han kom til mitt hus og spurte meg. Det var min oppgave å gi han all informasjon jeg hadde. Jeg spurte

ham om hvor mange ganger hans kone hadde blitt ammet av denne gamle kvinnen og da sa han at det bare var to ganger. Jeg ga han svaret ifølge den Islamske loven. Jeg forsøkte ikke å tolke Islam og heller ikke forsøkte jeg å gi en dom."

Lederen til dommerne sa: "For en overraskelse! Nå påstår du at du kjenner Islam og at vi ikke kjenner den?"

Jeg svarte: "Gud forby! Jeg mente ikke det. Men enhver som kjenner Maliki Madhhab vil se på andre madhab (islamske sekter) i dette tilfellet. Hva jeg gjorde var å lete i andre Islamske Madhahib og finne en løsning for denne saken."

Lederen til dommerne spurte: "Hvor fant du løsningen?"

Jeg sa: "Sir, kan jeg stille deg et spørsmål før jeg svarer?"

Han svarte: "Spør om hva du vil!"

Jeg sa: "Benåd denne stakkars mannen (og jeg pekte på kvinnens ektemann) som har blitt drevet unna sin kone og sine barn for to måneder siden, når en av de Islamiske Madhahib har en løsning for hans problem."

Lederen til dommerne reagerte med vrede: "Gi oss dine beviser og stopp all dette sludderet. Vi tillatter deg å forsvare deg og nå har du blitt en advokat for å forsvare andre."

Jeg tok fra min håndkoffert en bok med tittelen Minhaj al-Salihin, skrevet av al-Sayyid al-Khui, og sa: "Dette er Madhhab Ahlulbayt og i den er de absolutte bevisene!"

Han grep inn ved å si: "Glem Madhhab Ahlulbayt. Vi kjenner ikke den og vi tror ikke på den." Jeg forventet et slikt svar, så jeg brakte med meg, etter å ha gjort noen forskninger, noen kilder fra Sunni wa al-Jamah hadith-formidlere, og jeg plasserte dem i rekkefølge ifølge min kunnskap. Jeg satt Sahih al-Bukhari i første rekke, så Sahih Muslim, så al-Fatawa skrevet av Mahmoud Shaltoot, så Bidayat al-Mujtahid wa Nihayat al-Muktasid, skrevet av Ibn Rushd, så Zad al-Maseer fi Ilm al-Tafseer, skrevet av ibn Al-Jawzi og mange andre sunni kilder.

Da lederen til dommerne nektet å se på al-Sayyid al-Khuis bok, spurte jeg han hvilken bok han stolte på.

Han sa: "Al-Bukhari og Muslim."

Jeg tok Sahih Al-Bukhari og åpnet den ved den spesifiserte siden, så sa jeg:
"Versågod, Sir, les det!"

Han sa: "Du leser det!"

Jeg leste: "Fulan og fulan fortalte oss at Aisha, moren til de troende, sa at Allahs sendebud (måtte Allahs velsignelse og fred være over han og hans familie) bare forbød ekteskap i sin levetid hvis paret ble ammet fem ganger eller mer av samme kvinne."

Lederen til dommerne tok boken fra meg og leste den for seg selv så ga den til regjeringens advokat. Han leste også hadithen og så ga han boken til de andre dommerne. I mellomtiden viste jeg lederen til dommerne Sahih al-Bukhari, den samme hadithen, og så åpnet jeg al-Fatawa skrevet av al-Azhars Shaykh Shaloot som nevnte forskjellene mellom imamene om amming saken, noen av dem forbød ekteskap hvis de ammede var ammet 15 ganger, andre sa syv eller fem ganger unntatt Malik, som motsa teksten og forbød ekteskapet hvis en dråpe melk ble gitt paret av samme kvinne. Shaloot la til: "Jeg foretrekker løsningen midt i mellom og sier syv eller mer."

Etter å ha sett på disse kildene, vendte lederen til dommerne seg mot kvinnens ektemann og sa til han: "Gå nå og bring din svigerfar for å bekrefte at din kone ble ammet to eller tre ganger av den gamle kvinnen, så kan du ta din kone med deg idag."

Mannen ble glad. Regjeringsadvokaten og andre dommere ba om unnskyldning og forlot retten. Da jeg var alene med lederen til dommerne ba han om unnskyldning og sa: "Tilgi meg for de gale opplysningene jeg hadde blitt gitt om deg. Nå vet jeg at de er partiske og misunnelige mennesker som ønsker å skade deg."

Jeg var veldig glad for å høre denne raske forandringen og sa: "Sir, priset være Allah som ga meg seier igjennom dere."

Han sa: "Jeg hørte at du har et stort bibliotek! Har du boken Hayat al-Haywan al-Kubra skrevet av al-Damiri?"

Jeg sa: "Ja!"

Han spurte: "Kan du låne meg boken, for jeg har sett etter den for to år siden?"
Jeg sa: "Den er din, Sir, når som helst kan du komme og ta den!"

Han sa: "Har du tid til å komme til mitt bibliotek en gang, så vi kan diskutere forskjellige saker og kanskje kan jeg dra nytte av deg!"

Jeg sa: "Gud forby! Jeg vil dra nytte av deg. Du er høyere enn meg, både i alder og posisjon. Dessverre har jeg bare fire dager fri i løpet av uken. Bare i løpet av disse dagene kan jeg være under din tjeneste."

Vi ble enige om å møte hverandre hver søndag, for han hadde ikke forhøringer på denne dagen. Etter at han ba meg om å la med han Sahihene al-Bukhari og Muslim og al-Fatawa skrevet av Mahmud Shaloot for å kopiere de relevante tekstene fra dem, sto han opp og tok farvel med meg fra sitt kontor.

Jeg ble veldig glad og takket Allah, priset være Han for denne moralske seieren. Jeg gikk i retten full av frykt og trussel med fengsling, men kom ut med lederen til dommerne som en god venn av meg og han ber meg om å møte han for diskusjon så han kan ta fordel av meg. Det er æren til Ahlulbayts vei. Den lar ikke noen mennesker være i nedgang som holder seg til den og den er et beskyttende tilfluktssted for enhver som kommer til den.

Kvinnens ektemann snakket om hva som skjedde med folket til hans landsby, og nyhetene spredde seg til naboenes landsbyer da konen vendte til tilbake til ektemannens hus. Saken endte opp med at ekteskapet var lovlig. Mennesker begynte å si at jeg var mer kunnskapsrik enn Republikkens mufti.

Ektemannen kom til mitt hus med en stor bil og inviterte meg og min familie til sin landsby og fortalte meg at menneskene der ventet på meg og de ville slakte tre kalver for å feire denne begivenheten. Jeg unnskyldte meg for å ikke være i stand til å akseptere hans invitasjon fordi jeg var opptatt i Gafsah og fortalte han at jeg ville besøke dem en eller annen dag hvis Allah vil.

Vårt siste ord er: Takket være Allah, skapningenes Herre! Måtte Allah velsigne vår mester Muhammed og hans rensede familie.

Kilder

Tafsir bøker

1. Den Hellige Koranen.
2. Tafsir skrevet av al-Tabari
3. Al-Durr al-Manthur fi al-Tafsir bi al-Mathur, skrevet av al-Suyuti
4. Tafsir al-Mizan skrevet av al-Tabatabai
5. Al-Tafsir al-Kabir skrevet av al-Fakhr al-Rzi

6. Tafsir skrevet av ibn Kathir
7. Zad al-Maseer fi Ilm al-Tafsir, skrevet av ibn al-Jawzi
8. Tafsir skrevet av al-Qurtubi
9. Shawahid al-Tanzil, skrevet av al-Hasakani
10. Al-Hawi Lil Fatawi skrevet av al-Suyuti
11. Al-Itkan fi Ulum al-Kuran

Hadith bøker

1. Sahih al-Bukhari
2. Sahih Muslim
3. Sahih al-Tirmidhi
4. Sahih ibn Majah
5. Mustadrak al-Hakim
6. Musnad al-Imam Ahmed ibn Hanbal
7. Sunan Abi Dawood
8. Kanz al-Ummal
9. Muwatta skrevet av al-Imam Malik
10. Jami al-Usul skrevet av ibn al-Athir
11. Al-Jami al-Saghir og al-Jami al-Kabir, skrevet av al-Suyuti
12. Minhaj aleSunnah, skrevet av ibn Taymiyah
13. Majma al-Zawaid skrevet av al-Haythami
14. Kunuz al-Hakaika skrevet av al-Manawi
15. Fath al-Bari fi Sharh al-Bukhari

Historiebøker

1. Tarikh al-Umam wa al-Muluk skrevet av al-Tabari
2. Tarik al-Khulafa skrevet av al-Suyuti
3. Tarikh al-Kamil skrevet av Ibn al-Athir
4. Tarikh Dimashk skrevet av ibn Asakir
5. Tarikh skrevet av al-Masudi (Muruj al-Dhahab)
6. Tarikh skrevet av al-Yakubi
7. Tarikh al-Khulafa skrevet av ibn Qutaybah. Kjent som al-Imamah wa al-Siyasah.
8. Tarikh Abi Al-Fida
9. Tarikh ibn al-Shuhnah
10. Tarikh Baghdad
11. Al-Tabakat al-Kubra skrevet av ibn Sad
12. Maghazi al-Wakidi
13. Sharh Nahj al-Balagha skrevet av ibn Abi al-Hadid

Sirah bøker

1. Sirat ibn Hisham
2. Al-Sirah al-Halabiyah
3. Al-Istiab
4. Al-Isabah fi Tamyeez al-Sahabah
5. Usd al-Ghabah fi Marifat al-Sahabah
6. Hilyat al-Awlia skrevet av Abi Nuaym
7. Al-Ghadir fi al-kitab wa al-Sunnah skrevet av al-Amini
8. Al-Tarif skrevet av ibn Tawus
9. Al-Fitnah al-Kubra skrevet av Taha Husayn
10. Livet til Muhammed skrevet av Muhammed Hasanain Haykal.
11. Al-Riyadh al-Nadirah skrevet av al-Tabari
12. Al-Khilafah wa al-Mulk skrevet av Abu al-Aala al-mawdudi.

Forskjellige bøker

1. Isaf al-Raghibeen
2. Tahdhib al-Tahdhib
3. Tadhkirat al-Khawass skrevet av ibn al-Jawzi
4. Al-Bidayaha wa al-Nihayah skrevet av ibn Kathir
5. Sirr al-Alamin skrevet av al-Ghazali
6. Al-Sawaikal-Muhrikah skrevet av ibn Hajar al-Haythami
7. Al-Manakib skrevet av al-Khawarismi
8. Yanabi al-Mawaddah skrevet av al-Qandusi al-Hanafi
9. Al-Nasswa al-Ijtihad skrevet av Sharaf al-Din al-Musawi
10. Al-Murajat skrevet av Sharaf al-Din al-Musawi
11. Al-Sakifah skrevet av Shaykh al-Muzaffar
12. Fadak skrevet av al-Sayyid Muhammed Bakir al-Sadr
13. Al-Saddik Abu Bakr skrevet av Hasanian Haykal
14. Munaqashah Aqaidiyya fi Makalat Ibrahim al-Jabhan
15. Lisan al-Arab skrevet av ibn Manzur
16. Kommentar om Nahj al-Balaghah skrevet av Muhammed Abduh
17. Abu Hurayrah skrevet av Sharaf al-Din al-Musawi
18. Al-Sakifah wa al-Khilafah skrevet av Abdul Fattah Abdul Maksud
19. Shaykh al-Madirah skrevet av Mahmud Abu Rayyah.